

INSTITUT ZA IZUČAVANJE RELIGIJE

IDENTITET I ODNOSI

Naziv djela:
Identitet i odnosi

Priredivač:
Pavle Simović

Izdavač:
Institut za izučavanje religije
www.religija.me

Dizajn korica i priprema za štampu:
Pavle Simović

Štampa:
„Donat Graf“ Beograd

Drugo izdanje, 2024. godine

Sadržaj

1. Identitet čovjeka	5
2. Izgubljeni identitet	11
3. Dva sistema vrijednosti	19
4. Definisane identiteta i odnosa čovjeka i Boga	23
5. Učinak kao mjerilo vrijednosti	32
6. Slojevito razmišljanje i vjera	40
7. Doktrinarne posljedice vjere po učinku	50
8. Iskušenje potčinjavanja Svetog Pisma	60
9. Razmišljanje zasnovano na učinku i doktrina o Bogu	77
10. Korijeni zabluda o trojstvu	87
11. Ko definiše Božanstvo?	97
12. Nećemo da on vlada nad nama	101
13. Razumijevanje Isusovog božanstva	111
14. Koja mjerila koristimo?	117
15. Božji Duh	123
16. Poznanje Boga	130
17. Isti juče, danas i sutra	136
18. Gradnja na čvrstoj platformi	145
19. Šest uobičajenih metoda za odbranu trojstva	150
20. Hrist kao kanal, izvršitelj ili predstavnik	163
21. Zapečaćeni Očevim imenom	169
22. Stvoreni po Njegovom obličju	176
23. Obnavljanje kanala blagoslova	189
24. Životne strukture	200
25. Temelji Vavilona	211

Identitet i odnosi

1. Identitet čovjeka

Saznanje o ljudskom identitetu jedno je od temeljnih znanja koja suštinski određuju sve naše bitne stavove, odnose i vjerovanja. Ukoliko propustimo da ispravno shvatimo ovaj predmet, cjelokupan naš život biće prožet i rukovođen raznim oblicima indoktrinacije.

U kontekstu onoga o čemu ćemo govoriti u ovoj knjizi, identitet predstavlja ono što jesmo, što nas definiše i karakteriše kao jedinke. Ovdje je riječ o identitetu ljudskog roda.

Ko smo mi? To je jedno od najbitnijih pitanja koje možemo postaviti. Ako bismo napravili anketu i postavili ljudima ovo pitanje, brzo bismo shvatili da su odgovorni individualno uslovljeni, zavisno od trenutka ili životne faze, tj. onoga što osoba smatra za najznačajnije, šta je fokus njenog ličnog identiteta. Takav identitet je definisan najprije površnim slojem odnosno etiketama koje su nam nametnute u društvu ili smo ih sami prihvatili. Ako bismo išli dalje prema dubljim slojevima, ka suštini našeg bića, otkrili bismo da što dublje idemo, to je manje jasnih odrednica i da samu suštinu zapravo ne znamo, da je ona izgubljena. To samo po sebi otvara vrlo ozbiljna pitanja o smislu i svrsi ljudskog bitisanja. Jer ako ne znamo ko smo, zašto smo tu i kuda idemo, ne samo što možemo biti predmet lake manipulacije već ćemo biti i žrtva vlastitih (samo)obmana i iluzija.

Identitet je usko povezan sa integritetom. Integritet ima najvažniju funkciju upravo u objedinjavanju ličnosti u jedinstvenu cjelinu i cjelovit sistem. Osoba sa svim svojim osobinama, potrebama,

fizičkim i mentalnim karakteristikama, funkcioniraju kao cjelina. Kao što organizam funkcioniraju kao sistem organa koji su međusobno funkcionalno skladno povezani, tako i integritet na okupu drži sve definišuće karakteristike identiteta i čini osobu jedinstvenom i neponovljivom jedinkom.

Da bismo se uspješno bavili identitetskim pitanjima, mi moramo znati ko smo odnosno odakle potičemo. Na pitanje o našem porijeklu, postoje dva moguća odgovora:

1) Ljudi su nastali kao proizvod slučajnih procesa tokom više miliona ili milijardi godina putem evolucije od nižih „primata“ do današnjeg čovjeka koji se u nauci naziva „homo sapiensom“. „Homo sapiens“ je naučno ime ljudske vrste koje podrazumijeva „razumnog ili umnog čovjeka“, što implicira da nekad u prošlosti nije bilo tako, tj. da je čovjek anatomski i kulturno „evoluirao“ do sadašnje faze od predaka majmuna. Vremenski okvir evolucije roda „homo“ od zajedničkog pretka sa šimpanzama je otprilike 10 do 2 miliona godina, a vrste „homo sapiens“ od „homo erektus“ otprilike 1,8 do 0,2 miliona godina.

2) Biblijski odnosno kreacionistički pogled koji se zasniva na sledećim stavovima: i) Stvoritelj odnosno Bog je planirao i dizajnirao univerzum i planetu Zemlju; ii) Bog je stvorio i uredio kako mrtvu materiju tako i sve oblike života; iii) Bog je stvorio čovjeka kao zasebno biće po svom obličju, što podrazumijeva razum, moralnost, kreativnost, odgovornost i slobodnu volju.

Ova dva koncepta su suprotstavljeni i međusobno isključivi. O smislenosti i dokazima za jedan ili drugi koncept može se puno govoriti, ali to nije predmet na koji ćemo se zadržavati. Kroz izlaganja u ovoj knjizi, nastojaćemo da čitaocu otvorimo vidike zašto se uopšte lansiraju i promovišu teorije koje su naučno nedokazive,

neodržive ili čak uvredljive za zdravi razum, te da iz jednog posebnog ugla osvjetlimo fenomen gubitka istinskog identiteta čovjeka koji ga vodi u lavirint laži i manipulacija.

KAKO TEORIJA EVOLUCIJE UTIČE NA SHVATANJE IDENTITETA?

Ukoliko prihvatimo evolucionističke poglede na svijet i život, mi se zapravo, čak i ne znajući to, odričemo svog identiteta. Jedinka koja navodno „evoluirala“ kroz vrijeme putem niza drastičnih promjena koje uključuju formu, anatomiju, fizički izgled i karakteristike, te stanje svijesti i kulturu – zapravo nema identitet. Ona je slučajna smjesa hemikalija koja nema smisla i čija svrha postojanja je promjenljiva i neizvjesna. U tom slučaju mi smo niko ili neko ko je iz besmisla sticajem okolnosti postao nešto što jeste sada ali nema nikakve garancije da će to isto biti i u (neizvjesnoj) budućnosti. Mi smo istovremeno i ameba koja je „čvrsto odlučila“ da „evoluirala“ i „majmun“ koji je jednako „čvrsto odlučio“ da se uspravi i emancipuje. Ako hoćemo da se bavimo svojom genealogijom, pošteno bi bilo da počnemo makar od majmuna, zar ne?

Ovakav pogled na svijet i život ne rezultira samo u nedefinisanim identitetskim pitanjima, već uklanja platformu za bilo kakve standarde istine i znanja. Takav koncept proizvodi potpuni relativizam, gdje svako može biti za sebe „u pravu“ i gdje niko ništa sa izvjesnošću ne zna niti može tvrditi. Drugim riječima, intelektualna, duhovna i svaka druga konfuzija, nesigurnost, neizvjesnost i beznađe nalaziće se ispod površinskih slojeva kamuflaže i (lažnog) samoprikazivanja „homo sapijensa“ koji odriče i poriče svoj pravi identitet. A sve u nastojanju da „homo“ predstavi sebe kao samopostojeće, nezavisno biće koje nema nikakve odgovornosti prema

nikome. Na taj način „homo“ umjesto da opravda pridjev „sapijens“, on ga zapravo obesmišljava. Po logici stvari, „homo“ koji neprekidno „evoluirá“ nikad ne bi smio sebe proglasiti „sapijen-som“, jer nema platformu na kojoj može pouzdano graditi niti ima ustanovljen identitet. Naziv „homo glupens“ bio bi puno prikladniji, baš kao što potvrđuje Sveto Pismo: „*Reče bezumni-k u srcu svome: Nema Boga.*“ (Psalam 53:1)

POKUŠAJ NADOMJEŠTANJA IZGUBLJENOG IDENTITETA KROZ VLASTITE PREDSTAVE ILI OBJEKTE KOLEKTIVNE IDOLATRIJE

U stanju izgubljenog stvarnog identiteta, čovjek se lako vezuje za sopstvene predstave o vlastitom imidžu ili postaje nosilac različitih etiketa koje mu „lijepi“ društvo. Tako se ljudi spremno poistovjećuju sa nacionalnim ili vjerskim identitetom, nadimcima koji ih predstavljaju kao „posebne“, klubom za koji navijaju, muzikom koju slušaju i sl. Ova vrsta izgradnje pseudo identiteta često stvara odbojnost, netrpeljivost ili čak neprijateljstvo prema onima koji pripadaju „drugoj“ ili „protivničkoj“ strani.

Svaki oblik idolatrije posledično stvara konformizam kada se usljed pritiska grupe ili vlastite želje da se misli kao i drugi članovi grupe, mijenjaju ponašanje, stavovi i vrijednosti. Takođe postoji spremnost „žrtvovanja“ za grupu, gdje se olako prihvataju ne samo „vrijednosti grupe“, već i svaki oblik destrukcije i nemoralna koji se upražnjavaju u cilju skretanja pažnje na istu. Kroz pripadnost grupi, osoba upravo nastoji popuniti prazninu koju ima zbog izgubljenog identiteta i istovremeno proizvesti osjećaj prihvaćenosti. Naravno, što je grupa veća, to je veći osjećaj moći i iluzije o pripadnosti „pravoj“ strani.

KREACIONIZAM I IDENTITET ČOVJeka

Naš identitet i stvarno porijeklo stoje u neraskidivoj vezi. Život daje život. Bez spoznaje Izvora života nama je prosto nemoguće definisati vlastiti identitet. Mi potičemo od Nekoga ili smo od nekoga. Ne postoji ništa između.

Ako smo od Onoga koji je Izvor svega života i svega što postoji, tada identitet, kakvoća i kvaliteti tog Bića određuju i naš identitet.

„I Bog je stvorio čovjeka po svom obličju, po obličju Božjem stvorio ga je – muškarca i ženu stvorio ih je.“ (Postanje 1:27)

Bog je naš Stvoritelj, ali pošto smo stvoreni po Njegovom obličju, to implicira puno više od pukog statusa stvorenja. Mi smo Njegovi sinovi i kćeri. *„Da budete sinovi svoga Oca, koji je na nebesima.“ (Matej 5:45)*

Stvaranje podrazumijeva inteligentni dizajn, namjeru i svrhu. Tako je sasvim logično da čovjek, kao jedino biće na planeti zemlji stvoreno po Božjem obličju, ima svrhu svog postojanja i sve ono što ga čini ljudskim bićem, moralnom, odgovornom i kreativnom jedinkom.

„Zatim ih je Bog blagoslovio i rekao im: ‘Rađajte se i množite se, napunite zemlju i vladajte njom, i budite gospodari nad morskim ribama i stvorenjima koja lete po nebu i nad svim stvorenjima što se miču po zemlji.’“ (Postanje 1:28)

„Gospod Bog je uzeo čovjeka i smjestio ga u edenski vrt da ga obrađuje i da se brine o njemu.“ (Postanje 2:15)

Ali treba zapaziti da ovi blagoslovi, dužnosti i odgovornosti nisu prvobitno dati kao **sredstva za dokazivanje identiteta**. Sve dok se čovjek nalazio u odgovarajućem odnosu prema svom Tvorcu i drugim ljudskim bićima, on nije imao nikakav problem

sa vlastitim identitetom, niti potrebu da gradi i dokazuje identitet zasnovan na učinku, vlastitim izvedbama ili demonstraciji moći. Čovjek je jednostavno stajao u blagoslovenom zdravom odnosu prema Bogu, svojoj vrsti, drugim stvorenjima i cijeloj tvorevini, što ga je činilo zadovoljnim, duhovno, mentalno i tjelesno uravnoteženim i srećnim u ciklusu života koji potiče od Stvoritelja i vraća se Stvoritelju u uzajamnoj ljubavi, smislenosti i ostvarenosti u svakom pogledu.

Dakle, u idealnim uslovima, čovjek nije imao potrebu za zloupotrebom svojih darova i kreativnosti radi vlastitog samodokazivanja u sebične ili idolatrijske svrhe. Neopterećen samim sobom, on je mogao biti u zdravoj i smislenoj službi svome Stvoritelju, drugim ljudima i na blagoslov svemu stvorenom. I niža bića, takođe stvorena po svojim vrstama, sa određenim identitetom i svrhom, prepoznavala su čovjeka kao gospodara i pokoravala mu se u zdravoj hijerarhiji kao superiornom vladaru nad zemljom (vidi: Postanje 2:19,20; Psalam 8:6-8; Jevrejima 2:7,8; 1. Korinćanima 15:27). Ali takvo stanje i odnosi bili su mogući samo pod uslovom vjernosti čovjeka Tvorcu i njegovog kretanja u okvirima poretka koji je Bog uspostavio. Akcija čovjeka u alternativnom pravcu neminovno bi dovela do suprotnosti dobru ili pojavi zla (Postanje 2:9, 15-17).

2. Izgubljeni identitet

Konstatovali smo da naše porijeklo određuje naš identitet. Biblija je vrlo jasna i decidna po ovom pitanju. Ali Sveto pismo otkriva mnogo više. Ono nas vraća kroz historiju do momenta kada su naši praroditelji prihvatili ponudu Lucifera – anđela najvišeg reda koji se prvi pobunio protiv Boga i Njegovog poretka života. Tada se čovjek odrekao svog identiteta na račun obećanja o nezavisnosti i uzvišenijem stupnju života.

Razmotrićemo strategiju Lucifera u tom kontekstu.

1) On započinje komunikaciju sa Evom dovodjenjem u pitanje uputstva koje je Bog dao prvom paru (Postanje 2:16,17). Lucifer ne pominje direktno drvo spoznaje dobra i zla, već aludira da Bog nešto ipak zabranjuje Adamu i Evi (Postanje 3:1).

2) Eva se upustila u diskusiju i navela razlog zašto je Bog kazao da ne pristupaju i ne jedu sa drveta spoznaje dobra i zla (Postanje 3:3).

3) „*Na to zmija reče ženi: 'Ne, sigurno nećete umrijeti. Jer Bog zna da će vam se onog dana kada ga budete jeli otvoriti oči i da ćete postati kao bogovi, znajući dobro i zlo.'*“ (Postanje 3:4,5) Prva i osnovna obmana koju je čovječanstvo prihvatilo bila je „Nećete vi umrijeti.“ Ova zabluda polazi od ideje da čovjek može bitisati bez Boga. Njome se pretpostavlja da je čovjek samoodrživ, bez obzira na njegovo porijeklo. Ova zabluda potkrjepljuje srž svakog lažnog učenja i širi se sa mjesta gdje je i nastala.

Šta znači fraza „otvoriće vam se oči“? Ovdje je riječ o tzv. iluminaciji satanizma. Oči se „otvaraju“ u smislu spoznaje nove

svijesti o samodovoljnosti, oholosti i sebičnosti, usmjerenosti na sebe i prisvajanju života za sebe. Da bi došlo do ovakvog „otvaranja očiju“, mora da se dogodi odricanje od Boga, da se desi krah u duhovnom kontrolnom centru ljudskog bića. Zapazite Evin doživljaj kad je povjerovala da može biti istina ono što joj Lucifer sugerira: „*Tada je žena vidjela da je plod sa drveta dobar za jelo, da je primamljiv i požudan za oči i za sticanje spoznaje. Zato ga je uzela i okusila ga.*“ (Postanje 3:6) U momentu kad iskušenje postane prihvatljivo ono prerasta u grijeh. Pogledajte kako taj proces opisuje apostol Jakov: „*Nego svakoga iskušava njegova želja tako što ga vuče i mami. Zatim želja, kada je začeta, rađa grijeh, a grijeh, kad se učini, donosi smrt.*“ (Jakov 1:14,15) Za Evu taj plod je postao poželjan za jelo, iskušenje za apetit, primamljiv i požudan vizuelno, i, najvažnije, poželjan i požudan za sticanje spoznaje, što implicira na čežnju da se iskusi nešto novo, nešto što nosi u sebi tajanstvene čari zabranjenog. Eva je donijela odluku da udovolji ovom višestrukom iskušenju.

Obmana ima hipnotičko dejstvo na primaoca. Da bi bila uspješna, ona se nikad ne iznosi otvoreno nego uvijek iza maske, sa insinacijama koje izazivaju sumnju u realno stanje stvari. Zabluda se zasniva na lažnom predstavljanju i perspektivi, što podstiče maštu na stvaranje imaginarnih predstava i očekivanja. Informacije tada prestaju da se kritički analiziraju putem razuma i mozak ulazi u tzv. alfa režim nerazmišljanja i hipnotisanosti. Upravo to početno stanje grozničave uzbuđenosti u iščekivanju nove spoznaje i navodno uzvišenijeg iskustva, veće sreće i užitka, navodi žrtvu na prelamanje slobodne volje na pogrešnu odluku.

Plod sa drveta spoznaje dobra i zla sam po sebi nije imao ništa što bi uzrokovalo promjenu ljudske prirode. Otrov su bile

Luciferove riječi koje je govorio Evi. Otrov su principi njegovog kraljevstva.

4) „Postaćete kao bogovi“ je još jedna ključna karika u lancu lažnih obećanja Lucifera. Drugim riječima, postaćete kao mi, pali anđeli, koji su već imali to iskustvo. Postati kao bog ima višestruko značenje: i) poricanje statusa stvorenja; ii) odricanje od Boga Stvoritelja; iii) proglašenje nezavisnosti i samodovoljnosti, što podrazumijeva odbacivanje autoriteta; iv) prihvatanje ideje o samoodrživosti; v) prihvatanje ideje o besmrtnosti, o mogućnosti vječnog života u odvojenosti od Boga; vi) prihvatanje koncepta mješavine dobra i zla, gdje osoba sama za sebe postavlja mjerila o dobru i zlu, rukovodi se prema vlastitim načelima i mišljenjima i odlučuje šta je za nju prihvatljivo a šta nije. Sistem mješavine dobra i zla je platforma koja omogućava beskrajnu relativizaciju svih stvari. To je srž lukavstva satanizma, što mu daje privid uspjeha i nadmoći, što istovremeno pospješuje oholost, gordost, samoljublje, samodovoljnost, samoisticanje, samopravednost, taštinu, sebičnu i bolesnu ambiciju koja se ne zadovoljava ničim manjim do izjednačavanja sa Bogom (Isaija 14:12-14; Ezekijel 28:2,6). Ali pošto ovakva vrsta izjednačavanja sa Bogom odbacuje božanski karakter koji Tvorca čini onim što jeste, a za cilj ima samo silu i položaj, takva ambicija neminovno dolazi u sukob sa zakonima života koje je postavio Stvoritelj i vidi ih kao prepreku na svom putu. Sukob sa Zakonom istovremeno znači sukob sa Zakonodavcem i poricanje Njegovog autoriteta.

Zbog svoje ljubavi prema Evi, koju je stavio ispred ljubavi prema Bogu – izvrnuvši tako prioritete – Adam se solidarizao sa njom i svjesno odabrao da prestupi Božji uput (Postanje 3:6), čime je pad u grijeh bio definitivn. Eva je poslužila kao kanal odnosno

prenosilac virusa grijeha. Čovjek se tako odrekao svog Tvorca i prisne veze sa Njim, porekavši i izgubivši svoj identitet.

Posljedice prestupa bile su odmah vidljive:

1) Adam i Eva su se suočili sa problemom svoje golotinje, jer su odvajanjem od Boga postali lišeni Božje slave koja se manifestovala u „odjeći“ od svjetlosti koja ih je okruživala (vidi: 2. Mojsijeva 34:35; 2. Korinćanima 3:7; Matej 17:2).

2) To je bio prvi povod za građenje novog imidža i stvaranje novog identiteta putem kamufliranja odjećom (Postanje 3:7). „O-dijelo“ (heb. „beged“) potiče od glagola „izdati“ („livgod“), čime je postalo simbol izdaje Boga, i istovremeno „pokrivalo za tijelo“ odnosno sramotu (heb. „buša“) nastalu pobunom.

3) Otuđenost od Boga i potreba za ignorisanjem i skrivanjem od Njega (Postanje 3:8-10).

4) Strah od Boga koji izaziva svijest o krivici (Postanje 3:10).

5) Sebično samoopravdavanje i prebacivanje krivice na drugog postalo je norma ponašanja među ljudima (Postanje 3:12, 13). Ovo je sledeća karika u izgradnji nezavisnog identiteta. Čovjek po svaku cijenu traži opravdanje i izgovore za svoje akcije, beskrupulozno prebacujući krivicu na druge, sve dok u konačnici ne okrivi samog Boga. Na ovoj premisi se zasniva kompletna ideologija palog čovječanstva koju prožima relativizam i iracionalizam.

6) Gubitak identiteta i integriteta ljudske ličnosti posledično je uticao na kompletno okruženje koje se nalazilo pod njegovim autoritetom i odgovornošću. Cijela priroda našla se pod prokletstvom, postala propadljiva i podložna promjenama na gore, otežavajući život čovjeku u svakom pogledu (Postanje 3:17,18). Čovjek oblikovan od praha odnosno zemaljskih elemenata i sam se morao vratiti u prah, jer je tijelo takođe postalo propadljivo zbog grijeha

(Postanje 3:19; vidi takođe Rimljanima 8:20; 1. Korinćanima 15:47-50, 53).

7) Prvi par na zemlji je otjeran iz Edena i onemogućen im je pristup drvetu života (Postanje 3:22-24). Padom u grijeh, ljudi su postali nepouzdati i spremni na sve. Paloj prirodi se ne može pokloniti povjerenje, što znači da se čovjek sam po sebi apsolutno nikada ne bi mogao izbaviti iz ponora grijeha. Zbog toga je centralna tema Biblije objava Božjeg Plana spasenja i Spasitelja čovječanstva, počevši od prve komunikacije palog ljudskog para sa Gospodom (Postanje 3:15). Upravo zbog tog cilja nikakva odjeća koju su Adam i Eva mogli smisliti nije mogla poslužiti za pokrivanje njihove duhovne i tjelesne golotinje sem one koju je Gospod namijenio za njih – koja je simbolisala Žrtvu koja će se podnijeti za spas ljudskog roda (Postanje 3:21).

PRINCIPI SATANIZMA ZAMASKIRANI OBMANOM

Prvi pobunjenik protiv Boga, Lucifer odnosno Sotona, zamaskirao se plaštom lukavih laži – poluistina osmišljenih za opravdanje njegovog koncepta – te je tako postalo nemoguće odmah mu skinuti masku da bi se otkrila užasna nakaznost njegovog karaktera. Sotoni se moralo dati vrijeme da se potpuno otkrije kroz svoja okrutna, podmukla i zla djela. Zbog toga su njegove podrivačke aktivnosti dosta dugo trajale na Nebu do zbacivanja (Otkrivenje 12:7-9, 3,4). Nakon zbacivanja sa Neba, on je sa svojim palim anđelima našao nove sledbenike na Zemlji, čime je postao vladar ovog svijeta, uzurpator Božje svojine koja je povjerena čovjeku na upravu (Jovan 12:31; 14:30; 16:11).

Pali anđeli i pali ljudi sada dijele isti duh i iste ciljeve. Sotona

se želi osvetiti Bogu na svaki mogući način. To je obrazac grijeha koji se ponavlja i u palom ljudskom rodu. Grešnici za posledice svojih grijeha po pravilu okrivljuju Boga i nosioce istine, Božji narod. Ukoravanje grijeha uvijek izaziva duh mržnje i pobune. Kada Bog šalje grešnicima poruku upozorenja ili ukora, Sotona ih navodi da se pravdaju i da traže saosjećanje drugih. Umjesto da svoje greške isprave, oni pokazuju ogorčenost prema onome koji ih ukorava, kao da je on jedini uzrok njihovih poteškoća.

Od Pada do današnjeg dana, čini se kao da grijeh ima nadmoć i da pobjeđuje. Lukavstvo nosilaca grijeha stvara privid dominacije ovog koncepta, što se reflektuje u svim poljima ljudske misli: filozofiji, teologiji, nauci, sociologiji... Žrtva obmane nikako ne želi sama da požnje posledice svog pogrešnog izbora. U grijehu nestaju istinska plemenitost, požrtvovanje, ljubav i sve druge božanske osobine. Sve to se podređuje drugoj sili destrukcije i smrti. Zlo ima tendenciju širenja, prenošenja zaraze. U tom svom pohodu ne bira sredstva. „*Ali bezakonikov dolazak, koji Sotona omogućuje svojim djelovanjem, praćen je svakim silnim djelom i lažnim čudima i znacima, i svakom nepravdom i prevarom u onima koji propadaju [ginu] zato što nisu prihvatili ljubav prema istini da bi se spasli. I zato Bog dopušta da na njih djeluje zabluda, da bi vjerovali laži.*“ (2. Solunjanima 2:9-11) Zlo se prikriva i pretvara da nije to što jeste dok ne obradi svoju žrtvu. Onda joj se smije u lice i likuje.

Čovjek zatvara oči pred očiglednim istinama i bira prevaru. To je odlično opisao apostol Pavle u Rimljanima poslanici 1:18-32, uključujući i cijeli spektar grijeha koji proističe iz zadržavanja istine u nepravdi.

Ljudske misli su zasnovane na prvoj prevari koja je data čovjeku da sigurno neće umrijeti, da ima urođeni život ili izvor

moći. Ova laž, koja je utisnuta i neotkrivena duboko u našim mislima, izvrnuće sve što nam Bog kaže.

Čovječanstvo nosi u sebi sindrom naše pramajke Eve – sindrom obmane da ne trebamo brinuti o bilo čemu što neko kaže, jer imamo život u sebi. Možemo činiti kako nam je volja i neće nam biti ništa jer život nosimo sami od sebe i sami raspoložemo njime po svom nahodanju.

Koncept „urođene besmrtnosti“ i „nezavisnosti“ porobio je ljudsko poimanje potpune zavisnosti od našeg nebeskog Oca (Djela 17:28). Napao je same temelje naše individualnosti. Zbunio je naše poimanje identiteta, te tako i sakrio naše vrijednosti kao Božje djece.

Prevarnost satanizma nije samo u ideji da ljudi imaju moć u sebi, već da i materijalni univerzum posjeduje u sebi stvari čijim posjedovanjem mogu biti još moćniji. Tako umjesto zdravog odnosa prema svom životnom okruženju, ljudi teže da ga prisvoje i iskoriste za povećanje svoje moći kroz posjed. Prema ovom shvaćanju, naše okruženje sadrži ljude, stvari i objekte koje, ako ih posjedujemo ili smo udruženi sa njima, mogu da nas učine moćnijima, prosvjetljenijima i ispunjenijima u životu. Ovo se manifestuje beskonačnom jurnjavom za bogatstvom, moći i posjedovanjem. Suština savremene ekonomije počiva na tim načelima, kapital ima tendenciju beskonačnog uvećanja. To je model kako su proizvedeni prvi moćnici na zemlji, počevši od Nimroda.

Kako je Nimrod uveo principe satanizma nakon Potopa?

„Sada ih je Nimrod pobunjivao na vrijeđanje i preziranje Boga. On je bio Hamov unuk, koji je bio Nojev sin, hrabar čovjek, velike snage. On ih je ubjeđivao da je ne pripisuju [snagu] Bogu, kao da su kroz Njegova sredstva srećni, već da vjeruju da su kroz

sopstvenu hrabrost obezbijedili tu sreću. On je takođe postepeno promijenio svoju vlast u tiraniju, vidjevši da ne postoji drugi način da okrene srca ljudi od straha Gospodnjeg, te ih je doveo u konstantnu zavisnost od svoje moći...” (Antiquities Book 1 Chapter 4 Par. 2. „Ljudska duša je besmrtna – Platon“)

U 18. glavi Otkrivenja proročko nadahnuće opisuje propast ovog sistema, pred sami Drugi Hristov dolazak.

Ideja da možemo da živimo odvojeni od Boga možda nije strana mnogim ljudima, ali Biblija jasno govori da je ovakav način razmišljanja suicidan (vidi: Kološanima 1:16,17; Djela 17:24-28; Jovan 15:5).

3. Dva sistema vrijednosti

Nebeski sistem vrijednosti otkriven je u Božjoj ljubavi prema nama. Isus je objašnjavao taj sistem kroz neke vrlo jednostavne primjere.

„Zar se pet vrabaca ne prodaju za dva novčića? Ipak, nijedan od njih nije zaboravljen pred Bogom. A vama su i sve vlasi na glavi izbrojane. Ne bojte se, vi ste vredniji od mnogo vrabaca.“ (Luka 12:6,7)

U ovom tekstu imamo formulu koja odgovara na pitanje šta je ono što ljude čini značajnim u Božjem kraljevstvu, zbog čega vrijede, što ih čini vrijednima. Isus navodi vrijednost dva vrapca u ljudskim terminima. Riječ novčić je u stvari asarijus. Jedan asarijus (šesnaestina denara) je bio jednak jednoj dnevnicu za prosječnog radnika. Sa dva asarijusa, mogli ste kupiti pet vrabaca. Tako, u svjetovnom smislu, ovi vrapci imaju malu vrijednost. Isus tada naglašava kontrast i govori „i nijedan od njih nije zaboravljen pred Bogom.“ Svrha ovog poređenja je da su vrapci vrijedni u Božjem kraljevstvu i da ta vrijednost nije zasnovana na materijalističkoj protivvrijednosti, zato ih On i pamti. Isus zatim govori kakvo Bog ima mišljenje o nama, upoređujući nas sa vrapcima. „*A vama su i sve vlasi na glavi izbrojane.*“ Ako ovo nije lično i otvoreno, onda šta jeste? Da li znate nekoga ko želi da zna toliko o vama da vam broji i dlake na glavi? I tada dolazi poenta. „*Ne bojte se, vi ste vredniji od mnogo vrabaca.*“ Da li vidite kako se vrijednost i značaj dobijaju u Božjem kraljevstvu? To dolazi od jednostavne spoznaje da Bog pun ljubavi misli i stara se o nama neprestano. On definitivno

razmišlja o nama – On nam daje život, čini da naša srca kucaju i aktivno izliva svoju ljubav i blagoslove u naše živote da bismo mogli uživati u životu; On nam daje bogate darove, talente i sposobnosti na naše zadovoljstvo, užitak i na službu drugima. Ovdje leži tajna Božjeg kraljevstva, tajna o značaju. To je ključ koje otključava robovlasničko kraljevstvo bezvrijednosti i depresije. Ovaj princip vrijednosti kroz odnos sa našim nebeskim Ocem stoji nasuprot vrijednosti kroz moć, poziciju i učinak, laž samopostojanja i vrijednosti kroz dostignuća, što je satanistički koncept. Učinak našeg djelovanja i dostignuća sami po sebi nisu problem, već želja da primjenjujemo i izvlačimo korist i vrijednost iz onoga što postižemo, što otkriva da smo zavedeni lažima zmiije. Zbog toga je fokus Božjeg kraljevstva koje je Isus predstavio na nevidljivom (Luka 17:20,21; 2. Korinćanima 4:18; 1. Jovanova 2:15).

Hristova vrijednost je otkrivena u **Njegovom odnosu sa Njegovim ocem** (Matej 3:17)! Otac ne govori: „Slušajte nebeskog Glasnika jer je njemu dat najviši položaj na nebesima“, iako je ovo istina. Otac otkriva Njegovu vrijednost kroz porodične odnose.

Lucifer je imao svoju vrijednost kroz svoj odnos sa svojim nebeskim Ocem. Ali kroz misteriju svoje grešnosti (tajnu bezakonja), odbacio je vrijednost koju je našao u svom Ocu i počeo da iznosi riječi pobune i bijesa. Radeći kroz prevare i laži, otrovao je umove mnoge druge Božje djece.

Jako je važno zapaziti da su, u Božjem kraljevstvu, identitet osobe i vrijednost povezane sa njenim odnosom sa Bogom Stvoriteljem, našim nebeskim Ocem. To je tako zbog činjenice da je vrijednost osobe ili bogatstvo tamo gdje je njihovo srce ili centar. Ako je naše srce upravljeno ka Bogu, naša vrijednost ili bogatstvo dolazi od Njega. Ako je naše srce upravljeno ka nama samima, naša

vrijednost ili bogatstvo dolazi od nas samih.

Kada je Lucifer napustio taj odnos, on je blokirao svjetlost Božje ljubavi i izazvao poplavu mračnih emocija. Izgubio je svoje blago i identitet sina Božjeg. Lucifer je sada sebe postavio u centar života, ali nije imao izvor života da mu ispuni srce radošću i ljubavlju. Blokirao je taj izvor kada je zamijenio blago i kakav god da je identitet mogao stvoriti za sebe, od tog momenta pa nadalje, on nikada neće biti u mogućnosti da popuni taj osjećaj praznine i gubitka koji osjeća otkad je raskinuo blisku vezu sa svojim nebeskim Ocem.

Lucifer je postao Sotona, ostao je sam. On je sada pun emocija bezvrijednosti: nesigurnosti, straha, praznine, ljubomore, ponosa, samoopravdanja, arogancije, bijesa, gnjeva i duha punog želje za nadmoći. Zamijenio je izvor ljubavi, svjetlosti i prave vrijednosti za izvor mržnje, mraka i bezvrijednosti. Morao je da redefiniše ko je i da nekako uguši usamljenost, bezvrijednost i ništavnost koju je osjećao u sebi. Kao i svako dijete koje se osjeća bezvrijednim, Sotona nosi znake nesigurnosti, straha, ludila i očajne potrebe za priznanjem od koga god ga može dobiti. On žudi za pažnjom, i da bi zadovoljio svoju prazninu, njegova izopačena priroda želi da bude obožavan, voljen i slavljen, da bi, kako god, odagnao bol, usamljenost i bezvrijednost. On je nekako povjerovao da sve to potiče iz njega samog i da je samodovoljan. Takva laž je iziskivala stalne pokušaje da dokaže da ima sopstveni izvor života. Morao je konstantno da demonstrira silu da bi uvjerio sebe i svoje sledbenike da je njegova laž istina. Ali odakle je njegov život potekao da bi prikazivao takvu moć? Bog je nastavio da mu daruje život da bi mu dozvolio da demonstrira principe svog koncepta, da bi omogućio svakome da odluči koji je koncept validan i bolji.

Da bi se nosio sa gubitkom pravog izvora života i svjetlosti i kako bi sačuvao svoju laž o urođenoj unutrašnjoj moći, Sotona je ustanovio sistem na principima nalaženja vrijednosti kroz prikazivanje moći i učinka. On je stoga uspješno usadio u ljudsku prirodu: (1) vjerovanje da čovjek ima život u sebi, i (2) sistem vrijednosti koji je zasnovan na dokazivanju postojanja tog života kroz učinak i demonstraciju sile.

Božje kraljevstvo	Sotonino kraljevstvo
Bog je Izvor života (Otk. 22:1; Jov. 15:1).	Zabluda o sopstvenom životu.
Blago je na Nebu (Mat. 6:20,21).	Blago se vrednuje kroz ljudsku sebičnost i samoisticanje u materijalizmu (Mat. 6:19,22-24).
Otvoren odnos sa Bogom (Izr. 3:5,6; Mat. 3:17; Jov. 5:14; Još. 24:15).	Voljno blokiran odnos sa Bogom (Post. 3:5; Isa. 14:12-14; Rim. 1:18-32).
Kanal života uspostavljen (1. Jov. 5:12; Jov. 1:51).	Život usmjeren na sebe; doživljaj sebe kao izvora.
Vrijednost, sigurnost, racionalni identitet (Gal. 5:22,23).	Bezvrijednost, strah, ljubomora, mržnja (Gal. 5:19-21).

4. Definisanje identiteta i odnosa čovjeka i Boga

Kada se povežemo sa Bogom, što je svrha biblijske religije, kada jednom shvatimo da sve što imamo potiče od našeg Oca na nebesima, odnos sa Bogom biće nam prioritet svih prioriteta. Čitav naš život se okreće oko tog odnosa.

Međutim, prelazak iz jednog satanističkog sistema vrijednosti u Božji sistem vrijednosti nije nešto što će se „prirodno“ ili samo po sebi dogoditi. U svojoj tjelesnoj prirodi čovjek je u neprijateljstvu sa Bogom (Rimljanima 8:7,8). „Prirodan“ čovjek ima zatvorene i blokirane duhovne kanale i percepciju za razumijevanje stvarnosti na duhovan način (1. Korinćanima 2:14). On je rob grijeha i nesposoban za pravednost (Rimljanima 6:20). To ga umjesto ka životu vodi u smrt (Rimljanima 6:23).

Sotonine laži promijenile su ljudsko poimanje Boga i poimanje nas samih. Sotonina laž je prouzrokovala da ljudi vide Božju ličnost i Božji karakter u lažnom svijetlu. Ove laži takođe su uništile čovjekov koncept Boga kao Izvora, njegovog blaga i centra njegovog života. U ovom užasnom stanju, čovjek ne može više komunicirati sa Bogom, jer je čovjek izgubio identitet obje strane: sebe i Boga.

Stoga je neophodna posebna Božja intervencija da bi se dogodilo ono što Biblija naziva novorođenjem za Božje kraljevstvo (Jovan 3:3-37; Jovan 1:13; 2. Korinćanima 5:17; Galatima 6:15; Efescima 2:5; Titu 3:5; Jakov 1:18; 1. Petrova 1:23; 1. Jovanova 2:29).

Značaj Riječi Božje u ovom procesu ne može se prenaglasiti.

Ako znamo da je Sveto pismo nastalo kao proizvod Božje objave čovječanstvu preko Njegovih izabраних оруđa (2. Petrova 1:21; 2. Timoteju 3:16; 2. Samuelova 23:2; Luka 1:70; Djela 1:16), tada je sasvim logično da je ono najpouzdanije mjerilo za utvrđivanje objektivnih istina i međaša vjere kroz dijeljenje istog duha koji je nadahnjivao biblijske pisce. Tako se čovjek osposobljava za sudjelovanje u spasonosnom djelu Božjem i po Riječi i po Duhu.

Tako definisanje odnosa između Boga i čovjeka postaje moguće. Ovdje dolazi do izražaja važnost ispravne identifikacije obje strane. Pošto je Bog autoritet u ovom odnosu, On će diktirati način i sadržaj komunikacije. Ukoliko mi sa svoje strane ne prihvatamo Božje otkrivenje o Njemu onakvo kakvo jeste, ili ako sebi dodjeljujemo status i pozicije koji izlaze izvan okvira Plana spasenja, tada će komunikacija biti oštećena ili prekinuta.

ZAKON U FUNKCIJI ZAŠTITE INTERESA I ODNOSA BOGA I ČOVJEKA

Prekid komunikacije sa Bogom opisuje sledeći biblijski tekst: „*Gle, Gospodnja ruka nije kratka, pa da ne može spasti, niti je njegovo uho neosjetljivo da ne može čuti. Ne, nego su prestupi vaši postali ono što vas razdvaja od Boga, i zbog vaših grijeha on je okrenuo svoje lice od vas da ne čuje.*“ (Isaija 59:1,2)

Da li je Bog imao plan da spriječi ljudski rod da izgubi osjećaj svog i Božjeg identiteta? Da, svakako! Taj plan se otkrio kroz Zakon. Psalam 119:93 nam govori da kroz Božje zakone imamo zaštitu života. U Rimljanima 7:10 nam govori da su propisi dati za život; 1. Jovanova 3:4 da je grijeh prestup zakona i Rimljanima 6:23 kaže da je plata za grijeh smrt. Stoga su Božji propisi dati da zaštite naš život. To znači da ako Zakon čuva naš život i naš život dolazi

kroz vezu sa Bogom, tada Zakon mora otkrivati pravi identitet i Boga i ljudi, i takođe predstavljati indikator granice te komunikacije. Da li nam Zakon govori o Božjem identitetu?

BOŽJI ZAKON JE PREPIS BOŽJEG KARAKTERA

Mnoga su mjesta u Bibliji koja opisuju Boga istim atributima kao i Njegov zakon. Ovo je od velike pomoći pri identifikaciji prave ličnosti Boga.

Božji karakter	Ref.	Božji Zakon	Ref.
1. Duhovan	Jovan 4:24	1. Duhovan	Rimljanima 7:14
2. Ljubav	1. Jovanova 4:8	2. Ljubav	Matej 22:37-40
3. Istinit	Jovan 14:6	3. Istina	Psalam 119:142
4. Pravedan	1. Korinćanima 1:30	4. Pravedan	Psalam 119:144,172
5. Svet	Isaija 6:3	5. Svet	Rimljanima 7:12
6. Savršen	Matej 5:48	6. Savršen	Psalam 19:7
7. Dobar	Luka 18:19	7. Dobar	Rimljanima 7:12
8. Pravedan	2. Mojsijeva 32:4	8. Pravedan	Rimljanima 7:12
9. Čist	1. Jovanova 3:3	9. Čist	Psalam 19:8
10. Nepromjenjiv	Jakov 1:17	10. Nepromjenjiv	Matej 5:18
11. Vječan	Psalam 90:2	11. Vječan	Psalam 111:7,8
12. Put	Jovan 14:6	12. Put	Malahija 2:7-9
13. Velik	Psalam 48:1	13. Velik	Osija 8:12
14. Pročišćava	Matej 8:3; Psalam 57:2	14. Čist	Ezekijel 22:26

Pogledajmo sada šta nam govori o odnosu sa Bogom svaki Uput ponaosob iz Dekaloga (2. Mojsijeva 20:1-17).

1. U prvom Uputu stoji da je Bog izveo Izrael iz egipatskog ropstva, i to nam govori da je Bog Iskupitelj i Spasitelj. Ovdje je naglašen jedinstven odnos na relaciji stvoreno biće – Tvorac koji ne smije biti ugrožen izmišljenim i lažnim bogovima ili posrednicima u našem iskupljenju i spasenju. Izrael je duhovni pojam i odnosi se na sve one koji su prihvatili savez sa Bogom (vidi: 1. Mojsijeva 32:27,28; Rimljanima 11:26; Isaija 59:20; Jeremija 3:18; Joel 2:32; Otkrivenje 7. glava).

2. Drugi Uput nam govori da Bog želi blizak odnos koji ima duhovni fokus. Obožavanje idola nije blizak odnos, niti je idolatrija duhovno obožavanje, tj. duhovna i mentalna veza.

3. Treći Uput nam govori da je Bog transparentan u svom odnosu. Ako uđemo u vezu sa Njim, On ne želi da se pretvaramo i kvarimo taj odnos čineći ga time beskorisnim ili uzaludnim.

4. Četvrti Uput je veoma poseban jer nam precizira ko je Bog, navodi Njegove ingerencije na svemu stvorenom, te da je On izvor života. Ovaj Uput ima veliki uticaj na našu percepciju Boga i umnogome utiče na naše postupke prema Njemu.

5. Peti Uput je takođe veoma poseban jer nam govori da Božji život teče kroz zemaljske kanale. Ovaj Uput obećava dug život ako poštujemo svoje roditelje. Precizno nam ukazuje da nam naši roditelji govore nešto posebno o Bogu i u poštovanju njih, mi poštujemo Boga. Porodica je primarna institucija na Nebu i na Zemlji. Bog s nama želi takav odnos i da mi kultiviramo taj odnos.

6. Šesti Uput govori nam da Bog život smatra dragocjenim i da ga mi trebamo tretirati na isti način. Takođe nam govori da Bog želi da naša veza traje zauvijek.

7. Sedmi Uput nam govori da validne intimne veze traju zauvijek, da muškarac i žena koji postanu jedno tijelo (1. Mojsijeva

2:23,24; Matej 19:3-8) to treba i da ostanu zauvijek. Na Zemlji u uslovima vladavine grijeha, muško-ženske veze izvan namjere za zasnivanje braka i porodice su opasne. U odnosu na Boga, ovo predstavlja refleksiju prvog Uputa koji nam govori da nemamo drugih bogova. Ovaj Uput je podsjetnik da je Bog izvor života i jedini garant ispravnog života.

8. Osmi Uput govori da će nam Bog obezbijediti sve potrebe, da će se brinuti o nama. Takođe nam govori da se Bog ne fokusira na materijalne stvari, već na odnose, te da lakomstvo za (nezakonito) posjedovanje materijalnih stvari može da ugrozi i prekine naš odnos sa Bogom (vidi: Matej 6:24; Luka 16:13-15; Jošua 7. glava).

9. Deveti Uput je refleksija trećeg u horizontalnoj, međuljudskoj, ravni. Bog želi transparentnost i integritet u našoj vezi. Lažni svjedok uništava identitet i jedne i druge strane i uništava komunikaciju (Izreke 11:9).

10. Deseti Uput seže u naše najdublje unutrašnje motive u odnosu sa bližnjima. U odnosu na Boga, podsjeća nas da je On izvor života. Kad shvatimo ko je Bog, ko smo mi kao Njegova djeca, nećemo zaželjeti ništa neprikladno. Ponovo nam govori o važnosti očuvanja integriteta duhovnog odnosa. Božji Uputi, od petog do devetog, mogu svi biti fizički manifestovani, ali ovaj Uput je stvar srca. Nevidljiv je. Tako je ovaj Uput kritičan u razumijevanju prirode Božjeg kraljevstva.

Kada sumiramo, Dekalog nam govori da je Bog:

1. Izvor života.
2. On je Stvoritelj.
3. On je naš Iskupitelj.
4. Želi iskreni odnos.
5. Brine o nama kao Otac i zadovoljava sve naše potrebe.

Znati ove stvari je vitalno u poimanju prave slike Gospoda koja nam pomaže da ispravno komuniciramo sa Njim. To će izazvati u nama poštovanje i ljubav prema Njemu zbog svega što čini. Pomoći će nam da uobličimo našu komunikaciju u formi riječi punih povjerenja da će učiniti što je najbolje. U svakom Uputu takođe možemo prepoznati fokus Božjeg poretka života na odnos koji gradimo sa Njim i naše međusobne odnose u kategorijama vječnog integriteta i postojanosti. Kada to sumiramo, nalazimo da je naš identitet definisan ovako:

1. Bog je naš stvoritelj. Mi nemamo život u sebi (vidi: Psalam 100:3).
2. Bog je naš Iskupitelj. Mi ne možemo iskupiti sami sebe.
3. On obezbjeđuje naše potrebe – fizičke, mentalne, duhovne.

DESET BOŽJIH RIJEČI (DEKALOG) SU KLJUČ ŽIVOTA, IDENTITETA I VRIJEDNOSTI

David je rekao da je Božji nauk vrlo obiman (Psalam 119:96), sveobuhvatan.

Božji Uputi imaju vitalnu ulogu u jasnoj identifikaciji Boga i čovjeka, čime se obezbjeđuje intimna veza između njih. Bez Zakona ne može biti života za nas. Na osnovu ove analize možemo utvrditi sledeću sekvencu:

1. Zakon nam otkriva pravi Božji identitet.
2. Zakon definiše naš identitet.
3. Pošto komunikacija između obje strane zahtijeva jasnu identifikaciju oboje, **Zakon štiti odnos između Boga i čovjeka.**
4. Kako zakon jasno identifikuje i Boga i čovjeka, on osigurava da će ljudi naći svoje blago i centar u Bogu, a ne u sebi. Upriličen

je da nas sačuva od egocentričnosti.

5. Pošto je Bog izvor života, Zakon štiti naš život (vidi: Jovan 12:50).

6. Kako Zakon skreće naš fokus ka Bogu, samim tim Zakon štiti našu vrijednost.

7. Stoga je Zakon sam temelj Božjeg poretka života.

Zapazimo šta Biblija kaže o Zakonu.

- Božji uputi stoje zauvijek (Psalam 111:7,8).
- Božji uputi su sveti, pravedni i dobri (Rimljanima 7:12).
- Božji uputi su predmet kako Starog tako i Novog Saveza (Jevrejima 8:6,10).
- Božji uputi su Zakon slobode (Jakov 2:12).

ZAKON RAZOTKRIVA OBMANE SATANISTIČKOG UMNOG SKLOPA

Božji Zakon je glavni predmet napada Sotone. Stoga, kada neko kaže da je Božji zakon promijenjen ili izbrisan, on u stvari govori: Ne poznajem ni Boga, ni sebe i ne mogu imati prave vrijednosti, osuđen sam na smrt i da budem odsječen od izvora života. Ili: Želio bih spasenje, ali da živim životom koji ne definiše moje odnose sa Bogom i moje odnose sa drugim ljudima, da živim „slobodan“, bez zaštite.

Možemo se zapitati – zašto bi iko želio da promijeni ili izbriše Zakon? Kako iko može reći da je držanje Zakona legalizam? Naravno, istina je da u našem neuspjehu da shvatimo njegovo pravo značenje, zaista možemo postati legalisti u pokušaju da ga držimo. Međutim, činjenica je da Sotonin sistem vrijednosti potpuno mijenja značenje Zakona i čini da postane strašan i porobljavajući. O tome se može mnogo govoriti. Ali za sada iznosimo poentu da

Božji zakon štiti naš odnos sa Njim.

Otkako je Sotona odbacio taj odnos, njegovo srce je odbacilo i Zakon. I to je ono što on pokušava da uradi nama. Stoga, sistem pokornosti koji on nameće onima koje ne može navesti da odbace Zakon, u stvari je sistem nepokornosti sa maskom pokornosti. O tome nam govori tekst u Rimljanima 8:7: *„Zato je upravljanje po tijelu neprijateljstvo Bogu, jer se ne pokorava Božjem Zakonu, niti zapravo može.“*

Stoga ljudi kroz pseudo religiju traže metod da simuliraju pobožnost dok su u stvarnosti u neprijateljstvu sa Bogom. Papstvo je veoma dobro adaptirano da zadovolji ove potrebe. Ono je pripremljeno za dvije vrste ljudi, koje obuhvataju skoro čitav svijet – one koji bi da se spasu sopstvenim zaslugama i one koji bi da budu spasi u svojim grijesima. Tu je tajna njihove moći i uspjeha.

Tjelesni um je egocentričan i na neki način vjeruje da ima život u sebi. Takav um će prezirati i mrzjeti Božji zakon koji zahtijeva Bogo-centričnost. Pošto je ovo slučaj, kada god vidimo napad na Božji zakon, vidimo Sotoninu ruku. Danilo 7:25 nam govori da će „Mali Rog“ imati namjeru da promijeni vremena i Zakon. Iako su svi Božji Uputi vitalni, najvitalniji od svih je četvrti Uput koji najjasnije identifikuje naš pravi izvor života. Zato je ovaj uput pod najjačim napadom. Mnogi ljudi su spremni da priznaju devet od deset Uputa (tradicionalno zapovijesti), jer se mogu naizgled držati u egocentričnosti, ali Uput o Suboti to čini mnogo težim. On je pokazatelj posvećenja.

Razlog zašto ljudi na Božje instrukcije za život radije gledaju kao na „zapovijesti“ je upravo njihova percepcija pale, egocentrične ili sotonske prirode, opterećene grešnim motivima. Čovjek u grijehu je naviknut na moranje i prinudu, i njemu je „prirodno“

najshvatljiviji bog koji koristi prisilu i strah. U duhovnoj realnosti takvi bogovi zapravo su demoni, bez obzira kako ih ljudi definisali ili doživljavali. Zdrav i smislen odnos, zasnovan na ljubavi se ne može zapovijediti (vidi: Matej 22:36-40; Jovan 13:34).

Dakle, Zakon štiti našu vezu sa Bogom i takva veza omogućava vjeru koja radi u ljubavi. Možemo li reći sa Davidom:

„O kako volim zakon tvoj! Po cio dan o njemu razmišljam.“
(Psalam 119:97)

„Srećni su oni koji su na svom putu bezazleni, oni koji po zakonu Gospodnjem žive.“ (Psalam 119:1)

5. Učinak kao mjerilo vrijednosti

Pobuna protiv Boga koju je pokrenuo anđeo Lucifer navela ga je da smisli koncept života bez Boga i formiranja sopstvenog identiteta na osnovu onoga što postizemo odnosno učinka. Mučan oblak bezvrijednosti i krivice je zaokupio umove palih anđela i kasnije palog prvog para na Zemlji i ugasio taj divan, srećan i radostan odnos između čovjeka i Boga i teško poremetio međusobne odnose. Ljudi su, zajedno sa Sotonom i njegovim anđelima, izvršili mentalni i emotivni suicid. Izgubili su svoj identitet i vrijednost, i ništa nisu mogli učiniti da ih vrate. Nisu mogli da se vrate u prethodno stanje pravednosti pred Bogom. Rasturili su vezu koju je samo Bog mogao opet obnoviti. Ova činjenica je evidentna kada pogledamo i na sopstvena iskustva. Ako neko pokvari svoj odnos sa nama, moć da popravi tu vezu je na onome koji nije kriv; onaj ko je kriv je predao svoje vlasništvo nad vezom.

Podsjetimo se da je Bog izvor života, mudrosti i radosti. Adam i Eva su se distancirali od tog izvora povjerovavši u laž da sve to posjeduju u sebi i mogu proizvesti sami po sebi. Njihove moći rezonovanja više ne mogu biti nesebične i objektivne. Njihovi umovi su u harmoniji sa Sotoninim. Nemaju više mogućnost da razotkriju laži koje im Sotona govori. Tako Sotona počinje da puni umove ljudi mnogim lažnim teorijama o Božjem karakteru. U isto vrijeme, Sotona govori ljudima da su loši. Govori im da zaslužuju da umru i da su bezvrijedne individue. Sotona je i dalje nastrojen da uništi osjećaj identiteta i on to čini govoreći nam laži o Bogu i laži o nama samima. Dok god vjerujemo u laži o Bogu i laži o sebi, ne možemo

se nadati da ćemo ostvariti trajnu vezu sa Njim. Upravo zbog te činjenice opasan je svaki oblik pseudo religije. Napadi sila tame su upravljani u sam centar Njegovog zakona kako bi se uništio i poreknuo odnos koji je njime obezbijeđen. Sotonino reprogramiranje ljudskog roda na žalost je uspjelo.

Prvo što su Adam i Eva uradili bilo je da se sakriju od nebeskog Oca. To bi boljelo svakog roditelja, koliko je više moralo boljeti Boga. Tragedija je da nas grijeh može učiniti zastrašenim od Osobe sa najviše ljubavi, velikodušnosti, strpljenja i ljubavi prema slobodi u univerzumu.

U Edenskom vrtu, Bog se suočio sa veoma ozbiljnom dilemom. Kako da im pristupi sada kada slušaju tuđ glas? Svaku riječ koju Bog izusti oni sada interpretiraju kao nepoželjnu. Adam i Eva znaju da su krivi, ali sada nemaju sigurnosti niti vrijednosti da prihvate da su pogriješili, jer su prihvatili pogrešne ideje o Bogu, izvoru života i mudrosti i pogrešne ideje o njima samima. Postali su prkosni pod kontrolom duha krivice i nesigurnosti. Izgubili su moć da rezonuju iskreno.

Bog poziva Adama, „Gdje si?“, ne zato što ne zna, već da dozvoli Adamu da se suoči sa problemom. Gdje je tvoj um, Adame? Šta se desilo sa tvojim identitetom? Fizičko uvijek reprezentuje duhovno, i fizičko skrivanje Adama i Eve jasno otkriva skrivanje koje se odvija u njihovim umovima. Obukli su se u prevaru da bi spriječili da se suoče sa istinom koja je izgledala zastrašujuće. Bog pokušava da im pomogne da dijagnostikuju problem da bi im ponudio blagosloveno rješenje.

ROBOVANJE EGOCENTRIČNOSTI

Adam odgovara Bogu da ga je bilo strah jer je go. Ovo priznanje je interesantno u svjetlu Postanja 2:25: „*Oboje su bili goli, čovjek i njegova žena, ali se nisu stidjeli.*“ Adam je bio go i prije nego što je pojeo plod sa drveta, ali nije ga bilo sramota. Zaključak je da je Adama sada sramota. Hebrejska riječ „buša“ takođe znači zbunjen i razočaran. Adam je bio potpuno zbunjen, pun krivice i razočarenja. Bio je zbunjen time što nije znao ko je i osjećao je krivicu zbog onoga što je učinio. Bog sada želi da ukaže na intenzitet Adamovog bola. „*Ko ti je kazao da si go? Da nisi jeo s drveta s kog sam ti dao uput da ne jedeš?*“ Bog ne pita Adama, „Kako znaš da ste goli?“ On pita Adama „Ko vam je rekao da ste goli?“ Bog pokušava da mu pokaže na podstrekača koji mu je izrekao laž. Drugim riječima „Ko je izazvao da bježiš od mene?“ „Ko se našao između nas?“

Adamu je direktno postavljeno pitanje, „*Da li si jeo s drveta s kog sam ti dao uput da ne jedeš?*“ Ovo je jednostavno pitanje koje traži jednostavan odgovor, da ili ne. Sada kada Adamov um zamišlja Boga kao sebičnog i osvetoljubivog, a sebe kao glupavog i bezvrijednog, njegov rezon funkcioniše u manipulativnom režimu. Adam „zna“ da ako kaže *da*, pogriješiće, a ako kaže *ne*, pogriješiće duplo. Jednom zato što je jeo sa drveta, a drugi put za laganje. Znajući da nema izlaz, Adam stavlja svoje bokzerske rukavice i izlazi iz svog ugla napadajući (kao što svaka nesigurna osoba radi), pokušavajući da zada par udaraca Bogu. Kao što govori izreka: „Ako propadaš, ne predaj se bez borbe.“

„**Žena** koju si mi **ti dao** da bude uz mene, **ona** mi je dala plod s drveta pa sam ga jeo.“ Optužba je pala.

Možete li zamisliti Evin šok kada se čovjek, koji se maloprije zavjetovao da će se suočiti sa bilo kakvim posljedicama sa njom, sapleo na prvoj prepreci? Grijeh ne može stvoriti heroja koji se ne-sebično daje da pomogne i podrži druge. On uvijek rezultira situacijom „Svako za sebe.“

Adamove akcije su izazvane njegovom krivicom, nesigurnošću, kombinovanom sa lažnim poimanjem Božjeg karaktera, što je sve bilo pomiješano sa ponosom koji je osjećao zbog laži o nezavisnom izvoru života. Ovo je velika tuga grijeha: kako Bog da pokaže Adamu da ima pogrešnu sliku svog Oca i da nije bezvrijedan i glup? Kako da Adam procijeni svoju situaciju kada je izgubio moć da rezonuje objektivno? Bog je jedini izvor prave mudrosti, a Adam se okrenuo od tog izvora. I čak i kada Adam rezonuje, kako da njegovo rezonovanje bude oslobođeno od njegovog novog sistema zasnovanog na učinku koji ima tendenciju da odbacuje sve što podsjeća na istinu. Adam ne može da podnese da mu Bog govori da je pogriješio, čak i kada je to iz ljubavi i za njegovo dobro, jer njegova egocentričnost upravlja njegovim razumom.

Mnogi ljudi se pitaju kako možemo imati jednu Bibliju, sa jednom porukom, i imati hiljade različitih vjerskih zajednica koje sve propovijedaju da imaju istinu te knjige. Sve se vraća na Sotoninu prvobitnu laž. Ljudska priroda je primila model izvora života i sistem vrijednosti koji prirodno izvrće sve što Bog kaže.

Bog nam govori iz kraljevstva u kom imamo samo Njega kao izvor života i naš jedini izvor vrijednosti.

Ovaj sistem vrijednosti zasnovan na učinku je iskrivio svako učenje iz Riječi Božje. Božja istina je pretvorena u laž (Rimljanima 1:25). Zato nam Bog govori:

„Vaše misli nisu moje misli, i moji putevi nisu vaši putevi“

govori Gospod. 'Koliko su nebesa viša od zemlje, toliko su i moji putevi viši od vaših puteva i moje misli od vaših misli.'“ (Isaija 55:8-9)

Iz konteksta vidimo da Bog ovdje ne govori o intelektualnoj nadmoći nad čovjekom, niti je to poenta ove izjave.

Pavle to kaže ovako:

„A tjelesni čovjek ne prihvata ono što je od Božjeg Duha, jer je to za njega ludost, i ne može to spoznati, jer to treba da se prosuđuje na duhovan način.“ (1. Korinćanima 2:14)

Razmišljanje zasnovano na učinku ili tjelesna priroda sve vidi kroz okvir unutrašnje, urođene sile. Tako se pokreću osjećanja ponosa kada „uspijemo“ i pad u dolinu očaja kada „ne uspijemo“. Ovaj model razmišljanja podstiče nas da postavimo pogrešna pitanja, kao „Ko je najveći u kraljevstvu Božjem?“ (Mat. 18:1) i „Šta moram učiniti da naslijedim život vječni?“ (Marko 10:17) ili „Kako ovaj zna knjige, a nije se učio?“ (Jovan 7:15).

Vrhovi ponosa i dna depresije (uzrokovani vrćenjem u krug u

sopstvenoj sili) robe volju i sprečavaju otvaranje prema istinskom identitetu i istinskom odnosu sa Bogom.

Ovaj obrazac zasnovan na učinku će uvijek okrenuti Božju istinu u laž. Obratite pažnju na sledeću izjavu.

„A što se tiče hrane žrtvovane idolima, znamo da o tome svi imamo znanje. Ali znanje nadima, a ljubav izgrađuje. Ako neko misli da nešto zna, još to ne zna onako kako bi trebalo da zna. Ali ako neko voli Boga, njega Bog poznaje.“ (1. Korinćanima 8:1-3)

U sistemu zasnovanom na učinku, poznanje istine će služiti oholosti. Ono će potjerati osobu u vrhove ponosa. Razmišljanje zasnovano na učinku ostaje pritajeni neprijatelj kada uđemo u vjerski život, ono često nastavi da živi decenijama u životima onih koji se zovu hrišćani. Zaista, obraćenje je proces učenja kako da mislimo kao naš nebeski Otac. Ono pokreće proces samootkrivenja Njegove ljubavi i ponudu Njegove pravednosti, iz neslućenih dubina našeg ponosa. Ono nas uči da gledamo u Njega i zavisimo od Njega umjesto od nas samih. Zato što ovo ne shvatamo, često se nalazimo u krivici i strahu koji nas tjeraju na egocentrično ponašanje.

POMOĆ OD BOGA

Isus otvora vrata nebesa za nas, pomaže nam da uklonimo zlo sjeme razmišljanja zasnovanog na učinku, da iskorijenimo tu životnu filozofiju koja čini da nam učinak i dostignuća budu centar našeg sistema vrijednosti. To je put koji svako Adamovo dijete mora preći. Jedini način da uspijemo je kroz upoznavanje Boga i koracima vjere u načela novog kraljevstva.

STARI ŽIVOT TEŠKO UMIRE

Otkrićemo da nije lako preći sa obrasca razmišljanja po učinku na razvijanje odnosa. Vraćanje na platformu vrijednosti po učinku, umjesto na vrijednosti po odnosu zapravo je tajna „uspjeha“ i popularnosti mnogih crkava. Mi kalemimo hrišćansku vjeru na naš korijen zasnovan na učinku.

U svijetu	U vjerskoj zajednici
Obrazovanje (titule)	Biblijsko znanje
Sposobnosti kojima se ističemo	Vođstvo u zajednici (grupi)
Status u društvu (na poslu)	Položaji u crkvi
Posjed	Duhovni darovi
Nacionalna ili druga pripadnost	Konzervativna/liberalna teologija

Na taj način zadržavamo iste bogove koji sada samo imaju različita imena. Ovaj suptilni transfer bogova iz svijeta u vjersku zajednicu kroz naša lična iskustva, takođe se dešava i na nivou same institucije. To je bio put tradicionalne hrišćanske crkve, i to je put svih drugih crkava.

Jevanđelja bilježe da ni najrevniji Isusovi učenici nisu bili imuni na taj problem (vidi: Matej 18:1; Marko 10:35-41; Luka 22:20-24). Isus je objašnjavao da načela Božjeg kraljevstva počivaju na potpuno drugačijem sistemu vrijednosti (vidi: Marko 10:42-45).

Najjači dokaz da smo i dalje obogaljeni načelima Sotoninog kraljevstva jeste visok nivo razjedinjenosti i manjak istinskog poimanja hrišćanske ljubavi umjesto koje je đavo podmetnuto falsifikat lažne ljubavi u subjektivnom iskustvu.

Naš duboki osjećaj nesigurnosti je ono što olakšava Sotoni da nas iskušava da se dokazujemo ili izvrćemo Božju Riječ. Ako ne upamtimo odakle potiče naša vrijednost, biće nam nemoguće da se

odupremo želji da pretvaramo kamenje u hljebove da bi dokazali da smo nešto.

Jedina stvar na ovom svijetu koja je gora od toga da budemo pod upravom načela zasnovanih na učinku, jeste da ih koristimo u vjerskom iskustvu. Velike poteškoće hrišćanskog načina života se vrte oko toga kako pristupamo Božjoj riječi, Bibliji. Zapazimo da u događaju zabilježenom u Luci 10:25,26 Isus ne pita zakonika „Šta čitaš?“ nego „Kako čitaš?“ ili kako shvataš (tumačiš, primaš) to što čitaš. Riječ je bila o Zakonu.

6. Slojevito razmišljanje i vjera

Kada neko iznese vjerski stav, on je obično zasnovan na nekoliko slojeva razmišljanja. Kao primjer ovoga, pogledajmo izjavu koja se odnosi na Božji zakon. Uzmimo ovu izjavu: „Pokušaj držanja Zakona je legalizam.“

Razmotrićemo ovo iz tipičnog protestantskog konteksta. Ovu izjavu nazivamo premisom. Ali ovo je premissa zasnovana na pretpostavci. Ta pretpostavka je „Svi ljudski napori su legalizam“ koja je zasnovana na učenju koje se zove „Opravdanje vjerom“. Kada sve sastavimo vidimo:

Premisa: „Pokušaj držanja Zakona je legalizam“

Fundamentalna pretpostavka: „Svi ljudski napori su legalizam“

Biblijsko učenje ili vjerovanje: „Opravdanje vjerom“

Prateći logički slijed, nalazimo da ovo ima smisla, ali postoje neke biblijske istine koje se ne slažu sa ovom premisom. Ukoliko imate konflikt sa nekim biblijskim tekstovima nakon formiranja određene doktrine, to je indikator da ona vjerovatno nije održiva. Tri opisana sloja su vidljivi djelovi „drveta vjerovanja“. Sa ove tačke gledišta izgleda bez mane, jer Biblija govori da se ne opravdavamo svojim djelima i da spasenje ne dolazi od djela, ali takođe govori „Ako me volite držite moja uputstva“ i da svako ko kaže da voli Boga i ne drži njegova uputstva (Zakon) je lažov. Izgleda da postoji kontradikcija. Ova kontradikcija je povezana sa nevidljivim slojevima koji su ispod vidljivih. To su slojevi koji su utisnuti u našu prirodu zasnovanu na učinku.

Sada ćemo dodati skrivene slojeve.

Vidljivi slojevi „Drvo“	Premisa: „Pokušaj držanja Zakona je legalizam“ Fundamentalna pretpostavka: „Svi ljudski napori su legalizam“ Biblijsko učenje/vjerovanje: „Opravdanje vjerom“
Nevidljivi slojevi „Korijen“	Sistem vrijednosti: Učinak Izvor života: Čovjek posjeduje urođeni izvor života – Zmijina laž

Nevidljivi slojevi utiču na naše razmišljanje o opravdanju vjerom. Naše razmišljanje zasnovano na učinku izvrće izjave Biblije u laž. Pogledajmo sledeći biblijski stih:

„Tom blagodaću spaseni ste kroz vjeru. I to nije od vas, dar je Božji. Ne od djela, da se niko ne bi hvalio.“ (Efescima 2:8,9)

Pošto nevidljivi ili podsvjesni slojevi utiču na naše razmišljanje kako posjedujemo život ili izvor moći, sva moć koja se demonstrira u našim životima posmatraće se kao ljudski napor, koji je po tome legalizam. Korijen drveta hrani grane našeg sistema vjerovanja i mi izvrćemo Bibliju na sopstvenu propast.

Ovdje je moć Vavilona u hrišćanstvu. Ona kombinuje istinu opravdanja vjerom sa laži sistema vrednovanja zasnovanog na učinku i proizvodi odbacivanje samog Zakona koji je naša jedina nada za životom i vrijednosti.

PRIMJER SLOJEVITOG RAZMIŠLJANJA

Ilustrujmo ovih pet nivoa u drugom kontekstu da vidimo da li možemo da bolje razumijemo ove slojeve razmišljanja.

U sledećim dijagramima, ljubičasto predstavlja razmišljanje u koje nije prodrila Biblija. Zeleno predstavlja razmišljanje u koje je

prodrła. Obratite pažnju na crnu liniju prodora Biblije koja se pomjera ka dnu kako prolazimo kroz dijagrame.

Pogledaćemo prvo katolički pogled na zakon i dokumentovaćemo pet slojeva i koliko Biblija prodire u ovih pet slojeva.

Katolički model se slaže da se Božji zakon (tačnije crkvena verzija zakona) mora držati i daje zasluge ljudskom naporu da drži zapovjesti. Sa biblijskog stanovišta ovo je izravni legalizam i jednostavno predstavlja ljude koji pokušavaju biti pobožni svojim naporima. Katolici bi rekli da milost pokriva cio proces, ali kako oni vide svoja djela zaslužnima, ovo je, sasvim jasno, pogrešno.

STRUKTURA VJERSKOG SISTEMA		
Primjer odnosa prema Zakonu - katolici		
	Pretpostavka	Moramo da damo sve od sebe da držimo Zakon (učenje crkve)
	Skrivena pretpostavka	Svaki napor je dobar
	Glavna učenja ili vjerovanja	Trojstvo; besmrtnost duše; nedjelja
		<i>Nivo do kojeg dopire Biblija</i>
Tjelesna priroda	Sistem vrijednosti	Učinak
	Model izvora života	Čovjek posjeduje urođeni izvor života - Sotonina laž
		<i>Vidljivi slojevi</i>
		<i>Nevidljivi slojevi</i>

Pogledajmo sada i tipičan protestantski pogled. Ovaj sistem je malo kompleksniji jer uvodi više istine nego prethodni model. Što je veći nivo istine kombinovane sa zabludom, to je teže detektovati nedoslednost.

Protestantizam je izrastao iz biblijske istine da se čovjek opravdava (samo) vjerom, a ne djelima. Ova istina je ubačena u prethodno nebiblijsko razumijevanje hrišćanske vjere. Ubacivanje istine

u nivo dijelom shvaćene vjere čini našu premisu djelimično istinitom, ali kako su nevidljivi nivoi i dalje zasnovani na učinku, to onda čini i premisu djelimično pogrešnom.

STRUKTURA VJERSKOG SISTEMA		
Primjer negativnog odnosa prema Zakonu - protestanti		
	Pretpostavka	Pokušaj držanja Zakona je legalizam <i>Nivo do kojeg dopire Biblija</i>
	Skrivena pretpostavka	Svaki napor je legalizam
	Glavna učenja ili vjerovanja	Trojstvo; opravdanje vjerom; besmrtnost duše; nedjelja <i>Vidljivi slojevi</i>
Tjelesna priroda	Sistem vrijednosti	Učinak - subjektivno iskustvo „spasenja“ <i>Nevidljivi slojevi</i>
	Model izvora života	Čovjek posjeduje urođeni izvor života - Sotonina laž

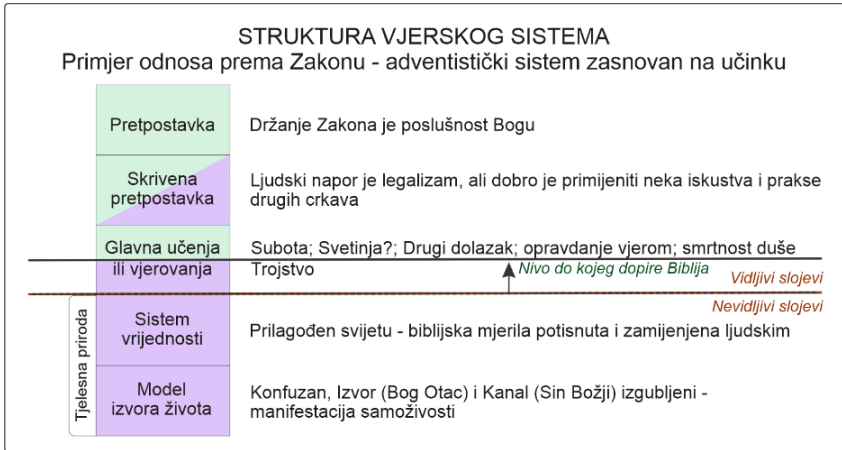
Lažni element premise izaziva odbacivanje držanja Zakona kao djela jevanđelja.

Jedini način na koji protestanti mogu da usklade svoje izjave o Zakonu jeste da promijene ono šta Zakon jeste. Tako Zakon postaje „nova zapovjest“ da volimo jedni druge. Umjesto da promijenimo svoje razmišljanje zasnovano na učinku, mi mijenjamo pojam Zakona (ili ga negiramo) da odgovara našim premisama i slojevima razmišljanja.

Postavićemo sada i sistem vjerovanja crkve Adventista sedmog dana o Zakonu.

Nivo prodiranja u Bibliju se produbljuje. Zapamtite da što dublje ulazimo u istinu, sve je teže prepoznati nedoslednosti.

Važno je znati da je Adventni pokret postavio ispravne stubove vjere.

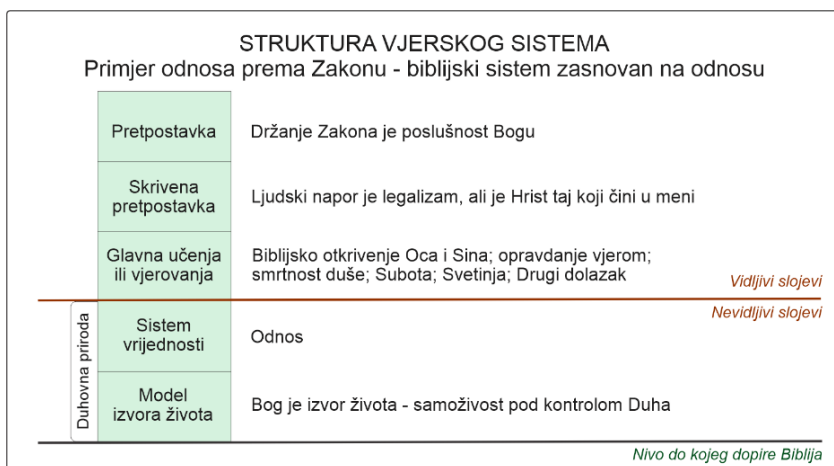

Na žalost, Adventistička crkva se vremenom sve više prilagođavala opšteprihvaćenom hrišćanstvu po imenu, što je rezultiralo vraćanjem katoličkoj dogmi o trojstvu, koja ne samo što obesmišljava identitete i odnos Oca i Sina, već zamagljuje kompletan Plan spasenja i ozbiljno ugrožava sve druge zdrave doktrine. Prirodno, sve veće prilagođavanje svijetu sve jače potiskuje crkvu nazad u satanistički koncept zasnovan na učinku.

Adventističko razumijevanje Zakona je zasnovano na stubovima vjere o Suboti, drugom Hristovom dolasku, Svetinji i stanju mrtvih. Ove doktrine se kombinuju u doktrinu opravdanja vjerom koja uključuje držanje Zakona kao dio Novog Saveza. Istinito učenje ispravlja fundamentalne pretpostavke, ali kako se nevidljivi slojevi nisu promijenili, dobijamo prilično zbunjene ljudske napore. U ovom sistemu um govori vjerniku da Hrist radi u njemu, ali njegova priroda će preuzeti zasluge kada djela budu učinjena. On vjeruje u opravdanje vjerom, ali demonstrira opravdanje djelima. Ovo je veoma loš položaj. Mnogi su pokušali da budu dobri adventisti sedmog dana i da prate učenja Biblije, ali mnogi su prazni jer njima

i dalje upravlja razmišljanje zasnovano na učinku. Na njih i dalje utiču vrhovi ponosa i doline očaja i pritisak je sve veći do tačke kada nešto mora da se promijeni ili pukne.

Da bi se nosili sa ovim pritiskom, neki adventisti, samostalno ili u grupama, posvećuju mnogo vremena i pažnje da iznesu grijehe i zablude crkve, a da pritom ne razumiju da je to što rade zamjena za nerad na sopstvenoj krivici i često očajanju. Drugi uvode različita viđenja opravdanja vjerom koja su sve više u skladu sa opšte-prihvaćenim protestantskim gledištima kako bi amortizovali pritisak. Na udaru su se stoga morala naći i ključna učenja o Svetinji i Istražnom sudu.

Iako možemo prepoznati potrebu za vjernim istraživanjem srca, razmišljanje zasnovano na učinku može ovaj rad učiniti nepodnošljivim. Postoji samo jedan način na koji možemo početi taj posao i ne dići ruke u očaju; to je da otpočnemo naš rad kao sin, a ne kao sluga. Kada prihvatimo posinaštvo, naš sistem vrijednosti počinje da se mijenja od onog zasnovanog na učinku u onaj zasnovan

na odnosu. Tada i samo tada možemo početi bolan rad pretraživanja duše da u potpunosti odbacimo nevidljive slojeve našeg razmišljanja zasnovanog na učinku, i da uklonimo nedoslednosti u našem razumijevanju Zakona i spasemo sebe od lažnih pogleda na opravdanje, posvećenje, Svetinju i mnoga druga učenja.

OTAC I SIN KROZ PLAN SPASENJA SLAMAJU KRUG BEZVRIJEDNOSTI

Vidjeli smo da razvoj Sotoninog kraljevstva blokira istinski sistem vrijednosti ili blaga koje za centar ima Boga. Zmijina laž je prenijela centar života ka nama samima i naša vrijednost tada proizilazi iz razmišljanja zasnovanog na učinku. Ova promjena smješta nas u krug ponosa i depresije zasnovane na nivou našeg uspjeha odnosno neuspjeha. Svaki Božji pokušaj da razgovara sa nama, dok smo u tom stanju će izazvati da izvrnemo i iskarimo Njegove riječi. Zato prvo mora biti uništen krug bezvrijednosti prije nego što možemo ispravno čuti i razumjeti ono što Bog pokušava da nam kaže.

Ako Isus želi da slomi tu silu, On mora slomiti osjećaj bezvrijednosti. On mora ponovo uspostaviti naš osjećaj identiteta kao Božje djece i mora nadvladati lažni identitet koji je nastao na osnovi razmišljanja zasnovanog na učinku. Tada, i samo tada, naš će centar ponovo postati Bog, umjesto da se fokusiramo na sami sebe.

Dok čitamo jevanđelja možemo zapaziti Isusovu **sigurnost** u sinovski položaj i odnos sa Ocem. Imajmo na umu da se Isus nalazio tamo gdje smo mi. Sinaštvo je bilo ključ uspjeha. Isus se morao suočiti sa punom silom ljudske bezvrijednosti i istrajati do kraja. Iskušenja i pobjeda u pustinji je bilja temelj djela ostvarenog na

krstu.

Otac zna šta se sprema i On će osnažiti ruke Njegovog Sina za bitku, ne demonstracijom sile, ne nekim natprirodnim oružjem, jer ništa od toga neće vrijediti pred ovim neprijateljem. Bog daje svoje najbolje oružje – silu koja dolazi iz međusobnog odnosa. Dok Isus izranja iz vode, nebesa se otvaraju i Isus čuje glas Svog Oca: „***Ovo je moj ljubljani sin, koji je po mojoj volji!***“ Ove riječi su najoštriji mač koji je Otac mogao dati svom Sinu za borbu. Utješile su ga saznanjem gdje je Njegov centar i blago. Siguran u **riječi** svog Oca, boriće se sa lukavim neprijateljem i pokidati te lance za naše potrebe, koje mi nikada ne bismo pokidali.

Bitnost ove izjave ide mnogo dublje nego što većina zamišlja. Činjenica da Bog prihvata člana ljudskog roda pruža nevjerovatnu nadu svima nama.

Ne postoji način da se priđe krstu osim preko mosta jasnog uvjerenja da smo sinovi i kćeri Gospoda. Svaki drugi put će prouzrokovati izvrtanje jevanđelja, sa našim egocentričnim razmišljanjem, u legalizam, predavanje grijehu ili izvrtanje pojmova o spasenju i grijehu.

Obratimo pažnju na Sotonino kušanje *Hristovog identiteta* u pustinji: ***Ako si Sin Božji... dokaži to demonstracijom moći.*** Da li je Isusovo sinovstvo bilo u Njegovoj *urođenoj moći* da čini čuda, da li je bilo zasnovano na Njegovoj *naslednoj* božanskoj prirodi koja ga je činila vrijednim da bude Sin, ili je bilo zasnovano na riječi Njegovog Oca, na Njegovom *odnosu* sa Ocem? Kako Isus odgovara na ovo pitanje, ima direktan uticaj na nas. On je naš primjer u svemu. Njegov odnos sa Ocem je Put i Istina i Život. Ako pogrešno shvatimo prirodu Hristovog sinovstva, pogrešno ćemo razumjeti samu srž odbacivanja razmišljanja zasnovanog na učinku.

Da je Isus uradio kako je Sotona predlagao, On bio priznao da je ono šta je On uslovljeno onim što On može da učini, da je određeno silom koja je u Njemu. Takva demonstracija bi uništila naše razumijevanje posinaštva Bogu. Hvala Bogu, Isus se držao svog sinovstva i tako osigurao sistem identiteta kroz odnose.

Kada istražujemo pitanje ko je Isus Hrist, da li tražimo da definiše svoje sinovstvo Njegovim naslijeđenim odnosom sa Ocem ili Njegovim naslijeđenim božanstvom? Ovo pitanje je kritično i biće razmatrano kasnije.

Koliko nas nije palo u ovu zamku da dokazujemo svoju vrijednost onim što postizemo? „Ako si sin ili kćer Božja, učini neko veliko djelo da to i dokažeš. Pokaži silu koja je u tebi.“ Ovo je razlog zašto se vjera ogromnog broja hrišćana zasniva na demonstraciji subjektivnog iskustva. I kad propadnu uzaludni pokušaji praktičovanja takve vjere, obično počinje lutanje od sekte do sekte ili vraćanje ateizmu. Upravnim tijelima crkava vjera postaje biznis tako da njima odgovara primjena metoda kojima će omasoviti svoje članstvo ili proširiti udio na tržištu.

Apostol Pavle objašnjava veliku temu posinaštva u Galatima poslanici 4:1-7:

„Hoću da kažem: sve dok je nasljednik dijete, nimalo se ne razlikuje od sluga, iako je gospodar svega, nego je pod starateljima i nastojnicima sve do dana koji je odredio njegov otac. Tako smo i mi, dok smo bili djeca, robovali načelima ovog svijeta. Ali kad se vrijeme navršilo, Bog je poslao svog Sina, rođenog od žene i rođenog pod Zakonom, da kupi i oslobodi one koji su pod Zakonom, kako bi nas Bog usvojio kao sinove. A pošto ste sinovi, Bog je u naša srca poslao Duh svog Sina koji viče: ‘Aba, Oče!’ Zato više nisi sluga nego sin. A ako si sin, onda si i nasljednik Božji kroz Hrista.“

Hrist obnavlja nebeski sistem vrijednosti tako što mijenja centar vrijednosti sa samog sebe na Oca kroz posinaštvo. Kad to spoznamo i prihvatimo mijenja se pozicija našeg „blaga“ odnosno srca (Matej 6:21).

7. Doktrinarne posljedice vjere po učinku

UČENJE O SVETINJI NA NEBU

Prvo ćemo razmotriti važnost učenja o Svetinji koje je iskrivljeno ili uništeno razmišljanjem zasnovanom na učinku.

Temelji vjere pionira Adventnog pokreta postavljeni su na vjerovanju da je jevanđelje Novog Saveza zasnovano na službi u Svetinji Starog Saveza po biblijskom principu tipa i antitipa. To je jedan od fundamentalnih doprinosa povratku izvornoj vjeri od strane Adventnog pokreta.

Zašto je toliko teško vidjeti iskupljenje kao proces koji obuhvata i krst i Hristovu službu u Svetinji? Riječ „iskupljenje“ (eng. „atonement“) je bila riječ koju je smislio Vilijem Tindejl kojom se označava pomirenje. Iskupljenje je proces popravljanja odnosa između čovjeka i Boga. Životno je važno, kada se razmišlja o konceptu iskupljenja, da se zapitamo: „Da li je naš pogled na iskupljenje zasnovan na učinku ili je zasnovan na odnosu?“

Hristovu žrtvu možemo posmatrati kao djelo koje je Bog tražio da bi se ispravilo ono što je čovjek uradio, da se pokriju njegove nepravde. Iskupljenje zasnovano na učinku lako može da se fokusira na Hristovom djelu na krstu kao ritualnom procesu koji će Ocu biti dovoljan za grijeha ljudi. Djelo koje treba da se uradi, i jednom kada se izvrši, potpuno je. Neki aspekti protestantske teologije odaju utisak da je iskupljenje u principu to, djelo koje je izvršeno radi zadovoljenja Božje volje.

Iskupljenje u kontekstu uspostavljenom na odnosu, zasniva se na čitavom procesu popravljenog odnosa od početka do kraja.

Kako krst ponovo ustanovljava ovaj odnos? Krst otkriva ogromnu Božju ljubav i izlaže na vidjelo Sotonine laži o Bogu. Takođe otkriva i pokvarenost ljudskih srca kada su ubili Spasitelja svijeta. Temelj pomirenja je vraćanje pravog identiteta čovjeku i Bogu. Krst je najmoćniji dokaz Očeve ljubavi prema svojoj djeci. On nam govori da je bio spreman da učini sve da nas vrati, čak i da dà svog Sina. Otkrivenje takve ljubavi je sila iskupljenja. To suočava ljudski rod sa realnošću Božjeg pravog karaktera.

Iskupljenje na krstu je objava da smo prihvaćeni od Boga, kao što je otac primio u zagrljaj svog zabludjelog sina. Iskupljenje u Svetinji uključuje subjektivni proces potpunog prihvatanja i istinitog vjerovanja da smo sinovi i kćeri Božje. Iskupljenje zasnovano na učinku kroz vizuru protestanata ne vidi potrebu za subjektivnim elementom očišćenja odnosno za posvećenjem. Posvećenje je prepreka za sistem vrednovanja zasnovan na učinku koji se ne želi odreći ni sebe ni grijeha. Ovaj obrazac razmišljanja zadovoljno prima ritualni pogled prihvatanja od Boga. Takođe, ne osjeća potrebu posvećenja srca i samim tim odbacuje drugu fazu iskupljenja koje je zasnovano na djelu koje se obavlja u Svetinji.

Adventni pioniri su *prihvatili i krst i Svetinju kao aspekte iskupljenja.*

Ali živjeti po ovoj doktrini u kontekstu odnosa je bila borba. Iako je doktrina o Svetinji bila vrlo jasno definisana, neki uticajni teolozi Adventističke crkve su je uporno pokušavali prilagoditi opštem protestantskom shvatanju opravdanja vjerom. Doktrina o opravdanju vjerom, predstavljena kao protestantska vjera je poduprta vjerovanjem u besmrtnost duše i pojačava Sotoninu laž o unutrašnjem izvoru života. Takva pravednost ne može izdržati test Svetinje nad svetinjama. Ona ne može otići u taj dio Svetinje.

Njihov nivo penetracije nije dovoljno dubok da shvate doktrine u logičnoj postavci. Oni sav fokus premještaju na krst, unoseći lažni element sigurnosti spasenja. Nekoliko adventističkih teologa takođe su napadali Istražni sud jer „podriva sigurnost spasenja.“

Ako je Istražni sud (antitipski Dan očišćenja) počeo 1844. onda svi slučajevi ljudi nisu odlučeni do tačke konačnog pečačenja za spasenje ili brisanja iz Knjige života (2. Mojsijeva 32:33). Ova činjenica stvara strašnu nesigurnost za one koji žele da ostanu sluge i koji ne vjeruju zaista da su djeca Božja. Mnogi izjavljaju da ovo učenje oduzima sigurnost spasenja. Naravno da je tako, za one koji nisu sigurni u svoj novi identitet u Hristu ili koji sjede na dvije stolice! Žudnja da se proizvede iluzija sigurnosti spasenja navela je mnoge da prigrle lažne doktrine. To je cijela poenta.

POMIRENJE, ISKUPLJENJE I ISTRAŽNI SUD KROZ PRIČU O ZABLUDJELOM SINU (LUKA 15:11-32)

Osnovnu zabludu sina otkriva sam odlazak iz očeve kuće u potrazi za „samostalnim“ ili „boljim“ životom. Kada je zabludjeli sin shvatio svoje izgubljeno stanje, odlučio je da se vrati svom ocu. Poznavao je očevo srce toliko da pomisli da može da se vrati, ali život u tuđini u međuvremenu je dodatno izopačio njegov sistem razmišljanja pa nije očekivao da će biti prihvaćen kao sin, jer je rekao da će tražiti od svog oca da ga primi kao jednog od svojih slugu (Luka 15:19). Nije imao dovoljno vjere da povjeruje da može biti sin, već je mislio da će biti prihvaćen kao sluga. Bludni sin je i dalje bio legalista u srcu, i dalje je bio zatrovan razmišljanjem zasnovanim na učinku.

Kada se vratio ocu, on mu je dozvolio da izrazi svoju

bezvrijednost, ali prije nego što je sin ponudio svoje „hagar“¹ rješenje, otac mu trči u zagrljaj i želi mu dobrodošlicu kao svome sinu. Priredili su proslavu i ugojeno tele je predstavljalo žrtvu za isкупljenje grijeha njegovog sina.

Međutim, situacija je mogla biti ta da je Otac vidio svog sina *kao sina*, dok sin vidi sebe *kao slugu* zbog sramnih stvari koje je počinio. On je mogao i tada da ne prihvati sinaštvo u svom srcu. Kako se rješava ovakav problem?

Pošto su bili Jevreji, sigurno su išli za dan očišćenja u Jerusolim svake godine gdje se vršilo očišćenje grijeha. Iako je sinu bilo oprošteno kada se prvi put vratio kući, njegov grijeh nije izbrisan do Dana očišćenja. Vrijeme u prostoru između oproštenja (dnevno očišćenje) i brisanja grijeha (konačno očišćenje) dalo je sinu priliku da vidi istinitost očevih riječi da je on zaista sin, i da je njegov prvobitni plan da bude samo sluga, nepotreban.

Da sin nije povjerovao u očeve riječi, tada bi se u prostoru između početnog oprosta i Dana očišćenja pojavilo njegovo razmišljanje zasnovano na učinku. On bi bio zaražen sumnjama o tome da li ga otac zaista voli. Bio bi u strahu ili bi bio ozlojeđen bratovljevim sarkazmom. Vrijeme između oprosta i čišćenja daje mogućnost da ispliva razmišljanje zasnovano na učinku i da shvati da nije zaista povjerovao ocu. Za to vrijeme imao bi mogućnost da nauči kakav je u stvari njegov otac. Dok uči da voli svog oca, stekao bi hrabrost da zaista povjeruje da je ponovo njegov sin uprkos lošim stvarima koje je učinio svom ocu. Dan očišćenja daje vremena da se pretraže nevidljivi slojevi razmišljanja zasnovanog na učinku i da ih se riješimo. Hvala Bogu za Dan očišćenja!

¹ Hagar je simbol neprikladnog odnosa koji dovodi do starosaveznog legalizma.

„Sin“ koji je u prošlosti navikao da sve bude po njegovom i da služi svom ocu kao sluga, ukoliko nije zacijelo prihvatio odnos sina, bio bi uznemiren zbog Dana očišćenja. Radeći kao sluga, pokušavajući da zadovolji svog oca, a i dalje noseći teret grijeha, on bi ispoljio ove strahove i nastavio da griješi i dalje. *Bez uvjerenja o sinaštvu, on mora stvoriti neki koncept koji bi mu dao osjećaj sigurnosti* – sigurnost koja se može dobiti samo iz odnosa oca i sina.

Doktrina o predodređenosti uči da kada prihvatimo Hrista, mi dajemo dokaz da smo predizabrani da budemo spaseni od strane Boga i da ništa što činimo ne može to promijeniti. Ovo hrišćanima naizgled daje sigurnost spasenja. Doktrina o predodređenosti koja zapravo uništava potrebu i značenje Dana očišćenja, izgleda kao da mu daje sigurnost koju je tražio. Zaista, mogao joj je pristupiti sa konceptom retoričkog opravdanja da je opravdan pred krstom, koji ide tako daleko da budući sud čini bogohulnim uz poricanje krsta. Ili je mogao stvoriti manje radikalnu doktrinu retoričkog opravdanja koji umanjuje Dan očišćenja u jednostavni produžetak njegovog prvog oprosta. Onda bi mogao da učutka savjest i da nikada ne mora da se suoči sa temeljnim proučavanjem. Može ostati sluga.

Ali kako bi bilo tužno za sina da nije u stanju da jednostavno prihvati očevu ljubav i ostane u tom uvjerenju. Tada bi, istraživši svoje srce, pokušavajući da ga uvjeri u njihov odnos, mogao ponizno i zahvalno otići do hrama na Dan očišćenja, vjerujući u ljubav i oproštenje svog oca i biti siguran da su njegovi grijesi obrišani. Prostor između oprosta i konačnog očišćenja je esencijalni dio Božjeg plana da napiše svoj Zakon u našim srcima. To nam obezbjeđuje priliku da naučimo kako da se opustimo u Očevim rukama i naučimo da nam je zaista oprošteno na svim nivoima našeg

razmišljanja.

Bog nas ne kuša da bi nas terorisao, već zato što nas voli i želi da shvatimo dubine našeg razmišljanja zasnovanog na učinku. Zašto? Zato što On može primiti samo sinove i kćeri u svoje vječno kraljevstvo. Sluge se uvijek trude da dokazuju svoju vrijednost i čineći tako, njihov fokus na sebe blokira tok Božje ljubavi i rezultira anksioznošću, strahom i samoodbranom koja reflektuje načela Sotoninog kraljevstva.

DEVIJANTNI POGLEDI O HRISTOVOJ LJUDSKOJ PRIRODI

*„A pošto su ta djeca sudionici tijela i krvi, tako i on sam uze udjela u tome, da kroz smrt uništi onoga koji ima silu smrti, to jest Đavola, i da oslobodi sve koji su zbog straha od smrti cio život bili podložni ropstvu. Jer on ne uze na sebe prirodu anđela, već uze na sebe seme Abramovo. Zato je **u svemu morao da postane poput svoje braće**, da bude milosrdan i vjeran kao prvosveštenik u Božjoj službi, kako bi prinio žrtvu pomirenja za grijeha naroda. A pošto je i sam trpio kad je bio iskušavan, on može priteći u pomoć onima koji su u kušnjama.“ (Jevrejima 2:14-18)*

Kao što vidimo, neophodne kvalifikacije za Hristovu mesijansku misiju na zemlji bile su uzimanje ljudske prirode kojoj je potrebno iskupljenje i krvno srodstvo sa sabraćom. Kad teolozi hoće da iskrive biblijsko otkrivenje o Hristovoj ljudskoj prirodi, oni se hvataju za pojam „obličje“ i poriču da je u grešnoj prirodi moguće biti bezgrešan, te u tom smislu Hristu pripisuju duhovnu prirodu kakvu je imao Adam.

Sve dok ne razumijemo ljudsku prirodu, naš položaj stvorenja, uvijek ćemo imati problema sa pogrešnim obrascima razmišljanja.

Da li je naša priroda aktivna ili pasivna? Da li dobro ili zlo činimo sami po sebi? Realnost je da je mrak nedostatak svjetlosti. Ovo nije kreativno načelo, već pasivno načelo. To znači da je ljudska priroda *u svom palom stanju pasivna*, a ne aktivna i stvaralačka.

Prihvatanjem prevarne tvrdnje da čovjek u sebi ima urođene sposobnosti, silu i život, neizbježno nastaju dvije pogrešne pretpostavke: (1) Čovjek ima mogućnosti da nadvlada iskušenja i da čini dobra djela silom volje koja je u njemu; ili (2) Čovjek sam od sebe čini loša djela, bespomoćno odgovarajući na zlo koje se nalazi u njegovoj beznadežno grešnoj ljudskoj prirodi.

Prva pretpostavka navodi nas da se priklonimo legalističkom pogledu na opravdanje vjerom. Ako je Hrist uzeo na sebe ovu vrstu ljudske prirode, tada ćemo i mi biti skloni da pokušamo da nadvladamo grijeh, kao što je po tom razumijevanju i On činio, svojom sopstvenom silom. Druga pretpostavka, kada se primijeni na Hrista koji je uzeo našu palu ljudsku prirodu, zapravo čini Hrista grešnikom. A to je takođe nemoguće. Takvoj postavci je neophodan super božanski Hrist koji zapravo nije ni mogao sagriješiti.

Da je ljudska grešna priroda aktivna – što znači da čini zlo namjerno – tada Hrist nikada ne bi uzeo na sebe takvu prirodu. Ali ako je ljudska priroda u pasivnom stanju, onda je to izvodljivo. (Većina teologa takođe robuje tradicionalnom dualističkom shvatanju da su dobro i zlo ravnopravne sile.) Oni koji smatraju da Hrist nije imao prirodu palog čovjeka dovedeni su u poziciju da ne mogu razlučiti grešne tendencije od grešnih sklonosti. Prvi je pasivni princip, drugi je aktivni princip, ali razmišljanje zasnovano na učinku ne dozvoljava pasivni princip; ono zaključuje da grešna ljudska priroda znači aktivnu sklonost ka grijehu. Međutim, Biblija jasno uči da kroz vjeru u Hrista i mi možemo da uzrastemo u mjeru

rasta visine Hristove kao Sina čovječjeg na zemlji (Efescima 4:12-16; vidi takođe 1. Jovanova 4:17; Galatima 2:20; Titu 2:12; 2. Korinćanima 10:5; Juda 1:24; 1. Petrova 4:1; 2. Petrova 1:3,4).

SAVRŠENSTVO KARAKTERA

Iz ovog je jasno da je savršenstvo karaktera strano protestantskom razmišljanju zasnovanom na učinku. Cio koncept savršenstva karaktera zasniva se na učinku, i kao što smo već spomenuli, protestantska premisa je: pokušaj držanja Zakona je legalizam. Ova struktura vjerovanja mora izvrnuti svaku izjavu iz Svetog pisma po pitanju pobjede nad grijehom. Urođeni izvor života i sistem vrijednosti primoravaju na to.

Ljudi ne vjeruju u pobjedu nad grijehom i od te premise grade svoju teologiju tako što falsifikuju doktrinu u opravdanju vjerom.

Hristovom žrtvom, vjerniku je omogućeno da primi sve što se tiče života i pobožnosti. Bog nas poziva da dostignemo mjerilo savršenstva i stavlja pred nas primjer Hristovog karaktera. U svojoj ljudskosti, usavršenom životom konstantnog otpora zlu, Spasitelj je pokazao da kroz saradnju sa božanstvom, ljudi mogu u ovom životu postići savršenstvo karaktera. Ovo je Božje obećanje da i mi možemo imati potpunu pobjedu. Kada prihvatimo razmišljanje zasnovano na odnosu, Božji uputi postaju obećanja i da je Hristova pobjeda i naša.

„Budući da je Zakon bio nemoćan, jer je zbog tijela bio slab, Bog je, poslavši svog Sina u obličju grešnog tijela, **za grijeh osudio grijeh u tijelu, da bi se pravedni zahtjevi Zakona ispunili na nama koji ne hodimo po tijelu, nego po Duhu.**“ (Rimljanima 8:3, 4)

BOLJI I VIŠI POLOŽAJ U KONTEKSTU RAZMIŠLJANJA ZASNOVANOG NA UČINKU

Razmišljanje zasnovano na učinku daje vrijednost poziciji. Što je viša pozicija, veću vrijednost osoba ima. Lucifer sam iznosi ključne principe u ovoj izjavi:

„A govorio si u svom srcu: ‘Do nebesa ću se podići. Iznad Božjih zvijezda podići ću svoj presto i sješću na zbornu goru na krajnjem sjeveru. Podići ću se iznad oblaka. Izjednačiću se sa Najvišim.’“ (Isaija 14:13,14)

Ljudski način razmišljanja prirodno ne dozvoljava silaznu putanju po pitanju pozicije; obično je to nagon da se uzdignemo do vrha. Što se više uzdižete, dobijate veći osjećaj vrijednosti. U mnogim slučajevima efekat ovoga je sledeći: oni koji su najnesigurniji i koji imaju najmanju vrijednost su najuporniji i najambiciozniji da stignu do vrha. U svijetu razmišljanja zasnovanog na učinku najnesigurnije osobe drže uzde vlasti. Zato u Danilu 4:17 kaže da Bog postavlja ljude najnižeg ranga nad kraljevstvima.

Biblijski princip poglavarstva ne može se pojmiti niti cijeniti kroz razmišljanje koje je zasnovano na učinku. Biblijski princip poglavarstva je zasnovan na konceptu izvora i kanala. Bog je izvor i On je strukturirao ljudske porodice i zajednice tako da protok njegovih blagoslova bude razdijeljen kroz kontekst odnosa.

Biblijski princip pokoravanja znači postavljanje samog sebe u tok blagoslova. Bog je stvorio u ljudima dva principa sjemena (stvaranje) i njegovanja (rast). Muški princip je generativni, a ženski se odnosi na njegovanje. Oba rade zajedno na odgajanju djeteta u porodičnom kontekstu. Pošto je otac generativni princip, on drži poglavarску poziciju kao izvor blagoslova. Ovaj tok blagoslova koji

teče iz Božjeg izvora će raditi kako treba samo kada ljudi vide Boga kao svoj *izvor života*.

Nastojanja u savremenim crkvama da se žene rukopolažu za starješine i pastore je zasnovano na načelu svjetovnog učinka jednakosti. Ako pozicije imaju silu i vrijednost tada bi bilo pogrešno uskratiti pozicije ženama, ali Bog ne zasniva jednakost na učinku, On je zasniva na strukturisanoj seriji *odnosa* koji čuvaju kanal Njegovih blagoslova. U knjizi proroka Isaije 3:1-12 opisano je izopačenje strukture odnosa i posljedice koje ono donosi, a koje uočavamo i u modernom crkvenom ustrojstvu.

BIBLIJA I OPASNOSTI POGREŠNE PRIMJENE EDUKACIJE

Proučavanje Božje riječi je proces edukacije i kada iskombinujete razmišljanje zasnovano na učinku u edukaciji, sa razmišljanjem zasnovanim na učinku u Bibliji, dobijate smrtonosni koktel. Iako postoji mnogo ljudi koji prolaze kroz edukaciju i održavaju svoj nivo osjećaja poniznosti, postoje drugi koji podlegnu otrovnoj moći edukacije. Cio zapadni svijet koristi edukaciju kao mjeru učinka. Sam koncept ocjenjivanja i stepenovanja naslijeđen je od osnove po učinku. Neki ljudi su svjesni ovih opasnosti i ostaju ponizni, ali mnogi nisu.

Mnogi muškarci i žene dobijaju priznanja kako imaju veliki intelekt i širinu pogleda, ali su oni obično izraženi na način koji njima odaje počast, a ne Bogu koji daje te sposobnosti.

8. Iskušenje potčinjavanja Svetog pisma

Jedan od najvećih testova sistema vrijednosti po kojem funkcionišemo je proces kojim stižemo do naših zaključaka, ili ih branimo. Pošto su mnogi od nas sticali znanja u određenom vjerskom okruženju, biblijska učenja su prihvaćena nekritički, što znači da ih mi sami nismo temeljno ispitali. Ako mnogo godina držimo neko vjerovanje bez kritičkog ispita, postajemo podložni tome da koristimo Sveto pismo da pojačamo sopstvena vjerovanja da bi smo mogli da nastavimo da uživamo u komforu ortodoksije, umjesto da provjerimo sve u šta vjerujemo iz Biblije. Razmišljanje zasnovano na učinku će pokušati da podredi Bibliju našim sopstvenim razmišljanjima. Sveto pismo postaje naš podanik, umjesto da mi postanemo potčinjeni Božjoj riječi.

Moć ortodoksije na naše mišljenje je mnogo veća nego što možemo zamisliti. Postoje pitanja kao što su: „Kako može propovjednik X, koja je hrišćanin pun ljubavi, biti u krivu?“ „Kako čitava crkva može biti u krivu?“ „Šta će se desiti meni ako i ja prihvatim ovaj pogled?“ Kada je ispravna, ortodoksija može postići mnoga dobra, ali kada je pogrešna postaje smrtonosna barijera istini.

Iskušenje da potčinimo Sveto pismo našem razmišljanju je najjače kada se suočimo sa stihovima i tekstovima koji izgledaju u konfliktu sa našim ustanovljenim pogledima. Da li ćemo zaista biti otvoreni prema Pismu i biti marljivi da uskladimo svaki stih nadahnuća i dozvoliti svakom stihu da ima svoju težinu? Ili ćemo „nepoželjne“ stihove ignorisati i proglasiti ih „nevažecim“?

Neki ljudi kažu da prihvataju Bibliju za ono što jeste, ali je

jasno da nisu ni svjesni da rade kroz sistem vrijednosti koji kvari tekstove u Bibliji. Pristupiti Bibliji bez svijesti o svjetskom pogledu čini dijalog nemogućim sa onima koji drže drugačiji model vjerovanja.

„DOKAZIVANJE“ DA JE DRŽANJE SUBOTE LEGALIZAM

Mnogi hrišćani vjeruju da je dokazivanje da je držanje Subote legalizam veoma jednostavno. Potrebna su samo tri jednostavna koraka:

1. Premisa (pretpostavka).
2. Dokazivanje premise kroz Bibliju.
3. Primjena dokazane premise na teškim stihovima koji izgledaju kao da se ne slažu sa premisom.

1. Po pitanju držanja Subote, možemo da primijenimo sledeću premisu: Držanje zakona je legalizam i stoga protivno Jevanđelju.

2. Pogledajmo sada da li možemo da nađemo dokaz u Bibliji da je to tako.

„Stoga iz djela zakona ni jedno tijelo se neće opravdati u njegovim očima, jer preko Zakona dolazi spoznaja o grijehu.“ (Rimljanima 3:20)

„Jer Hristos je ispunjenje Zakona, za pravednost svakom koji ga vjeruje.“ (Rimljanima 10:4)

„Tom blagodaću spaseni ste kroz vjeru. I to nije od vas, dar je Božji. Ne od djela, da se niko ne bi hvalio.“ (Efescima 2:8,9)

„O bezumni Galati, ko vas je to opčinio da se ne pokoravate istini – vi, kojima pred očima bješe napisan Isus Hristos, a sad se među vama razape? Samo ovo želim da saznam od vas: Da li ste

Duh primili kroz djela zakona ili kroz slušanje vjerom? Zar ste toliko bezumni? Počevši u Duhu, zar sad tijelom završavate?“ (Galatima 4:1-3)

„Jer ako su nasljednici oni koji se drže Zakona, vjera je postala beskorisna i obećanje je poništeno.“ (Rimljanima 10:14)

Iznad su nabrojani samo neki od divnih tekstova koje mnogi hrišćani koriste da nam dokažu da je držanje zakona legalizam i stoga protivno Jevanđelju. Ako je držanje zakona legalizam, kao što smo tako „elokventno“ dokazali iz tekstova iznad, tada je prirodni slijed, da ako je Subota dio Zakona, onda je pokušaj držanja Subote, pokušaj držanja Zakona koji je protiv Jevanđelja. Jevanđelje je dobra vijest slobode koju imamo u sprovođenju djela pred Gospodom da bi smo bili prihvaćeni. Spašeni smo Hristovim djelima, ne svojim.

3. Mnogi će zaključiti da smo lako dokazali da je držanje zakona legalizam tako da „i dijete razumije“, ali pogledajmo sada i neke druge teške stihove koji sugerišu drugačije.

„Nemojte da mislite da sam došao da ukinem Zakon ili Proroke. Nisam došao da ih ukinem, nego da ih ispunim.“ (Matej 5:17)

Pošto izgleda da smo iz Biblije dokazali da je držanje Zakona legalizam, moramo ispitati ove stihove pobliže. Jednom kada se čovjek skoncentriše na pretpostavku, ne postoji način da gornji stihovi uče da je Zakon i dalje na snazi, jer bi u tom slučaju Isus ohrabrivao legalizam, a mi „znamo“ da On ne uči tome. Tako da, kao što mnogi sugerišu, odgovor mora biti u njegovoj riječi, „izvrši“. Izvršiti nešto znači ispuniti, a pošto je Isus izvršio sve zahtjeve Zakona, onda ovaj tekst govori da je Isus izvršio Zakon za nas i mi stoga ne moramo da ga držimo. Mnogo puta ćete čuti ovaj argument. Usredsređivanje na pretpostavku sprečava da tekst razumijemo

na drugi način, osim da je Isus izvršio ili uklonio Zakon. Pogledajmo još jedan problematičan tekst.

„Obrezanje ne znači ništa, i neobrezanje ne znači ništa, već držanje Božjih uputstava.“ (1. Korinćanima 7:19)

Direktan odgovor mogao bi biti sledeći: „Kako smo dokazali iz drugih stihova da je držanje Zakona legalizam, ovaj tekst ne može učiti držanje zakona.“ „Mora postojati drugo objašnjenje. Isus je dao svojim sledbenicima novi uput u Jovanu 13:34 da volimo jedni druge. Pošto ovaj uput izvršava Zakon, kao što je naglašeno u Rimljanima 13:8, stoga je držanje Zakona držanje uputa da volimo jedni druge.“

Još jednom, pretpostavka određuje ishod značenja. Značenje teksta je predodređeno nečim što se smatra nepokolebljivim. Obratite pažnju na još jedan „problematičan“ tekst.

„Jedan čovjek, poznavalac Zakona, ustao je i u namjeri da ga iskuša upitao ga je: ‘Učitelju, šta treba da radim da bih naslijedio vječni život?’ On mu reče: ‘Šta je napisano u Zakonu? Kako čitaš?’“ (Luka 10:25,26)

Ponovo bi odgovor mogao biti sledeći: „Pošto smo dokazali da je držanje Zakona legalizam, tekst mora značiti nešto drugo. Pošto se Isus obraćao Jevrejima prije nego što je umro na krstu, Zakon je i dalje bio na snazi za Jevreje i odnosio se na njih u to vrijeme. Kada je Isus umro, Jevanđelje se prenijelo na neznabošce koji nisu morali da drže Zakon. Tako da se ovaj tekst ne odnosi na nas.“

Ovo je klasičan primjer nametanja odgovora na tekst. Božja riječ postaje potčinjena volji ljudi. Obratite pažnju na sledeći primjer.

„Onaj ko kaže: ‘Ja ga poznajem,’ a ne drži njegova uputstva, lažljivac je i istina nije u njemu. Ali ko god drži njegovu riječ, u

njemu je Božja ljubav zaista stigla do savršenstva. Po tome znamo da smo u njemu.“ (1. Jovanova 2:4,5)

Koji je tipičan odgovor? „S obzirom da smo dokazali da je držanje Zakona legalizam, ovaj tekst se očigledno odnosi na novi zakon koji je Isus spomenuo u Jovanu 13:34.“

„Jer, Sin čovečiji je gospodar Subote.“ (Matej 12:8)

Evo jednog „kreativnog“ odgovora na dati tekst: „S obzirom na to da smo dokazali da je držanje Zakona legalizam, i da je Subota dio zakona, onda ovaj tekst ne može biti odbrana Subote. Riječ gospodar znači ‘neko ko vlada.’ Pošto je Isus gospodar Subote, On ima moć da je promijeni ili da radi sa njom šta mu je volja.“

Obratimo pažnju na prelomnu tačku kako iskrena vjera u biblijske stihove po pitanju Zakona može biti promijenjena u njihovom značenju. Ključ u odstranjivanju obavezujuće prirode Zakona je da ga podijelimo na segmente. To znači da je Zakon koji je navodno dat samo Jevrejima *različit* od Zakona koji je dat hrišćanima Novog Saveza.

Kada je Zakon podijeljen ili promjenljiv, on više nije univerzalni odraz Božjeg karaktera, identiteta i vladavine, već prelazno oruđe koje je potrebno za određenu namjenu u određenom vremenskom okviru. Dakle, jedan od ključnih elemenata premise (pretpostavke) je nametanje podijeljenosti univerzalnih tema otkrivenih u Svetom pismu.

Ako je nešto što je otkriveno u Bibliji shvaćeno kao konstanta u odnosu na ljudski rod, tada će biti obavezujuća, određivaće naša ograničenja. Ako je nešto u Bibliji vremenski prekinuto, njegova identifikacija je razbijena ili podijeljena i tada mi (ljudski rod) moramo odrediti njenu primjenu i ograničenja. Pogledajte sledeće tabele.

Vječni univerzalni Zakon

Identitet Zakona (referentna tačka)	Zakon je neprekidni izraz Boga i načela Njegovog kraljevstva		
Vremenski raspon	Od Stvaranja do Mojsija	Jevreji prije krsta	Hrišćani posle krsta

Segmentirani promjenljivi Zakon

Identitet Zakona (referentna tačka)	Ništa posebno nije rečeno	Dekalog	Novi uput – volite jedan drugoga
Vremenski raspon	Od Stvaranja do Mojsija	Jevreji prije krsta	Hrišćani posle krsta

1. Držanje Zakona koje je spomenuto važi za Jevreje, a ne za neznabošce.

2. Zakon koji je spomenut je novi uput koju nam je Isus dao, a ne stari jevrejski zakon.

3. Zakon koji je spomenut je Hrist izvršio, i stoga je ispunjen. Kao što Biblija naglašava, Hrist je kraj zakona pravednosti (Rim. 10:4).

Obratite pažnju na ograničavanje i podjelu Zakona koja se odigravaju u gornjim tačkama. Ovaj proces je čvrst za milione hrišćana, i dok odgovori na teške tekstove variraju, logička sekvenca je ista.

1. Premisa.

2. Dokazivanje svoje premise iz Biblije.

3. Primjena dokazane premise na teške stihove koji izgledaju kao da se ne slažu sa premisom.

DOKAZIVANJE DA DRŽANJE SUBOTE NIJE LEGALIZAM KORIŠĆENJEM ISTE LOGIČKE SEKVENCE

Jedan od najvećih problema sa prethodnom logičkom sekvencom je taj da je pretpostavka podržana izabranom serijom stihova, ali nije testirana poštenim unakrsnim ispitivanjem biblijskih dokaza. Zato što djeluje da izabrani tekstovi daju jake „dokaze“, premisa djeluje samodokazujuće i logično, stoga nije nikada testirana *kompletnim* stihovima koji se tiču te teme.

Držanje zakona je legalizam i protiv Jevanđelja.

Šta ako promijenimo našu premisu u suprotno i koristimo isti proces od tri koraka. Pogledajmo ovu premisu:

Držanje zakona je poslušnost Bogu i stoga je dio jevanđelja.

Primijenimo sada drugi korak da pronađemo neke tekstove koji će podržati ovu premisu. Mnogi od ovih tekstova će biti problematični za prethodnu premisu koju smo koristili: Matej 5:17,18; 1. Korinćanima 7:19; Luka 10:25,26; 1. Jovanova 2:4,5; Jakov 2:8-12; Otkrivenje 14:12; Matej 12:8.

Navedeni primjeri su samo neki od divnih tekstova koji dokazuju da držanje Zakona predstavlja poslušnost Bogu i dio Jevanđelja. Ako je držanje Zakona poslušnost Bogu, kao što smo „tako elokventno“ dokazali iz gornjih tekstova, tada slijedi da, ako je Subota dio Zakona, svaki pokušaj ignorisanja Subote jeste pokušaj ignorisanja Zakona, koji je visoko cijenjeni predmet Jevanđelja. Jevanđelje je dobra vijest obnavljanja Božeg lika u čovjeku kao što je otkriveno u Novom Savezu koji se spominje u Jevrejima 8:10. Stvaralačka sila Gospoda (na koju nas podsjeća Subota) je otkrivena u našim životima i ponovno nas oblikuje po Božjem obličju.

Sada kada smo sa lakoćom dokazali da je držanje zakona

poslušnost Bogu tako da „i dijete može razumjeti“, pogledajmo neke teške stihove koji mogu sugerisati nešto drugo:

Rimljanima 3:20. Pošto smo dokazali da držanje Zakona predstavlja poslušnost Bogu, i da je dio Jevanđelja, to znači da ovaj tekst nije negacija Zakona, već jednostavno znači da ne možemo držati Zakon svojom silom. Zakon nas približava Hristu (Gal. 3:24) i pošto smo raspeti sa Hristom (Gal. 2:20), Hrist je onaj koji vrši djelo u nama (Kol. 1:27) i stoga predstavlja ispunjenje Novog Saveza iz Jev. 8:10.

Rimljanima 10:4. Sada kada smo dokazali da je držanje Zakona poslušnost Bogu i sastavni dio Jevanđelja, moramo pobliže ispitati ovaj tekst. Riječ svršetak na grčkom je riječ *telos* koja označava cilj ili određenu tačku. Stoga, možemo reći da je Hrist cilj Zakona pravednosti, što je tačno ono što smo ustvrdili u našoj premisi.

Efescima 2:8,9. Biblija kaže da je Subota znak između nas i Boga, i da nas On posvećuje (Ezek. 20:12,20). Subota je spomenik Božjoj sili koja transformiše naše živote. Blagodat je Božja sila koju primaju ljudi koji ispoljavaju vjeru kao što se navodi u Filipljanima 2:13.

Efescima 2:15. Zakon koji se ovdje pominje nije Dekalog za koji je Isus rekao u Mateju 5:17-20 da nikada neće proći. Ovo je Mojsijev ceremonijalni zakon koji je sjenka onoga što će doći (Kol. 12:17). Zakon koji Jakov zove kraljevskim zakonom slobode ne može biti isti zakon koji je dodat zbog prestupa i grijeha (Gal. 3:19) i koji predstavlja teret koji Izrael nije mogao nositi (Djela 15:10).

Galatima 3:1-3; Rimljanima 4:14. Ovi tekstovi navode isto što i u Rim. 3:20 i stoga nudimo iste odgovore. Niko nije spasen sopstvenim držanjem Zakona, već kroz Hrista koji drži Zakon u nama (kroz nas).

Da rezimiramo, dokazali smo da držanje Zakona predstavlja poslušnost Bogu i da stoga predstavlja sastavni dio Jevanđelja. Zato, svaki tekst koji ukazuje na to da bismo trebali ignorisati ili odbaciti Zakon spada u jednu od sledećih kategorija:

1. Tekst se odnosi na Mojsijev ceremonijalni zakon koji ukazuje na Plan spasenja.

2. U pitanju je zabuna koja nastaje oko toga kako se djelo obavlja. Bog čini djela kroz nas; to je Njegova sila spojena sa našom voljom. Mi ne činimo djela u sebi ni od sebe.

POREĐENJE DVIJE PREMISE

Poštena i iskrena osoba koja proučava ovu seriju odgovora će biti potaknuta da se složi da premisa koja je korištena u drugoj grupi tekstova mnogo jasnije predstavlja tekstove iz Biblije nego prva. Ona daje mnogo bolje argumente i mnogo bolje odražava istinu. Pogledajmo obje premise još jednom.

Prva premisa: Držanje Zakona je legalizam i stoga je protiv Jevanđelja.

Druga premisa: Držanje Zakona je poslušnost Bogu i stoga predstavlja visoko cijenjeni predmet Jevanđelja.

Prva premisa je tačna pod pretpostavkom da se individua sama trudi da čini (dobra) djela. U stvari, ovaj sistem logike pretpostavlja da sav trud predstavlja legalizam, i da je protivan jevanđelju. Teškoća sa ovom premisom je u tome što se skrivena pretpostavka ne vidi, i smatra se da se ona po prirodi stvari razumije. Vidljivi dio pretpostavke je poduprt Pismom, ali, sakrivena pretpostavka nije biblijski ispitana i u stvari je veoma pogrešna. Ona ne dopušta činjenicu da Bog, svojom silom, može držati svoj Zakon

kroz nas. Ova istina se svaki put iznova otkriva u Bibliji. Ali nažalost ove istine su negirane premisom koja ima skrivenu pretpostavku koja je netačna. Pogledajmo ponovo prvu premisu (pretpostavku).

Premisa: Držanje Zakona je legalizam i protiv je Jevanđelja (djelimično tačno).

Zasnovano na skrivenim pretpostavkama: Sav trud je legalizam (potpuno netačno).

Netačnost skrivenih pretpostavki ima uništavajući efekat na cilj Jevanđelja u tome što podržava bezakonje i oduzima nadu u pobjedonosan hrišćanski život, stavljajući ga van domašaja grešnika. Zato ova premisa vodi u smrt, a ne u ispunjenje Novog Saveza gdje Bog izjavljuje da će On napokon napisati svoj Zakon u našim srcima.

Pogledajmo ponovo i drugu premisu: Držanje Zakona je poslušnost Bogu i stoga je dio Jevanđelja.

Ova premisa je tačna pod uslovom da vjernik prepozna da djela dolaze od Boga a ne od same osobe. Ako je ta pretpostavka ispravno shvaćena, ova izjava je potpuno tačna i dovešće do jasnog razumijevanja Jevanđelja. Ako je pretpostavka pogrešno shvaćena, onda će dovesti do legalizma u kojem svi koji ne drže Subotu, optužuju poštovaoce Subote, govoreći kako oni pokušavaju da djelima ostvare svoj put do Neba. Rezimirajmo ponovno:

Premisa: Držanje Zakona je poslušnost Bogu i sastavni je dio Jevanđelja (djelimično tačno).

Skrivena pretpostavka: Bog je taj koji čini kroz tebe, a ne ti sam od sebe (potpuno tačno).

U ovom slučaju, ako su i premisa i pretpostavka shvaćeni, našli smo radost Novog Saveza. Ali, velika opasnost ovdje je u tome što

skrivena pretpostavka nije nešto što nam dolazi samo od sebe. Proces učenja, koji nas uči kako da dozvolimo Bogu da radi kroz nas je proces koji će zreli hrišćani praktikovati i shvatati najbolje kroz trajni proces učenja kako da NE pokušavaju da čine djela sami od sebe. Kao ljudi, mi smo skloni da pokušavamo i radimo stvari sami od sebe, kao što je otkriveno u slučaju kada je Sara pokušala da ispuni Božje obećanje o budućem djetetu kroz Hagaru, i kada je Izrael obećao Bogu da će držati Njegove upute, a da nisu razumjeli da im je to nemoguće.

Stoga je gornja premisa zapravo veoma opasna, jer njena skrivena pretpostavka ne bi trebala da bude skrivena već jasno otkrivena. Iz ovog razloga su mnogi koji drže subotu u stvari legalisti kao što to jasno vide hrišćani koji ne poštuju Subotu. Legalizam je zaista protivan Jevanđelju i vodi u smrt. Zbog prirodnih ljudskih sklonosti, ovaj drugi logički proces će voditi grešnika do istog svršetka kao i prvi – odnosno, **do smrti**.

ZAJEDNIČKI IMENILAC

Pogledajmo pobliže skrivene pretpostavke prve premise:

Skrivena pretpostavka: Sav trud je legalizam.

Zašto je ova pretpostavka skrivena? Obično se događa da je nešto skriveno od pogleda tada kada se smatra da je taj predmet potpuno očigledan. Ne moramo to da spominjemo jer je toliko očigledno. Ovo načelo je prilično istinito po pitanju tekstova koji se odnose na Subotu u Novom Savezu. Zašto bismo govorili ljudima da drže Subotu kada je to jasno i razumljivo svima? Ova činjenica je jasno dokazana kada je Pavle počeo da uči da je obrezanje ništa (1. Kor. 7:19) – i kada je to dovelo do meteža među Jevrejima.

Vidimo mnogo mjesta gdje Pavle objašnjava da nema potrebe za obrezanjem. Pogledajte Rim. 2:25-29, na primjer. Da je Pavle rekao da Subota više nije pitanje od značaja, Novi Savez bi bio preplavljen stotinama tekstova koji bi govorili o tome, ali ne nalazimo nijedan tekst koji podržava ovo. Subota je legitimna skrivena pretpostavka Novog Saveza jer bi trebalo biti potpuno očigledno da se ona bez prestanka treba držati.

Koji je uzrok tome što ljudi (uglavnom protestanti) misle da je potpuno očigledno da je sav trud i napor kojeg ulažemo – legalizam? Sve se to odnosi na univerzalnu zmijinu laž izrečenu Evi u Postanju 3:5 - „Nećete vi umrijeti.“ Tvrđnja da čovjek neće umrijeti formira osnovu besmrtnosti čovjeka i uvjerenja kako čovjek ima život u sebi. Ovaj koncept je razvijen i proširen od strane Nimroda, osnivača Vavilona: „*On ih je ubijedio da ne pripisuju snagu Bogu, negirajući da kroz njegova sredstva ostvaruju sreću, već da vjeruju da im je njihova sopstvena hrabrost obezbijedila tu sreću.*“ Ovo je vino Vavilona, koje ima za koncept da čovjek ima u sebi život/izvor moći nezavisno od Boga ili da je od Boga dato ljudima da mogu da žive, rade i postoje bez potrebe za bliskom zajednicom sa Njime. Takvo razmišljanje najočitije je u teologiji deizma.

„Vavilon je zlatna čaša u Gospodnjoj ruci, čaša koja je opila svu zemlju. Narodi su pili vino iz nje i zato se ponašaju bezumno.“ (Jeremija 51:7)

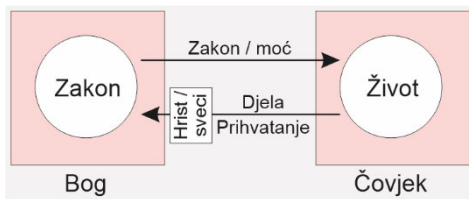
Trud i napor u sopstvenoj sili izražen je u riječima Nebuhadnezara, kralja Vavilona: „*Nije li ovo Vavilon Veliki, koji sam ja sagradio svojom silnom moći da bude kraljevska prestonica i na slavu moga veličanstva?*“ (Danilo 4:30) Zapazimo da je Bog usred ovih riječi primijenio set vaspitno-popravnih mjera na kralju koji je već imao određeno osvjedočenje o istini.

Vavilonsko vino se sastojalo u opijenosti djelima sopstvenih ruku, što je zasnovano na vjerovanju da životna sila nastaje u nama, ili drugačije, da nam Bog daje taj dar, a da mi pripisujemo sebi taj dar, primjenjujući ga za sopstvene potrebe, kao što vidimo da je Izrael uradio Bogu u Ezekijelu 16:8-17.

Vidimo da se duhovni Vavilon i duhovni Izrael suočavaju sa sličnim problemom u poslednjim danima. Izrael plaća skupu cijenu posjetama vavilonskoj „kafani“.

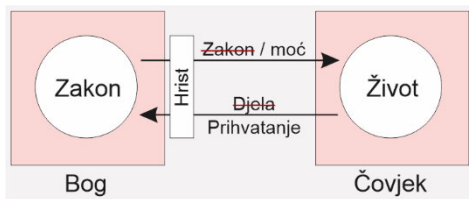
Kako ovaj logički proces izaziva kod protestanata da sva djela vide kao legalizam? Da bismo odgovorili na ovo pitanje, pogledajmo na katolički pogled na djela. Podsjetimo se da će oni koji ispoljavaju vjeru u Boga prirodno posvetiti unutrašnje sile svog bića zadobijanju Božje naklonosti, umjesto da izaberu ateistički život udovoljavanja sebi samima.

Kako funkcioniše katolički model? Ovdje Bog daje čovjeku da

poštuje njegov Zakon. Pošto čovjek ima besmrtnost u sebi, on se trudi da slijedi i drži taj Zakon. Dobra djela teku od čovjeka

ka Bogu i ona su prihvaćena kroz Hrista i svece koji ih čine prihvatljivijim Bogu. Takvo prihvatanje od Boga čini da nam daje još moći da činimo djela dok i sami ne postanemo sveci ili makar izbjegnemo pakao. Pošto čovjek ima život ili izvor moći, sva moć koju je Bog dao čovjeku kruži kroz čovjekov izvor moći i smatra se njegovom sopstvenom moći i naporom. Ovo je potpuno prihvatljivo u katoličkom modelu blagodati. Sa biblijske tačke gledano, ovo je zaista legalizam (opravdanje djelima). Ali protestanti su postavili svoj temelj samo na vjeri, bez djela. Obratite pažnju na sledeći dijagram.

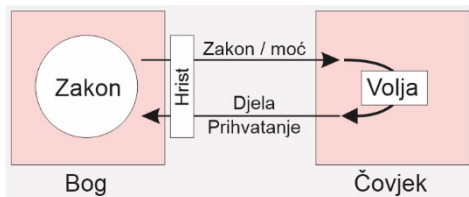
Svaki pokušaj da čovjek reaguje na Zakon će izgledati kao da pokušava da dobije zasluge. Kako Nimrodov sistem promoviše prikazivanje moći i napora da se dostigne vrijednost i zasluge,

tada u protestantizmu svaki pokušaj držanja Zakona biva posmatran kao pokušaj dobijanja zasluga. Postoje dva načina da se suočimo sa ovim:

1. Promjena pogleda na čovjeka.
2. Promjena pogleda na Božje zahtjeve.

Ovo su jedine dvije opcije. Pošto protestanti ne žele da promijene svoj pogled koji tvrdi da je duša besmrtna, oni mijenjaju Božje zahtjeve. Mnogima se čini da je Zakon odbačen i time se osigurava nemogućnost legalizma. Takvi će drugima govoriti: „Hrist drži Zakon za mene i to je dovoljno. On me pokriva i uvijek će me pokrivati. Znam da ću uvijek grijешiti, ali me Isus voli i zato to nije bitno. On zna da ja ne mogu držati Zakon, i samo me moli da volim sve kao što je on volio nas.“

Umjesto drskog koraka u promjeni Božjih zahtjeva, možemo promijeniti naš pogled na čovjeka i odbaciti zmijsku laž da je čovjek besmrtna. Ovo će tada otkloniti urođeni izvor života iz čovjeka. Obratite pažnju na sledeći model.

U ovom sistemu, djela nisu čovjekova djela (legalizam) ali se Božje djelo otkriva u čovjeku. Božja sila pokreće osobu i njenu volju

odnosom koji se tada manifestuje u dobrim djelima.

U ovom modelu, osoba razumije da nema moć da čini bilo šta i stoga svaki prikaz dobrih djela automatski se pripisuje Božjem djelu a ne sopstvenim legalističkim naporima.

Skrivena pretpostavka u prvoj premisi; „pokušaj držanja Zakona je legalizam“, zasnovana je na zmijskoj laži, „Nećete vi umrijeti.“ Drugim riječima, doktrina o opravdanju vjerom je iskrivljena vjerovanjem da je duša besmrtna i da se svako dobro djelo čini radi zasluga.

Problem druge premise: „Držanje Zakona je poslušnost Bogu,“ jeste kada osoba počinje da shvata validne zahtjeve Zakona, njegova priroda ima tendenciju da pokuša i drži Zakon sama od sebe. Iako mentalno razumijemo da nam djela ne donose zasluge kod Boga (skrivena pretpostavka druge premise), kada Bog predstavi svoje zahtjeve pred nas, mnogi od nas će prirodno pokušati da drže te zahtjeve u onome što pogrešno razumijemo da je naša sila, zbog univerzalnog načela urođenog izvora života.

Da zaključimo, opasnost koja je povezana sa obje premise je koncept urođenog života u ljudima koji se trude da steknu zasluge za dušu, koja je zasnovana na zmijskoj laži „Nećete vi umrijeti.“

GRADNJA NA STIJENI ISTINE

Jedna stvar koja bi do sada trebala biti jasna je da kada se držite premise koja izgleda djelimično podržana od strane Biblije, ali u isto vrijeme nekoliko tekstova izgledaju da se suprote vašoj premisi, potrebno je pogledati skrivene pretpostavke. Skrivena pretpostavka su temelj na kojima gradimo svoju premisu.

„Jer niko ne može da postavi neki drugi temelj osim onoga koji je već postavljen, a to je Isus Hristos. A ako neko na tom temelju

gradi zlatom, srebrom, dragim kamenom, drvetom, sijenom, slamom, svačije će se djelo pokazati u dan ispitivanja, jer će biti otkriveno vatrom i vatra će pokazati kakvo je čije djelo.“ (1. Korinćanima 3:11-13)

Moramo položiti svoj temelj na Stijeni, koja je Hrist Istina (Jovan 14:6). Ako je naš temelj načinjen od sijena ili slame, biće spaljen u plamenu ispitivanja. Kuća koju gradimo može biti sagrađena materijalima istine, ali ako gradimo u močvari ili na pijesku, sve će biti izgubljeno. Postaćemo žrtve pogrešne pretpostavke.

Ne možemo pretpostaviti bilo šta. Moramo sve dokazati i držati se čvrsto onog što je dobro (1. Sol. 5:21).

Umjesto da prilagođavamo problematične tekstove našim „potrebama“, prvo pogledajmo skrivene pretpostavke i prilagodimo okvir naših pretpostavki prema tekstu.

Nalaženje skrivenih premisa može biti teško jer se često pretpostavlja da je nešto toliko očigledno da se ni ne spominje. Ovo je test traženja istine cijelim svojim srcem. Iskustvo učenika i njihovog razumijevanja Mesijinog kraljevstva je veoma važno upozorenje za nas. Obratite pažnju na sledeće:

Premisa: Kada Mesija dođe, On će uspostaviti svoje kraljevstvo (djelimično tačno).

Skrivena pretpostavka: Ovo kraljevstvo će biti vidljivo zemaljsko kraljevstvo (potpuno netačno).

Njihova premisa je bila djelimično tačna, ali trebala je biti dodata riječ duhovno. Hrist će ustanoviti svoje duhovno kraljevstvo. Pretpostavljeno je kao potpuno očigledno da će kraljevstvo biti zemaljsko i bukvalno. Vjerovanje da će kraljevstvo biti zemaljsko i bukvalno potpaljeno je nacionalnim ponosom jevrejskog naroda. Ovaj ponos je bio potpaljen željom da budu vrednovani u vodećoj

poziciji na svijetu, više nego zbog svog odnosa sa Bogom. A ta želja je, naravno, bila potpaljena lažju „Nećete vi umrijeti“, što rezultira zabludom da se zemaljsko Božje kraljevstvo može uspostaviti sa ljudima kakvi sada jesu. Zabluda kreće od tačke gdje zabluda počinje.

Ova netačna pretpostavka izazvala je gorko razočaranje kod učenika i rezultirala je uništenjem Jerusalima i hrama. Pretpostavka se pokazala fatalnom.

9. Razmišljanje zasnovano na učinku i doktrina o Bogu

Na razumijevanju Božjeg identiteta počiva cijeli naš vjerski život, kako doktrinarno tako i u subjektivnom iskustvu. Ukoliko propustimo da ispravno identifikujemo ko je naš Bog, prirodan slijed stvari je da će sve ostalo što vjerujemo biti zatrovano našim pogrešnim premisama.

Zvanično hrišćanstvo u pogledu Božje prirode stoji na imperativu Trojstva. Sveta Trojica ili Sveto Trojstvo je hrišćanska vjerska dogma utvrđena na crkvenim saborima iz 4. vijeka, po kojoj je jedan Bog u trima ličnostima: Oca, Sina i Svetog duha. Sami zagovornici nauke o trojstvu ističu da je to koncept koji je za bilo koje ljudsko biće nemoguće u potpunosti shvatiti, a kamoli objasniti.²

Što se tiče Adventističke crkve, vjerovanje o Božanstvu počelo je da se postepeno mijenja od 1931. godine, da bi prava promjena nastupila od 1950-ih do 1980. kad je doktrina o trojstvu konačno izglasana. Zvanična crkvena izjava o trojstvu danas izgleda ovako:

„Postoji jedan Bog: Otac, Sin i Sveti Duh, jedinstvo tri suvječne Osobe. Bog je besmrtn, svemoćan, sveznajuć, iznad svega, i uvijek prisutan. On je beskonačan i iznad ljudskog shvatanja, pa ipak obznanjen kroz Njegovo samootkrivenje. Bog, koji je ljubav, je zauvijek vrijedan obožavanja i službe od cijele tvorevine. (1. Mojs. 1:26; 5. Mojs. 6:4; Isa. 6:8; Mat. 28:19; Jov. 3:16 2 Kor. 1:21,

² Za detalje vidi „Trojstvo i promjena Božjeg identiteta“, u izdanju Instituta za izučavanje religije.

22; 13:14; Ef. 4:4-6; 1 Pet. 1:2)³

Da bismo razumjeli samu suštinu problema (ne)ispravnosti dogme o trojstvu, moramo se opet vratiti obrascima slojevitog razmišljanja.

Premisa (pretpostavka): Premisa je izjava koju dajemo kao npr. „Isus Hrist je jednak sa Ocem.“

Skrivena pretpostavka: Ona daje kontekst ključnim riječima premise, kao na primjer, „jednak.“

Glavna učenja ili vjerovanja: Ovo su biblijska učenja koja podržavaju naš biblijski okvir rada. Ovo su učenja koja vidimo da jasno utiču na našu premisu. Na primjer, doktrina o stvaranju utiče

³ <https://www.adventist.org/en/beliefs/god/trinity/>

na naš stav da je „Isus jednak sa Ocem“ jer je kroz Isusa stvoreno sve.

Poluvidljivi slojevi: Ovo su slojevi koji su racionalne i emotivne osnove koje utiču na naše razmišljanje. Slika objašnjava samu sebe po ovom pitanju.

Nevidljivi slojevi: Ovo su dva sloja koji odražavaju da li smo i dalje pod utiskom zmijine laži, „Nećete vi umrijeti,“ od koje potiču svi sistemi vrijednosti po učinku ili smo pod uticajem Božje Riječi i držimo se stava zasnovanog na odnosu. Ovi slojevi pokreću sve ostale, ali obično se ne razaznaju.

TROJSTVO

Premisa: U Božanstvu postoje tri osobe.

Skrivena pretpostavka: Pozicija božanstva je pripisana samo bićima *najviše urođene moći*.

Gornja kombinacija premisa i skrivenih pretpostavki zahtijeva da postoji više od jednog božanskog bića (kao što naša premisa objavljuje) i ta bića moraju biti jednaka i suvječna, jer bi drugačije ostali bez titule božanstva.

Sada nam predstoji da pratimo sekvencu i pokušamo da nađemo tekstove koji podržavaju našu premisu: Matej 3:16,17; Matej 28:19 (sporna autentičnost teksta, ali pretpostavimo da većina istraživača toga nije svjesna); 1. Jovanova 5:7 (stih koji je dokazano preuređen).

Pogledajmo sada neke potencijalno problematične stihove: 5. Mojsijeva 6:4; Izreke Solomonove 8:22-31; Mihej 5:2; Jovan 3:16; 5:19,26; 8:42; 14:16-18; 15:26; Galatima 1:3 (skoro svako pismo koje je Pavle napisao u Novom Savezu ima formulu blagodat u ime

Oca i Sina; ne spominje se Sveti Duh); 1. Korinćanima 8:6; 15:28; Jevrejima 1:1-4.

Ponovo, u cilju vježbe, ispratimo istu logičku sekvencu name-
tanja premise bez ispitivanja njene skrivene pretpostavke.

PRIMJENA PREMISE TROJSTVA

Premisa: U božanstvu postoje tri osobe.

Skrivena pretpostavka: Položaj božanstva je pripisan samo bi-
ćima najviše urođene moći.

Primijenimo ovu premisu na problematične stihove iz Svetog
pisma.

„Čuj, Izraele: *Gospod Bog naš, Gospod je jedini.*“ (5. Mojsijeva
6:4)

Pošto smo jasno dokazali da na osnovu premise postoje tri o-
sobe u božanstvu, predlažemo sledeće: Gospod (jednina) je Bog
(množina) naš jedini (jednina) Gospod. Množina ukazuje na troj-
stvo a riječ jedini (ehad) je ista riječ koja se koristila da su Adam i
Eva jedno tijelo. Ovaj tekst ukazuje da postoje tri bića koje su jedno
u namjeni i zajedništvu.

„*Gospod me imao na početku svog puta, prije njegovih djela
od starine. Nalivena sam još od davnina, od početka, od vremena
prije nego što je zemlja nastala. Rođena sam kad još nije bilo bez-
dana vodenih, kad nije bilo izvora obilnih voda. Rođena sam prije
nego što su gore utvrđene, prije nego što su brda nastala, kad još
nije načinio zemlju, ni polja, ni prva zrna plodne zemlje. Kad je
uređivao nebesa, bila sam tu. Kad je odredio krug nad licem bez-
dana vodenog, kad je u visinama učvršćivao oblake, kad je utvrđi-
vao izvore bezdana vodenog, kad je moru odredio granice koje*

vode njegove ne smiju preći, kad je određivao temelje zemlji, tada sam bila uz njega kao vješt graditelj, i dan za danom bila sam mu naročita radost, i veselila sam se pred njim sve vrijeme, veselila sam se plodnom tlu zemlje njegove i radost su mi bili sinovi ljudski.“ (Izreke 8:22-31)

Ovaj stih se odnosi na mudrost (Izreke 8:1). Neki ljudi kombinuju ovaj stih sa 1. Korinćanima 1:24,30 gdje Pavle ukazuje na Hrista kao Mudrost. Zasnovano na našoj premisi da postoje tri osobe u Božanstvu, primjena ovog stiha na Hrista ga naizgled čini inferiornim u odnosu na Oca. Stoga ovaj stih mora biti ograničen jednostavno na personifikaciju mudrosti.

„Jer Bog je toliko volio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina, da niko ko vjeruje u njega ne bude uništen, nego da ima vječni život.“ (Jovan 3:16)

Riječ *jedinorođeni* (rođen, rodi) je ograničena na Isusovo otjelovljenje kao ljudsko biće. Riječ *rođen* se takođe može koristiti kao jedinstven ili jedan jedini prije nego je rođen.

„Zaista, zaista, kažem vam, Sin ne može ništa da učini sam od sebe, nego samo ono što vidi da Otac čini. Jer što god On čini, to i Sin čini na isti način.“ (Jovan 5:19)

Pošto je Isus druga ličnost božanstva i jednak Ocu, ovaj stih ne može se odnositi na Hrista prije nego što je postao čovjek. Hrist ima moć da čini šta god želi, ali On izabira da koristi svoju moć u vezi sa Ocem. Kada je došao na zemlju odlučio je da ne koristi svoju moć, već Očevu moć da bi bio primjer cjelokupnom ljudskom rodu.

Evo još jednog viđenja ove stvari od strane Adama Klarka: *„Sin ne može činiti ništa sam od sebe – zbog svoje narazdvojive zajednice sa Ocem: niti Otac može bilo šta činiti sam od sebe, zbog svoje*

*beskonačne zajednice sa Sinom.*⁴

„Jer kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao da ima život u sebi.“ (Jovan 5:26)

Pošto je Isus jednak sa Ocem ovo ne može biti pokriće po pitanju Hristove ličnosti. Hrist ima u sebi originalni život, nepozajmljen, neizveden. On je Bog Silni, Otac Vječni, Knez Mirni. Ova izjava mora imati veze sa njegovim djelom kao Mesije, kao što u potreba Očevog života za činjenje čuda uči, itd.

„Kad bi Bog bio vaš Otac, voljeli biste mene, jer sam ja od Boga izašao i dolazim. Jer nisam došao sam od sebe, nego me je on poslao.“ (Jovan 8:42)

„Kad stigne utješitelj koga ću vam ja poslati od Oca, Duh istine, koji izlazi od Oca, to će svjedočiti o meni.“ (Jovan 15:26)

Riječ *izici* može značiti „izaći iz“. Ali ako zaključimo da je Hrist izašao iz Oca u nekoj tački u vremenu, onda Ga činimo inferiornim u odnosu na Oca i samim tim nije božanski. Dakle, proizašao jednostavno znači izašao iz nebeskog prisustva Oca.

„I ja ću zamoliti Oca i on će vam dati drugog utješitelja da bude s vama uvijek, Duha istine, koga svijet ne može primiti, jer ga ne vidi i ne poznaje. A vi ga poznajete, jer stoji i biće u vama. Neću vas ostaviti kao siročiće. Doći ću k vama.“ (Jovan 14:16-18)

Na osnovu naše premise, riječ *drugog* mora značiti neku drugu odvojenu osobu – Svetog Duha. Kada Isus kaže da nas neće ostaviti neutješene, On kaže da će On poslati Svetog Duha kao svog predstavnika i Sveti Duh kao posebna osoba, donosi Hristovu ličnost nama. Ako se držimo pogleda zasnovanog na atanasijanskoj vjeroispovijesti, onda, s obzirom da su Otac, Sin i Sveti Duh tri

⁴ Adam Clarke, Bible Commentary, e-Sword.

osobe u jednoj supstanci, Duh veoma lako može predstavljati Sina jer je On dio iste te supstance. Ako uzmemo uobičajeni adventistički prilaz – tri odvojena bića koja su jedno u namjeri i zajedništvu, kao što je opisano u knjizi Vensa Ferela (Odbrana Božanstva, str. 99), Duh predstavlja Hrista jer ga toliko dobro poznaje da može reflektovati Hristovu ličnost.

„Blagodat vam i mir od Boga, našeg Oca, i od Gospoda Isusa Hrista.“ (Galatima 1:3)

S obzirom da znamo da postoje tri osobe, ova izjava reflektuje izvor milosti: od Oca i Sina. Mora biti jasno i evidentno da ta milost dolazi k nama kroz Duha. Ovo je, izgleda, tako očigledno, da Pavle nema potrebu da to spomene.

„Za nas postoji jedan Bog Otac od koga je sve, i mi u Njemu, i jedan Gospod, Isus Hrist, kroz koga je sve, i mi kroz Njega.“ (1. Korinćanima 8:6)

S obzirom da znamo da postoje tri jednake osobe, ova izjava jednostavno reflektuje uloge Oca i Sina u planu spasenja. Otac ima ulogu izvora, Sin ima ulogu kanala. Ove uloge su djelo Oca i Sina, ali ne predstavljaju ličnost Oca i Sina u njihovoj jednakosti.

„A kad mu sve bude pokoreno, tada će se i sam Sin pokoriti onome koji mu je sve pokorio, da Bog bude sve svima.“ (1. Korinćanima 15:28)

Evo kako Adam Klark komentariše na ovaj stih: *„I Sin će se pokoriti – Kada se djelo kraljevstva milosti konačno zatvori; kada ne bude više vrijeme iskušenja i samim tim neće biti potrebe za razlikom između kraljevstva milosti i kraljevstva slave; onda će Sin, koji je čovjek i Mesija, prestati da ispoljava bilo kakvu vlast i Bog će biti u svemu: tako neće biti nikakve razlike u ličnostima slavnog trojstva, koji imaju različite uloge u kraljevstvu milosti ili kraljevstvu*

*slave, i tako će se beskonačna suština pojaviti nepodijeljena i vječna. A ipak, kako postoji ličnost u srži beskonačnog božanstva, ta ličnost mora postojati vječno; ali kako će to biti ne možemo ni reći ni znati dok ne dođe to vrijeme kada ćemo Ga vidjeti onakvim kakav jeste. 1. Jov. 3:2.*⁵

Ova ideja očigledno pokazuje tri osobe iste suštine koje su se podijelile samo zarad plana spasenja. Kada se plan spasenja izvrši, tada više neće biti *podijeljenih uloga* i onda će ponovo biti jedna suština. Isus više neće postojati kao posebno biće.

Adventistički komentar često prikazuje koncept „tri bića u jedinstvu“.

„U božanskom planu spasenja svijeta Otac je predao sve u ruke Sina (pogledati Mat. 11:27; Kol. 1:19). Kada se Isusova misija završi i Božji neprijatelji budu pokoreni, tada će Sin predati 'kraljevstvo Bogu i Ocu' (1. Kor. 15:24). Ovo djelo ne pokazuje Sinovljevu inferiornost u poređenju sa Ocem. Ona je demonstracija jedinstva namjere kod članova božanstva, gdje se aktivnosti jednog smatraju kao sprovođenje ujedinjene volje.“

„Bog, koji je u prošlosti mnogo puta i na mnogo načina govorio našim praočevima preko svojih proroka, u ovim posljednjim danima obratio se nama preko Sina, koga je postavio za nasljednika svega i kroz koga i eone stvorio. Koji budući sjajnost slave i obličje bića Njegovog, i noseći sve u riječi sile svoje, učinivši sobom očišćenje grijeha naših, sjede s desne strane prestola veličanstva na visini, i postao je toliko veći od anđela koliko je ime koje je naslijedio uzvišenije od njihovog imena.“ (Jevrejima 1:1-4)

U odnosu na koncept nasleđa, adventistički biblijski komentar

⁵ Adam Clarke, Bible Commentary, e-Sword.

govori: „*Nasleđem, Hrist je 'naslednik svih stvari' (pogledati stih 2). Ovim nasleđem mu je takođe dato 'Ime koje je više od svih.'*“

Ovo nasleđe se podrazumijeva kao *zadata uloga*. Tako da je to simboličko nasleđe a ne doslovno nasleđe.

Da rezimiramo, kada se suočimo sa problematičnim tekstovima, oni se odnose na jednu od sledećih situacija:

1. Odnose se samo na utjelovljenje Hrista na zemlji.
2. Oni su književni izrazi, kao što je to slučaj sa personifikacijom mudrosti.

3. Po prirodi oni su simbolični.

4. Oni se odnose na uloge, a ne na doslovne osobe u božanstvu.

Međutim, Biblija predstavlja Hrista kao:

1. Rođenog prije utjelovljenja.
2. Jedino biće koje ima direktan pristup Bogu Ocu.
3. Hrist je opisan u Izrekama 8:22-30, i stoga je postavljen od prije mjerljivog vremena za nas na Zemlji.

Ovdje imamo teške probleme sa premisom o trojstvu.

Ako razumijemo da život teče od Oca kroz Sina ka cijelom univerzumu i tada se vraća k Ocu kroz Hrista, to je shvatanje principa života u univerzumu. Ovo je opšti zakon za univerzum, a ne zakon za ovaj svijet samo zbog plana spasenja, jer on važi za sva stvorena bića, a ne samo za ljudska bića. Ako je Bog trojstvo, predstavlja li On sebe kroz uloge Oca, Sina i Duha svim stvorenim bićima, a ne samo ljudima? I ako je tako, zašto? Zašto bića koja nisu pala pod grijeh moraju da primaju život kroz Hrista na isti način kao i pala bića?

Premisa: U Božanstvu postoje tri osobe.

Skrivena pretpostavka: Pozicija božanstva je pripisana samo bićima najviše *urođene moći*.

Mi možemo reći da je naša premisa tačna, ali bez ispitivanja skrivene pretpostavke kroz Sveto pismo, to ne možemo tvrditi sa sigurnošću i tada smo u opasnosti da gradimo na pijesku. Ovo je djelimičan zaključak. Iz gornjih izjava, mora biti veći stepen nezvjesnosti sa našom skrivenom pretpostavkom. Stoga u ovom momentu imamo sledeće:

Premisa: U Božanstvu postoje tri osobe (djelimično istinito).

Skrivena pretpostavka: Pozicija božanstva je pripisana samo bićima najviše urođene moći (nezvjesno).

10. Korijeni zablude o Trojstvu

„Sa prvim uvidom u zasebnu religiju i obožavanje među najdrevnijim rasama, mi ih nalazimo kako grupišu svoje bogove u trijade... Trostruka manifestacija Vrhovnog Bića kao Brame, Višnua i Šive bila je tako opjevana od Kalidasa (55. prije n.e.): *„U te tri osobe pokazan je Jedan Bog, svaki prvi na mjestu, svaki posljednji, niti jedan sam. Od Brame, Višnua, Šive, svaki može biti Prvi, drugi, treći među Blagoslovljenom Trojicom,*“ objašnjava John Newton u svojoj knjizi *The Origin of Triads and Trinities* (1909). O drevnom Egiptu, Newton citira profesora Saycea (Gifford Lectures & Hibbert Lectures): *„Dug hrišćanske teološke teorije drevnoj egipatskoj dogmi nigdje nije toliko upečatljiv kao kod učenja o Trojstvu. Mi ponovno susrećemo same pojmove korištene od hrišćanskih teologa u natpisima i papyrusima Egipta.*“ Newton nastavlja: *„I mi sada vidimo nekakav smisao u čudnim frazama koje su bile zagonetka tolikim mnogim naraštajima u Nikejskim i Atanasijskim vjervovanjima, kao što su ‘Svjetlo od Svjetla, Sam Bog od Samog Boga, Rođen ne Stvoren, Od jedne stvari s Ocem.’ Ti izrazi su svi dovoljno razumljivi ako se prevedu na jezik Sunčevog Trojstva [obožavanog u drevnom Egiptu do svojih početka u prvom Vavilonu], ali bez tog ključa za njihovo značenje, oni postaju obična glupost ili protivriječe... Jednostavnost i simetrija starih sunčevih Trojstava bili su gotovo potpuno izgubljeni u formiranju tih novih hrišćanskih kreda po starim paganskim modelima...[paganska] trojstva su sva imala prestiž ogromne drevnosti i sveopšteg prihvatanja, i to se ne može ignorisati. Paganski obraćenici su prema tome rado prihvatili*

trinitistički kompromis, i Crkva ga je krstila. Sada napokon znamo njegovo porijeklo.“

Odakle drevnim narodima uopšte ideja o obožavanju Sunca i trojstvu? Nešto više od 300 godina nakon Potopa, Nimrod, praukun Nojev, unuk Hamov i sin Hušov, postao je oruđe Sotone za sprovođenje zlog nauma pobune protiv Gospoda kroz uspostavljanje jedne centralizovane vlasti i moći (Postanje 10:8-10) i falsifikovane religije. Najveću podršku imao je od svoje majke Semiramis koja je bila duboko u okultizmu. Gradnja Vavilonske kule predstavljala je okosnicu ideje da se ljudska dostignuća stave iznad Božjih blagoslova (Postanje 11:1-4). Bog je osujetio ovaj plan spriječivši dalju gradnju i pometnjom jezika (Postanje 11:5-9).

Jedan od Nojevih sinova, Šem (Sim), Božji patrijarh, koji je živio u to vrijeme, ubio je Nimroda, i tako učinio kraj ovoj okultnoj praksi. Semiramis je proglasila Nimroda za boga i nazvala ga je „Bal“ – bog Sunca, dok je za sebe uzela simbol mjeseca. Zahtijevala je da mjesec bude obožavan. Onda je zatrudnjela, tvrdeći da je još djevica. Rodila je sina i prozvala ga Tamuz, govoreći svakome da je došlo do reinkarnacije Nimroda. Semiramis je tvrdila da se duh božji inkarnirao u njoj kao majci. Istorija govori da su se izmišljotine o Nimrodu i Tamuzu proširile po cijelom svijetu.

Obožavanje Sotone bila je paralelna religija izvornoj religiji i kao takva djelovala je kroz sistem misterija. Suština tih misterija bili su rituali i simboli obožavanja Sunca kao „izvora života“. Treba zapaziti da sam korijen paganske misli predstavlja ideja da se život odvija nezavisno od Boga i zahvaljujući urođenoj sili ili silama prirode. Teorija evolucije bazira se na istoj premisi.

Tako je trojstvo počelo u Vavilonu sa Nimrodom, Tamuzom i Semiramis. Pagani su razumjeli da Sunce ima tri faze života: izlazak

(rođenje), zenit (zrelost) i zalazak (umiranje), što se uklapa u obožavanje tri ličnosti kao personifikacije sunca.

Međutim, još uvijek je nejasno zašto je Sotona insistirao baš na konceptu trojstva. Jasan odgovor možemo naći u počecima njegove pobune na Nebu i težnji da se izjednači sa Bogom i Njegovim Sinom. On je želio poziciju „trećeg“, a glavni predmet njegovih napada bio je Hrist, kao što ćemo utvrditi u proučavanjima koja slijede.

Što se tiče ranih vjekova hrišćanske ere, ova religija koja je predstavljala kontinuitet izvorne biblijske vjere našla se na udaru paganske filozofije i učenih okultista koji su suptilno podrivali njene temelje. Latinski teolog Tertulijan (oko 155-240), početkom 3. vijeka, prvi je koristio riječ *trojstvo* za označavanje Oca, Sina i Svetog Duha. Glavni trijadolozi prije Nikeje (325) smatrali su da Sin i Duh stoje niže po rangu od Boga Oca. Ono što može biti od presudne važnosti za uvid zašto je došlo do ovog „prilagođavanja“ shvatanja božanstva paganizmu je činjenica da kada je imperator Konstantin izdao Milanski edikt 313. godine i navodno ozakonio ispovijedanje hrišćanske vjere, to je zapravo predstavljalo političko-ekumenski projekat Rima.

KRATAK PREGLED SUKOBA ARIJE-ATANASIJE

Arije (256-336) je bio Atanasijev (298-373) protivnik u crkvi za vrijeme velike debate o trojstvu u 4. vijeku. Obojica su bili iz Aleksandrije, mjesta koje je bilo poznato po okultizmu i ezoteriji kao i eksperimentisanju sa alegoričkim pristupom tumačenja Biblije. Atanasije je držao pogled na trojstvo zasnovan na načelu urođene moći i jednakosti bića iste vječnosti. Arije se držao logične opozicije

zasnovane na istom načelu urođene moći i držao se pozicije da je Hrist stvoren i da je imao početak, dok Otac nije imao početak i bio je jedini istiniti Bog. Evo odlomka pisma u kome je opisao svoju poziciju.

„Ali ono što govorimo i mislimo obojica smo učili i nastavljamo da učimo; da Sin nije nerođen, niti dijelom nerođen ni na jedan način, niti je izveden iz neke materije; već da je svojom voljom postojao prije svakog vremena i da je potpuno Bog, jedino-rođen, nepromjenjiv. I prije nego što je rođen ili stvoren ili postavljen ili ustanovljen, nije postojao; jer nije bio nerođen. Progonjeni smo jer govorimo da je Sin imao početak, ali je Bog bez početka.“
(Dokumenti Hrišćanske crkve, sakupljena i probrana od strane Henri Betensona, drugo izdanje, 1963. str. 39. Oxford University Press.)

Tokom višedecenijskog arijanskog spora (318-381), hrišćanska crkva je bila podijeljena u pogledu trijadoloških pitanja. Arije i njegovi istomišljenici su smatrali da je 1) Sin stvorenje srodno Ocu po volji, ne po prirodi, i 2) da su ličnosti Trojstva po suštini različite. Radi okončanja sukoba, Prvi vaseljenski sabor u Nikeji 325. godine donosi Nikejski simbol vjere koji proglašava učenje o Svetoj Trojici da je Sin „rođen, ne stvoren“ i da je „jedne suštine sa Ocem“. Takođe, trijadološko ispovijedanje vjere koje trijumfuje na drugom vaseljenskom saboru u Carigradu 381. godine potvrdilo je sujednakost i suvječnost Oca, Sina i Svetog Duha.

Grčka filozofija, pod čijim direktnim uticajem su bili pomenuti crkveni „oci“ (Atanasije, Arije i drugi), počivala je na dualizmu i vjerovanju u besmrtnost duše. Prema grčkom shvatanju, Bog ne može da se mijenja jer pošto je On savršen to bi morala da bude promjena ka lošijem te stoga kvarenje Njegovog karaktera. Logički

slijed ovakvog razmišljanja je da se Bog ne može manifestovati u tijelu. Materijalni svijet je posmatran kao poslednja emanacija Boga koja je izgubila sve gnoze ili poznanje Jedinoga. Religijsko učenje iz prvih vjekova koje je učilo da je Hristovo tijelo bilo samo čisti privid i da stradanje i smrt Isusa nisu bili nikakva stvarnost zvalo se dosetizam. Otuda Arijevi uslovljeni pogledi o polubožanskom Hristu koji je čovječanstvu dao stazu ili primjer koji treba slijediti, odakle proizilazi da se mi spasavamo djelima slijedeći polubožanskog Hrista koji sam ne može spasti nikoga. Na taj način Arije je „spasao“ vječnog Boga od pokvarenosti materijalizma, postavivši Hrista kao Demiurga (biće podređeno Svemoćnom Biću koje se smatra da kontroliše materijalni svijet).

S druge strane, Atanasije je imao istu platformu kao Arije – da je Bog nepromjenljiv – ali je završio sa dijametralno suprotnim rezultatima. Premda je shvatio da Hrist mora biti božansko biće da bi nas spasio, njegovo vjerovanje o nepromjenljivosti i nedjeljivosti božanske „suštine“ koja čini Boga Bogom, ostavilo je Atanasija u dilemi. Očito je Hrist probio barijeru nepromjenljivosti koja razdvaja Boga i čovjeka, ali kako je to On uradio? Jer Hrist je bez sumnje manifestovao promjenljivo, fizičko tijelo. Njegov odgovor je bio da to nije moglo biti fizičko tijelo kao vaše i moje, jer bi se računalo kao grijeh. Hrist je stoga morao preuzeti bezgrešno tijelo Adama prije Pada, jer bi takav „teflonski“ Hrist bio imun na propadanje materijala, te bi otuda božanstvo Hristovo bilo izolovano od pokvarenosti. Tako je Halkedonijski kredo (451. godine), koji je proizašao iz Atanasijevih polemika o Hristu, suptilna varijacija otrovi dosetizma.

Arijevu poziciju možemo predstaviti ovako:

Premisa: Postoji jedan istiniti Bog (djelimično tačno).

Skrivena pretpostavka: Pozicija božanstva je pripisana samo najvišim bićima urođene moći (neizvjesno).

Arijanska pozicija ima malo drugačiju premisu, ali je zasnovana na istoj skrivenoj pretpostavci. Pošto je Hrist „rođen“ ili stvoren i ima početak, On nema isti nivo urođene moći kao Otac i stoga je kvalitet Njegovog božanstva manji. On je manje biće. Ovaj pogled drže pokreti kao što su Jehovini svjedoci. Arijancima je riječ *jedinorođen* ista kao riječ *stvoren*.

Ova pozicija veoma jasno poriče božanstvo Božjeg Sina. Biblija je, međutim, jasna da Hrist nije stvoreno biće. Iz pozicije trojstva – svaki pogled koji drži da je Hrist „manje nego jednak“ ili da „nema suživot“, mora biti smatran formom arijanstva. Da li postoji prostor između trojstva i arijanstva koji može bolje da harmonizuje poruke iz Biblije i Duha proroštva? Jedini način na koji možemo otkriti ovo jeste da ispitamo skrivene pretpostavke.

KORIŠĆENJE SKRIVENE PRETPOSTAVKE ZASNOVANE NA MOĆI

Kada pogledamo premisu trojstva da postoje tri osobe u Božanstvu, skrivena pretpostavka stavlja u fokus pitanje prirode jednakosti. Iz ugla trinitaraca, jednakost podrazumijeva urođenu moć.

Kao što smo vidjeli, proces potvrđivanja premise za one koji drže trojstvo je proces dokazivanja da su Sin i Sveti Duh urođeno jednaki Ocu. Svaka tvrdnja će biti tumačena u tom svjetlu. Ali da li je ovo potpuno biblijski?

Ovdje je na snazi isti problem koji je stvorio konfuziju oko držanja Subote. Ta stara laž izrečena našim praroditeljima u Edenskom vrtu je pokretačka sila iza želje da se odredi jednakost kroz urođenost. Objasnićemo detaljnije.

Tvrđnja, „nećete vi umrijeti,“ koja je izrečena Adamu i Evi u praksi znači: „Vi posjedujete urođeni izvor života. Možda vam ga je Bog dao, ali sada je vaš da radite sa njim šta vam je volja. Možete preživjeti bez bliskog odnosa sa Bogom, jer ste besmrtni.“

Pomak izvora moći je izazvao pomak u sistemu vrijednosti. Ako čovjek može imati život samo kroz odnos sa Bogom, onda njegova vrijednost i namjena kao osobe je vezana za odnos sa Bogom. Dok je, ako čovjek ima život u sebi, njegova vrijednost i namjena kao osobe vezana za silu koju ima u sebi i on će projektovati ovakvo viđenje na Boga kog obožava. Ovo znači da je vrijednost Boga koga obožavamo mjerena jedino silom koju On posjeduje. Primijetićete da trinitarci vole da ističu u svojim formulacijama trojstva da je Bog svemoćan, sveprisutan i sveznajući.

SUPROTNOST DVA KONCEPTA

Kontrast ova dva sistema nalazimo u Jeremiji 9:23,24:

„Ovako kaže Gospod: 'Neka se mudar čovjek ne hvali svojom mudrošću. Neka se snažan čovjek ne hvali svojom snagom. Neka se bogat čovjek ne hvali svojim bogatstvom. Ko se hvali, neka se hvali time što je razborit i što mene poznaje, što zna da sam ja Gospod i da pokazujem dobrotu, pravdu i pravednost na zemlji, jer mi je to milo', govori Gospod.“

Ovdje vidimo jasan kontrast između čovjeka koji traži slavu (vrijednost) u stvarima koje čini, umjesto da traži slavu (vrijednost) u poznanju svog Stvoritelja. Ključna tačka koju iznosimo ovdje jeste da je laž koja je prihvaćena u Edenu pomjerila ljudsku percepciju vrijednosti sa odnosa na vrijednost kroz urođenu moć. Obratite pažnju na sledeći tekst:

„Uto Isusu priđoše učenici i upitaše: ‘Ko je najveći u Kraljevstvu nebeskom?’ A Isus pozva k sebi jedno dijete, postavi ga među njih pa reče: ‘Istinu vam kažem: **ako se ne obratite i ne postanete kao djeca, nećete ući u Kraljevstvo nebesko.** Ko se ponizi kao ovo dijete, najveći je u Kraljevstvu nebeskom. I ko primi jedno ovakvo dijete u moje ime, mene prima.’“ (Matej 18:1-5)

„Tada im je Isus rekao: ‘Kraljevi gospodare narodima i oni koji vladaju narodima nazivaju se dobrotvorima. Ali vi ne budite takvi. Naprotiv, najveći među vama neka bude kao najmlađi, a onaj koji predvodi neka bude kao onaj koji služi.’“ (Luka 22:25,26)

Iznova nalazimo u Svetom pismu načelo da istinska veličina dolazi kroz odnos sa Bogom, ne kroz sopstveno zalaganje i sposobnosti.

SRŽ PROBLEMA

Ovo nas dovodi do srži problema u određivanju jednakosti. Kada pokušavamo da dokažemo da je Isus po nasleđu jednak Ocu, čiju metodologiju koristimo? Ko je taj koji je uveo takav koncept određivanja vrijednosti? Zar to nije bio Sotona u Edenskom vrtu?

Bog nam jasno govori:

„Vaše misli nisu moje misli, i moji putevi nisu vaši putevi, govori Gospod. ‘Koliko su nebesa viša od zemlje, toliko su i moji putevi viši od vaših puteva i moje misli od vaših misli.’“ (Isaija 55:8,9)

Nisu Božje misli te koje vode ljude da pripisuju Njegovom Sinu attribute božanstva i vrijednost kroz urođenu silu, već misli Njegovog neprijatelja. Pošto je Božje kraljevstvo zasnovano na odnosu, zar ne bismo trebali vrednovati Hrista po Njegovom odnosu

sa Ocem umjesto da dokazujemo Njegovu *vrijednost* i božanstvo urođenom silom?

*„Bog, koji je u prošlosti mnogo puta i na mnogo načina govorio našim praočevima preko svojih proroka, u ovim posljednjim danima obratio se nama preko Sina, koga je **postavio za naslednika svega** i kroz koga i eone stvorio. Koji budući sjajnost slave i obličje bića Njegovog, i noseći sve u riječi sile svoje, učinivši sobom očišćenje grijeha naših, sjede s desne strane prestola veličanstva na visini.“ (Jevrejima 1:1-3)*

Biblija nam jasno govori da je Isusovo slavno ime stečeno nasleđem – misleći pritom na odnos sa svojim Ocem.

Ostarjeli apostol Jovan bio je potpuno svjestan činjenice o važnosti odnosa Oca i Sina kroz Plan spasenja sa nama:

*„Ono što je bilo od početka, što smo čuli, što smo svojim očima vidjeli, što smo posmatrali i što su naše ruke opipale: o Riječi života. I život se javi, i vidjesmo, i svjedočimo, i javljamo vam život vječni, koji bješe u Oca, i javi se nama; Šta vidjesmo i čusmo to javljamo vama da i vi s nama imate **zajednicu; a naša je zajednica s Ocem i sa Sinom Njegovim Isusom Hristom**. Ovo pišemo da vaša radost bude potpuna.“ (1. Jovanova 1:1-4)*

Božji Sin je rođen od Oca u vječnosti (Jovan 3:16; Jovan 1:1). Proizašao je od Oca (Jovan 8:42). On je obličje bića Njegova (Jevrejima 1:2) i stoga mu je dato da ima život u sebi kao što Otac ima život u sebi (Jovan 5:26).

Da li je ovo tvrdnja da Hrist nije vječan? Hrist je sasvim sigurno vječan jer je od vječnosti. On je proizišao iz vječnih (eon-skih) vremena – vremena van poimanja svijesti. Stoga, nikada nije postojalo mjerljivo vrijeme kada Hrist nije bio u bliskoj zajednici sa svojim Ocem, jer jedino vrijeme koje mi možemo poimati je

početak vremena, označen riječima, „u početku“, a prije ove tačke mi nemamo koncept vremena. U bilo kom smislu, ovo nam ne čini Hrista vrijednim ili božanskim. Ovo samo znači da je obličje Očeva bića i da je sve naslijedio od Oca.

Pošto smo se oslobodili porobljavajućeg načela pokušavanja dokazivanja božanstva kroz urođenost, slobodni smo da dozvolimo biblijskim stihovima da budu jasni.

Ova borba u gledištima između Hrista kao Božjeg Sina kroz *odnos* i Hrista kao Božjeg Sina sa urođenim položajem sile, jasno je otkrivena u Isusovom krštenju i u iskušenju u pustinji.

Otac kaže u Mateju 3:17 „*Ovo je moj voljeni Sin koji je po mojoj volji.*“ Hrist je jednostavno dobio odobrenje od Oca kroz Njihov *odnos*. Kada je Sotona došao u pustinju, zahtijevao je da Isus dokaže svoje božanstvo kroz *urođenu moć*. Hrist je odlučno to odbio, i svaki put kada pokušavamo da dokažemo da je Hrist jednak Bogu svojom urođenom moći, to je kao da tražimo od Isusa da pretvori kamenje u hljebove kako bismo zadovoljili Sotonin zahtjev!

Dakle, skrivena pretpostavka da je pozicija božanstva pripisana samo bićima urođene moći je netačna. Hrist je *rođen* od Boga, i božanska priroda je bila presudna za jednakost odnosa, ali božanska priroda koju Hrist posjeduje nije temelj jednakosti već je obezbijedila sastojke za jednakost u odnosu.

11. Ko definiše Božanstvo?

Vratimo se sada prvobitnoj premisi trojstva, ali sa shvatanjem da je skrivena premisa netačna i zasnovana na ljudskom mišljenju koja proističe iz laži „nećete vi umrijeti“.

Premisa: U Božanstvu postoje tri osobe (diskutabilno).

Skrivena pretpostavka: Pozicija božanstva je pripisana bićima najviše *urođene moći* (potpuno netačno).

S obzirom da je skrivena pretpostavka potpuno netačna, to će u potpunosti iskriviti razumijevanje premise i preokrenuti istinu Božju u laž. Ta laž će nas voditi da više poštujemo tvar nego Tvorca (Rim. 1:25)

Vratimo se na pretpostavku koja se tiče odnosa:

Premisa: U Božanstvu postoje tri osobe (diskutabilno).

Skrivena pretpostavka: Položaj božanstva je pripisan od strane Oca kroz nasleđe *odnosa* (istinito).

U ovom scenariju *Bog je onaj koji određuje ko i koliko je neko ili nešto božanske prirode. Samo On ima pravo da određuje to, čovjek nema pravo da nameće svoje ideje božanstva Bogu. Takvo nametanje bi sugerisalo idolatriju.*

Otac je Izvor života (Jer. 2:13). Ovaj život teče iz Oca i kroz Sina i dalje ka cijelom svemiru. Ovo je jasno otkriveno u 1. Korinćanima 8:6:

*„Za nas postoji jedan **Bog Otac od koga je sve, i mi u Njemu, i jedan Gospod, Isus Hrist, kroz koga je sve, i mi kroz Njega.**“*

Kada ovo uporedimo sa stihovima iz poslanice Efescima 4:4-6, slika je još jasnija:

„Jedno je tijelo i jedan duh – kao što je i jedna nada na koju ste pozvani – jedan Gospod, jedna vjera, jedno krštenje, jedan Bog i Otac svih, koji je nad svima i u svima vama.“

Jedan Bog je sasvim jasno Otac i jedan Gospod je Isus Hrist. Neki pokušavaju da ospore ovo tvrdeći da ako je Isus jedini Gospod, onda to isključuje Oca da bude Gospod. Ovo rezonovanje je takođe zasnovano na ideji o nezavisnom urođenom izvoru života.

Isus je Gospod, jer je položaj gospodstva došao od Oca. Sin je naslijedio svoje gospodstvo i izvršava djela svog položaja u ime Oca. Pokušaj prikazivanja trojstva jednake vječnosti iz gornjih stihova samo stvara zabunu i nije vjerno tekstu.

Ako interpretiramo ovaj tekst iz perspektive *samopostojeće urođene moći, a ne nasledne moći zasnovane na odnosu*, tada to može izgledati validan argument.

Jovan 5:26 nam govori – Kao što i Otac ima život (prvobitni, nepozajmljeni, izvorni), tako je dao i Sinu da ima život (prvobitni, nepozajmljeni, izvorni) u sebi. Tako, on je urođen kod Hrista, ali Otac mu ga daje kao dio Njegovog nasljedstva. Mi ga nemamo urođenog, ali ga možemo primiti iz izvora života kroz odnos sa Hristom.

Otac je *odredio položaj svog Sina* i pokazao time odnos koji održava sa svim stvorenim bićima. Ovo tačno predstavlja ko je u stvari Sin Božji.

Ovdje moramo postaviti pitanje: „Koja je naša skrivena pretpostavka?“ Da li je ona zasnovana na samopostojećoj, urođenoj moći ili je zasnovana na nasleđu koje je zasnovano na odnosu?

Većina naših problematičnih stihova iz Biblije su riješeni kada postupimo tako i tada ih možemo čitati u najjednostavnijem i

najuniverzalnijem kontekstu. Ovo je samo u sebi načelo biblijskog proučavanja koje bi svi trebali da zapamte. Okvir razumijevanja koje dozvoljava najjednostavnije čitanje Svetog pisma i najuniverzalniju primjenu je ispravna pozicija.

Pozicija trojstva zahtijeva da suzimo stihove i redovno pridajemo simbolično značenje tekstovima da bi bili „odgovarajući“. Na primjer:

1. Ograničavanje 8. poglavlja Izreka Solomonovih na personifikaciju mudrosti.

2. Ograničavanje termina *jedinorođeni* na otjelovljenje.

3. Ograničavanje stiha u Jovanu 5:26 da je Hristu dat život u sebi pri otjelovljenju.

4. Korišćenje termina *jedini* u simboličkom, a ne doslovnom smislu.

5. Razumijevanje Oca i Sina kao privremenih uloga, više u simboličkom nego doslovnom smislu (skrivena implikacija da Bog glumi ili čak laže čovječanstvo).

Ista načela koriste i oni koji drže nedjelju da bi osporili one koji drže Subotu:

1. Restrikcija držanja Dekaloga na Stari Savez (poistovjećivanje Starog Saveza sa starosavezanim spisima).

2. Posmatranje subotnog odmora simbolički, a ne u bukvalnom smislu.

3. Ograničavanje milosti na oprostjenje i poricanje hrišćanskog pobjedonosnog života.

Zar ne možemo imati cijelu Bibliju bez ovih ograničenja i restrikcija zbog zmijske laži? Čovjek može živjeti **od svake riječi Božje**, a ne na malim djelovima koji su zasnovani na fatalnim pretpostavkama.

Kada dozvolimo da se Biblija tumači jednostavno u kontekstu koji je zasnovan na odnosu, prosto je prirodno da dozvolimo da je Sin doslovno jedinorođeni Sin Božji.

Kontekst zasnovan na učinku zahtijeva da Isus bude jednak Ocu u svakom aspektu i u svakom smislu. Sistem zasnovan na odnosu nema takve zahtjeve i oslobađa nas od izvrtanja Svetog pisma koje je potrebno da bi se održala jednakost.

Prihvatanje Sina kao jedinorođenog od Oca dovodi do pitanja kako da razumijemo Svetog Duha. Koji je njegov položaj na temelju gledišta da je Hrist doslovni jedinorođeni Sin Oca? Razmotrićemo ovo do detalja u proučavanju koje slijedi, ali prije nego što to uradimo, pogledajmo neke od razloga zašto ljudskim bićima nije lako da prihvate doslovno rođenog Sina.

12. Nećemo da on vlada nad nama

Božji Sin je centar velike borbe.

„Zato je rekao: Jedan čovjek plemenitog roda otputovao je u daleku zemlju da preuzme kraljevsku vlast i da se zatim vrati. Pozvao je deset svojih slugu, dao im deset kesa novaca i rekao: ‘Poslušajte dok ne dođem.’ Ali njegovi sunarodnici su ga mrzjeli i poslali su za njim izaslanike s porukom: ‘Ne želimo da on kraljuje nad nama.’“ (Luka 19:12-14)

U ovoj paraboli Isus govori priču o plemiću koji je otišao da primi kraljevstvo. Plemić je naravno Hrist. Ali građani kraljevstva su mu poslali poruku – nećemo da ovaj čovjek vlada nad nama. Ova priča precizno opisuje stanovište Jevreja i hrišćanskog naroda. Nećemo da Božji Sin vlada nad nama, ako ima manju silu od Oca. Ova poruka je jednostavno eho srži velike borbe.

Cijela velika borba je mogla biti izbjegnuta (na osnovu vjerovanja u trojstvo) da je Bog objasnio Luciferu da je Isus jednostavno preuzeo ulogu Sina i da su oni po prirodi jednaki u sebi i od sebe. Ali da je tako, krivica za cijelu veliku borbu bi mogla da bude svaljena na Boga zbog Njegovih slabih vještina u komunikaciji.

Lucifer je vidio uzdizanje Sina Božjeg kao nepravdu prema sebi. Ali ono što je Sotona smatrao nepravdom, Hrist nije smatrao otimanjem (Fil. 2:6). Hrist je prihvatio Očevu riječ i vjerovao je da je jednak sa Ocem samo zato jer je Otac tako rekao. Prihvatio je nasleđe svog Oca. Nije imao potrebe da pretvara kamenje u hljebove. Lucifer je mislio da ako je Hrist mogao biti uzdignut da bude jednak po autoritetu sa Bogom, onda je mogao to biti i on. Kada je

Bog otkrio da je to nemoguće, odbio je da se pokloni Hristu kao Sinu Božjem. Rekao je da neće ova osoba vladati nada mnom jer On nije potpuno božanski *sam od sebe*.

Sotona nikada nije poricao Očevu nadmoć. Rekao je, „Biću kao Najviši,“ ne iznad Njega. Mogao je vidjeti da Otac posjeduje moć u sebi i od sebe, ali zbog toga što je Bog dao to svom Sinu bez mjere i u svoj punoći, smatrao je to nepravednim. Odbio je da se pokori tome.

LAŽ U EDENU NAS ODVAJA OD ISTINITOG SINA BOŽJEG

Kada je Sotona kušao Adama i Evu, napao je u istoj stvari koju je i sam smatrao da je nepravda. Rekao im je da sigurno neće umrijeti, da posjeduju život u sebi. U suštini rekao im je da imaju jednakost sa Hristom koja je zasnovana na učinku.

Ovaj koncept *urođenog izvora života*, kao što smo već primijetili, mijenja naše mišljenje o Božanstvu, od onog zasnovanom na nasleđu, do onog stečenog sopstvenim samopostojanjem. S obzirom da ljudi sada vjeruju da su besmrtni kao Hrist, da bi prihvatili Hrista kao Boga, On mora imati veću poziciju od čovjeka. Jedino mjesto na koje ljudi mogu pozicionirati Hrista je da je On urođeno jednak sa Ocem. Zbog iskrivljenog učenja o besmrtnosti ljudske duše, hrišćanstvo je ostavljeno bez opcija, osim da zaviče: „Ne želimo da ovaj čovjek vlada nad nama. On zaista nije Bog.“ Insistiranjem da je Hrist došao u posjed sile sam od sebe, praktično uništavamo Hristovu ličnost. Njegov pravi položaj je zaklonjen. Kao što smo spomenuli ranije, trojstvo i arijanizam proizilaze iz pretpostavke da je božanstvo pripisano samo samopostojećim bićima. *Arijanstvo uništava Hristovo božanstvo, dok trojstvo uništava Hristovu*

ličnost. Sotona ne mari koju ćete stranu izabrati, u svakom slučaju Hristova ličnost je izgubljena i On prestaje da bude Božji Sin onako kako je otkriveno u Bibliji. A ako je pravi Hrist izgubljen, onda možemo tugovati sa Filipom kada je rekao Hristu, „Kako možemo znati put“ – pravi put je izgubljen.

LIČNOSTI OCA I SINA SU TEMELJNE DOKTRINE

Bog je doslovna Ličnost, Sin Božji Isus Hrist takođe.

Uzdizanje Isusa na poziciju vječnog Boga, značilo da On posjeduje život sam od sebe, odvojeno od Oca, što je poricanje jedinog Gospoda Boga i Gospoda Isusa Hrista.

Ako je trojstvo poricanje i Oca i Sina, onda smo izgubili Njihov pravi identitet i kao što smo ranije konstatovali, držanje Božjih Uputa zahtijeva od nas da znamo identitet Boga kojem služimo, jer drugačije ne možemo da držimo Njegove Upute. Stoga doktrina trojstva, ako joj zaista vjerujemo, čini nemogućim da držimo Zakon. Zar ovo nije antihristov duh?

ODNOS IZMEĐU OCA I SINA DEFINIŠE SVE ODNOSI U KRALJEVSTVU

Razlog iz kog se mučimo da dozvolimo jedinorođenom Hristu da vlada nad nama je taj što postavljamo pogrešno pitanje o Njemu. Postavljamo pitanje koje je zasnovano na učinku, „Da li si jednak Ocu po sili i postojanju?“ Ovo pitanje će nam uvijek dati pogrešan odgovor, ali to su naše, a ne Božje misli. Sveto pismo postavlja pravo pitanje: „Šta mislite o Hristu? Čiji je Sin?“ (Mat. 22:41) Ovo je pitanje zasnovano na odnosu koje upućuje na Oca. Uporedimo dva pogleda:

Ko je Hrist?	Put ka Ocu
1. Jednak, od iste vječnosti sa Ocem	Identitet po učinku
2. Sin živog Boga (Oca)	Identitet po odnosu

Hrist je Put, Istina i Život (Jovan 14:6). Niko ne dolazi k Ocu osim kroz Njega. On je ključ Božjeg kraljevstva. Ako vidimo da Sin nalazi put k Ocu kroz identitet učinka, onda je ovo način na koji ćemo mi pokušati odgovoriti Ocu. Ako vidimo da Sin nalazi put k Ocu kroz identitet odnosa onda – slava Bogu – to možemo i mi. Vrlo je važno da vidimo dragocjeno svjetlo koje svijetli iz ove realnosti.

Ova istina može jedino biti shvaćena kroz shvatanje da sam Hristov identitet ima jednakost sa Očevim zasnovan na nasleđu odnosa. Obratite pažnju:

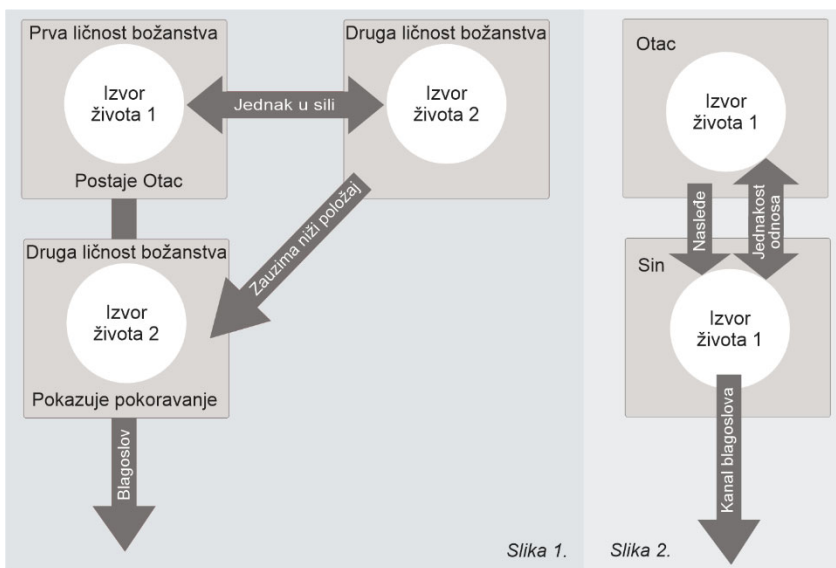
Odnos između Oca i Sine definiše koncept odnosa za cijeli univerzum: i to je jednakost kroz odnos. Ako je njihov odnos definisan jednakošću u sili, tada će naš odnos biti definisan po istom principu.

JEDNAKOST U ODNOSU OCA I SINA KROZ JEDAN IZVOR ŽIVOTA USPOSTAVLJA KANAL BLAGOSLOVA

Kada vidimo da je Hrist jednak Ocu kroz odnos i da je Njegova priroda i vrijednost ista kao i Očeva, tada možemo dozvoliti Hristu da bude jedinorođeni Sin. Njegovo sinaštvo i rođenje nikako ne umanjuju njegovo božanstvo. Ovo shvatanje se odražava na sve aspekte našeg života. Ako vidimo jednakost odnosa po sili između Oca i Sina, nesvjesno ćemo biti usmjereni ka ovakvom odnosu u porodici, na poslu i svugdje. Koncept poniznosti postaje pogrešno shvaćen i viđen kao stanje osramoćenosti. To je situacija u

hrišćanstvu danas. Poniznost žene se smatra degradirajućom i za izbjegavanje. Zbog toga su crkve potpuno neotporne na sekularne trendove o „rodnoj ravnopravnosti“, „LGBT prava“ i lako se usaglašavaju sa njima.

Neki sugerišu da je Hrist doslovno unizio sebe u ulogu Sina da bi demonstrirao princip pokoravanja. Ovo stvara konfuziju pravog identiteta Hrista. Spuštanje Isusa u ulogu Sina obuhvata vjerovanje da je Hrist posjedovao jednakost u sili sa Ocem i da je zaista jednak sa Njim u kontekstu sile, ali je preuzeo ulogu Sina zarad pokornosti (pogledajte Sliku 1 ispod).

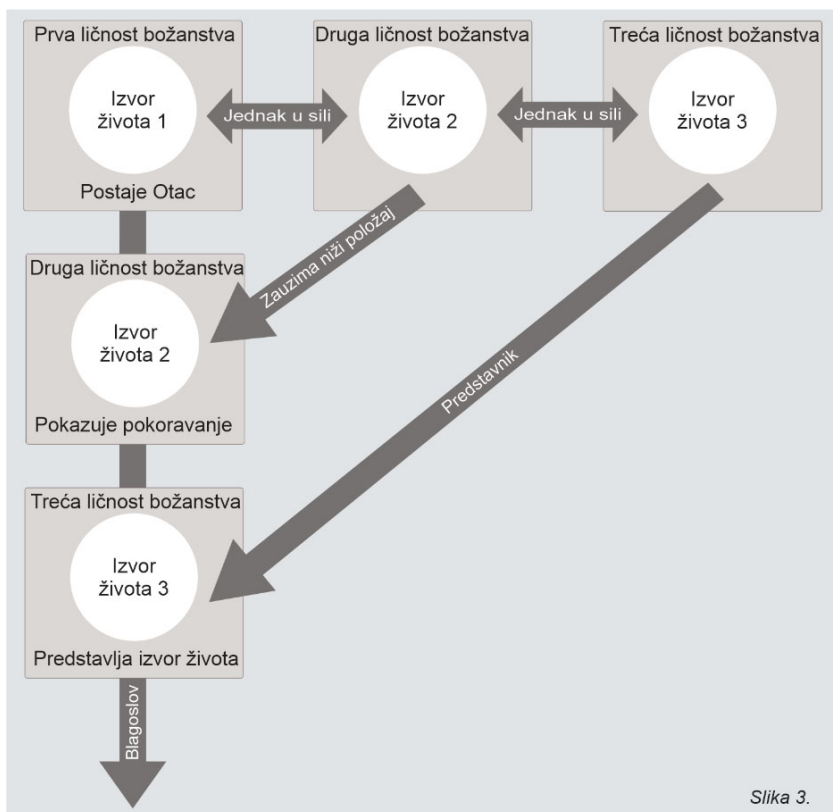

Ovaj koncept se dotiče teme jedinorođenosti do određene tačke, ali se ne odriče stanje koje zadržava jednakost Oca i Sina u kontekstu zasnovanom na sili. Takođe i dalje ostaje utisak da Otac i Sin imaju dva odvojena izvora života i da su uvijek bili nezavisni, ali zajedno u ljubavi. Ovo skriveno vjerovanje pomučuje kanal

blagoslova koji teče od Oca kroz Njegovog Sina (pogledajte Sliku 2 na prethodnoj strani). Višestruki izvor života zbunjuje um po pitanju rijeke koja teče od Božjeg prestola.

Pitanje višestrukog izvora života koji pomućuje kanal blagoslova još je komplikovaniji u vezi sa Svetim Duhom. Saznanje da postoje tri razdvojena kanala blagoslova sjedinjenih u ljubavi još više pomućuje um kada pokušamo da shvatimo Boga, dok izbjegavamo da vjerujemo u tri Boga.

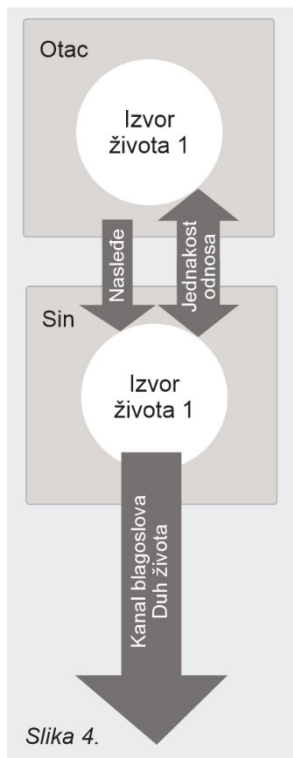
Kanal je sada splet tri posebna izvora života koji su uzeli uloge identiteta koji nisu njihovi pravi identiteti (vidi Sliku 3).

Slika 3.

Pogledajmo sada šta tačno Biblija pokazuje.

Na četvrtoj slici vidimo jedan izvor života od Oca, koji je dat Sinu i preko Sina teče ka univerzumu kroz zajedničkog Duha svetog koji je Hristov duh. Svi atributi odnosa Oca i Sina su predstavljeni u Duhu jer je to Njihova sveprisutnost koja nije jednostavno sila već Božja ličnost u sveprisutnom obliku. Potreba da vidimo Duha kao osobu na isti način kao Oca i Sina, dolazi iz pogrešnog koncepta vjerovanja u potrebu za posebnim izvorom života. Ovo nije ni potrebno, a nije ni biblijski. Slika 4. pokazuje veoma jasan kanal blagoslova i toka života i ne pravi konfuziju u identitetima Oca, Sina ili Duha.

Slika 4.

Konfuzija koja se pojavljuje zbog tri izvora života je jasno demonstrirana na primjeru stvaranja ovog svijeta. Biblija svjedoči da je Bog stvorio sve kroz Isusa Hrista.

„I da rasvijetlim svima šta je zajedništvo tajne koja je od eona sakrivena u Bogu, koji je sve stvorio kroz Isusa Hrista.“ (Efezima 3:9)

Iz slike 4. lako je vidjeti kako je Bog stvorio svijet kroz svog Sina, ali na slici 3. to postaje jako konfuzno. Kroz ideju o tri izvora života, onaj koji je koristio svoju silu da stvori svijet je Sveti Duh, jer je on bio onaj koji je treperio nad vodama u Postanju 1:2. Na ovaj način, tri izvora života čine da se biblijski tekstovi veoma teško čitaju, a još manje razumiju kako su

dati.

Odgovor postoji, ali Otac, Sin i Sveti Duh su u tajanstvenoj zajednici! Ovo čini biblijski tekst još više zbunjujućim, dok pokušavamo da shvatimo ko je pravi uzročnik stvaranja. U Bibliji bi trebalo da piše da su ga svi stvorili, a ne Otac kroz Sina.

KLJUČ RAZUMIJEVANJA SINA ČOVJEČJEG ZASNOVAN JE NA RAZUMIJEVANJU BOGA

Da se vratimo na diskusiju o pravom Hristovom identitetu. Ako je Hrist počeo da zavisi od Oca samo od utjelovljenja, onda On stvara za nas uzor *odnosa* sa Bogom kojeg ni sam nema, niti može dalje govoriti sa autoritetom, jer ovo nije On koji zaista jeste. Tvrditi da je Hrist uzeo ulogu Sina i igrao svoju ulogu *odnosa* sa Ocem, govori da ovo nije Hristov pravi *identitet*. Ovo znači da je *odnos* Hrista u ovom kontekstu *odnos* sa nekim ko u stvari ne postoji. Ovo izvrće Božju istinu u laž. Ako je Hrist samopostojeća druga ličnost u božanstvu, onda On ne može u stvarnosti biti **Put** ka Ocu. On bi se samo mogao tako predstavljati ili pretvarati. I pošto se takav Hrist pretvara ili uzima ulogu da zavisi od Oca, onda može i da uzme na sebe ulogu ljudske prirode. Suština poruke iz 1888. jeste da je Hrist uistinu božanski Sin Božji i uistinu čovjek kroz *odnos* a ne kroz *učinak*. Kao što je naslijedio sve od svog Oca da bude Gospod, tako je naslijedio sve od ljudi da bude čovjek.

Sin čovječji = primio je puno nasleđe od čovjeka.

Učenje o trojstvu daje nam drugu osobu u božanstvu koja se prikazuje kao Sin Božji, ali u stvari nije Sin Božji. Zato se može zaključiti da takva osoba može izgledati kao da je uzela grešno obličje,

ali da nije u stvari uzela grešno obličje. Doktrina je logički nedosledna sa Hristovim preuzimanjem naše pale prirode. Logički sledi da Hrist ne može biti Sin Božji niti Sin čovječji.

ODNOS OCA I SINA JE KLJUČ OPRAVDANJA VJEROM

Naš način shvatanja Hristovog odnosa s Ocem biće osnova za naše shvatanje Njegovog odnosa sa nama i predstavljaće osnovu razumijevanja opravdanja vjerom.

Ako je Hristov odnos zasnovan na učinku, onda ćemo se gledanjem pretvoriti u to isto, i naše odnose ćemo voditi na isti način. Ako je Njegov odnos zasnovan na nasleđu, onda ćemo biti promijenjeni u to isto, iz slave u slavu.

Kada govorimo o odnosu zasnovanom na učinku, mislimo na kvalifikacije koje su potrebne da bi se ušlo u tu vezu; osnov po kom osoba dobija dozvolu da uđe u domen božanstva. Jednom kada je član božanstva primljen, možemo ih smjestiti u bliski odnos pun ljubavi (trojstvo to takođe radi), ali moramo odrediti osnov tog prijema. Oba modela božanstva imaju blizak odnos pun ljubavi, ali im se pristupa dijametralno suprotnim metodima. Iz ljudske perspektive ovaj koncept je lako razumjeti. Ako se čovjek oženi ženom zbog njene ljepote, onda se u odnos ulazi kroz učinak ljepote. Kada se žena uda za muškarca zbog njegovog bogatstva, u odnos se ulazi kroz učinak zasnovan na bogatstvu.

Ne dozvolite da Sotona uništi istinsku ličnost Hrista u vašem umu. Ovo razumijevanje predstavlja našu jedinu nadu da ćemo stvarno pronaći put do Boga. Ako ne dozvolimo Hristu da ima odnos sa Bogom nasleđem, tada ćemo veoma teško moći da razumijemo Zakon, subotu, istražni sud, Hristovu prirodu i savršenstvo

karaktera, zato što ćemo imati pogrešna pitanja u vezi sa ovim učenjima. Naše shvatanje Boga i posebno Hrista, utiče na sva ova učenja. Promjena stanovišta u korist trojstva neminovno vodi i do promjene u stavu ili učenjima u vezi ovih doktrina, kao što je to istorija Adventističke crkve i potvrdila.

„Da li je neki narod zamijenio svoje bogove za one koji nisu bogovi? A moj narod je svoju slavu zamijenio za nešto od čega nema koristi. Čudite se tome, nebesa, i naježite se od velike strahote, govori Gospod, jer je moj narod dva zla učinio: ostavili su mene, izvor žive vode, i iskopali su bunare, provaljene bunare koji ne mogu da drže vodu.“ (Jeremija 2:11-13)

13. Razumijevanje Isusovog božanstva

Nakon što se suočimo sa realnostima izvorne biblijske teologije o Ocu i Sinu i oslobodimo indoktrinacije dogme o trojstvu, susrećemo se sa dodatnim opasnostima od gajenja pogrešnih gledišta o identitetu Isusa Hrista.

Stoga je veoma važno odgovoriti na pitanja: „Da li je Isus Bog?“ i „Kako razumjeti Hristovo božanstvo?“

Da bismo došli do pravih odgovora, moramo razmotriti ono što Sveto pismo zaista govori o tom predmetu. Za početak, evo nekoliko tekstova koji jasno razdvajaju ličnosti Oca i Sina.

*„Za nas postoji **jedan Bog Otac** od koga je sve, i mi u Njemu, i **jedan Gospod, Isus Hrist**, kroz koga je sve, i mi kroz Njega.“ (1. Korinćanima 8:6)*

Ovaj tekst ne samo što nam pomaže da jasno razdvojimo dvije zasebne Ličnosti, već postavlja neprikosновенost jednog Boga kao **Izvora svega**. Bog je samopostojeći entitet, jedini te vrste, apsolut svih zakona, vrijednosti i istine, što je potpuno logično. Za Isusa Hrista je rečeno da je jedan Gospod kroz kojega je sve, što znači da je On Kanal života. Kao što je od Boga Oca kroz Hrista djelo stvaranja taj isti princip je primijenjen na djelo iskupljenja.

*„On [Hrist] je **slika nevidljivog Boga, prvorodeni prije svakog stvorenja**. Jer je kroz njega sve bilo stvoreno na nebesima i na zemlji, vidljivo i nevidljivo, bilo da su to prestoli ili uprave ili poglavarstva ili vlasti. **Sve je stvoreno kroz njega i za njega**. On je prije svega, i sve je u njemu objedinjeno.“ (Kološanima 1:15-17)*

„U početku bješe Riječ, i Riječ beše kod Boga, i Bog bješe Riječ.

Ona bješe u početku kod Boga. Sve je kroz Nju postalo, i bez Nje ništa nije postalo što je postalo... I Riječ je postala tijelo i prebivala u nama i gledali smo njenu slavu, slavu kao jedinorođenog od Oca, punu blagodati i istine.“ (Jovan 1:1-3,14)

*„Bog... u ovim poslednjim danima obratio se nama preko Sina, koga je postavio za **naslednika svega i kroz koga i eone stvori**... Jer kome je od anđela ikada rekao: ‘Ti si moj sin, ja te danas rodih?’ I još: ‘Ja ću biti njegov otac, a on će biti moj sin?’“ (Jevrejima 1:1-6)*

*„A ti, Betleheme Efrato, koji si premalen da budeš među hiljadama Judinim, iz tebe će mi izaći onaj koji će biti vladar u Izraelu, **čiji izlasci su od prije vremena, od eonskih dana**.“ (Mihej 5:2)*
Izraz „izlasci“ („motsa-ah“ na hebrejskom) označava familijarno poreklo!

„Jer jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovjek, Hristos Isus.“ (1. Timoteju 2:5)

Od naše pravilne spoznaje ovog božanskog odnosa zavisi kompletna teologija i vjersko stanovište koje ćemo zauzeti. Pogledajte sledeći stih:

„A ovo je život vječni: da upoznaju tebe jedinog istinitog Boga i Isusa Hrista koga si poslao.“ (Jovan 17:3)

Zapazimo da sam Isus naziva Oca „jedinim istinitim Bogom“ (vidi: 5. Mojsijeva 6:3,4). I ovo uopšte nije izolovan stih. Pogledajmo još neke:

*„Onoga ko pobijedi učiniću stubom u hramu **mog Boga** i on više neće izaći odatle. Napisaću na njemu ime **mog Boga** i ime grada **mog Boga**, novog Jerusalima koji silazi s neba od **mog Boga**, i moje novo ime.“ (Otkrivenje 3:12)*

„Okolo devet sati povika Isus veoma glasno: ‘Eli, Eli, lema

sabaktani?’ (**Bože moj, Bože moj, zašto si me ostavio?**)“ (Matej 27:46)

„Isus joj reče: *Nemoj me doticati, jer još nisam uzašao k Ocu, nego idi mojoj braći i reci im: Uzlazim k svom Ocu i vašem Ocu, svom Bogu i vašem Bogu.*“ (Jovan 20:17)

Dakle, ako bi bila tačna dogma o trojstvu, imali bismo paradoks da jedan ravnopravni bog obožava drugog ravnopravnog boga. Ili u najboljem slučaju da se obojica pretvaraju i glume „iz pedagoških razloga“. Da li Hrist zaista obožava svog Oca?

„*Sve ću ti ovo dati ako padneš ničice i pokloniš mi se.*‘ A Isus mu reče: *Odlazi, Sotono! Jer, zapisano je: Klanjaj se Gospodu, svome Bogu, i njemu jedinom služi.*“ (Matej 4:9,10)

Sam Otac potvrđuje da je Bog svom Pomazaniku:

„*Ti voliš pravednost i mrziš zlo. Zato te je Bog, Bog tvoj, pomazao uljem radosti više nego drugove tvoje.*“ (Psalam 45:7; upoređi sa Jevrejima 1:9)

Šta je suština hrišćanske vjere?

„*Ta tajna je **Hristos u vama**, iščekivanje slave.*“ (Kol. 1:27)

„*Sa Hristom se razapeh. Ne živim više ja, nego Hristos živi u meni. Jer život koji sada živim u tijelu, živim vjerom Sina Božjeg, koji me je volio i predao sebe za mene.*“ (Galatima 2:20)

Postavlja se pitanje: ako kao hrišćani živimo **vjerom Sina Božjeg** i ta vjera ima svoj fokus u Bogu koji je Njegov Otac, tada, kada Isus uđe u naše srce i budemo privučeni da obožavamo Boga, kojeg Boga ćemo obožavati? Trojedinog boga, tri su-vječne osobe, ili Boga Isusa Hrista? Odgovor je jasan sam po sebi.

Otac je jedini pravi Bog, Isus je to sam konstatovao. Otac je svome Sinu dao nasleđe, koje uključuje i božansko zvanje, jer Hrist je Očev predstavnik, Očevo ime je u Njemu.

Sin Božji je proistekao od Oca, u vječnosti, prije početka mjerljivog vremena i stvaranja i razumljivo je da kao takav dijeli sa Bogom Njegovu prirodu po nasleđu u beskonačnosti. Po istom tom nasleđu i kroz stvaranje, Sin Božji ima pravo da bude Gospod nad svima. Takvo shvatanje ćemo uočiti u svim poslanicama gdje apostoli blagoslove ili zahvale uvode riječima „od Boga Oca i Gospoda Isusa Hrista“. Pogledajte kako je to lijepo sažeto u ovom pasusu:

„Neka u vama bude tendencija koja je u Hristu Isusu, koji, i-ako je bio u Božjem obličju, nije se grabio da bude jednak sa Bogom, već se odrekao samog sebe i uzeo obličje slugе i postao sličan ljudima. Osim toga, kad je po obličju postao čovjek, ponizio se i postao poslušан sve do smrti, i to smrti na krstu. Zato ga je Bog i uzvisio i dao mu ime koje je iznad svakog imena, da se u Isusovo ime savije svako koleno onih koji su na nebu i onih koji su na zemlji i onih koji su pod zemljom, i da svaki jezik prizna Isusa Hrista za Gospoda, na slavu Boga Oca.“ (Filipljanima 2:5-11)

Vidimo da Pavle ovdje najprije govori o pre-egzistenciji Sina Božjeg na Nebu. On koristi frazu da je Isus bio u „Božjem obličju“. To je krucijalno važno da uvidimo. Isto tako kad se utjelovio, Isus je „po obličju postao čovjek“! Kao što je dijelio sa Ocem božansku prirodu, tako je podijelio sa nama ljudsku prirodu! Zbog toga se u oba slučaja koristi izraz „obličje“.

Sada možemo lakše razumjeti i jednu izjavu iz Duha proroštva: *„Gospod Isus Hristos, jedinorođeni Sin Božji, jeste uistinu Bog u beskonačnosti, ali ne i u ličnosti.“ (The Upward Look, p. 367)*

Već smo vidjeli iz biblijskih citata da je Isus Bog u beskonačnosti. Hristova priroda zaista jeste beskonačna, zato što je ima po dva osnova: i) nasleđu od Oca, i ii) poslanju od Oca:

„Jer u njemu [Hristu] nastava svaka punoća božanstva tjelesno.“

(Kološanima 2:9; uporedi sa Matej 1:23; Jovan 1:14; Kološanima 1:19; 1. Timoteju 3:16)

Dakle, u Bibliji su nam vrlo jasno otkrivene ličnosti Boga i Hrista. Bog Otac je Bog u ličnosti. Isus Hrist u svojoj ličnosti nije Bog nego je Sin Božji. Dogma o trojstvu ovdje čini kardinalnu grešku, tvrdeći da su Otac, Sin i Sveti Duh, svi bogovi u svojim ličnostima i time uskraćuju istinu Pisma o ličnosti Isusa kao jedinog doslovnog Sina Božjeg. Poricanjem istine da je Isus Božji Sin ova doktrina poriče i istinu da je Bog Isusov Otac. Apostol Jovan kaže da je to doktrina Antihrista.

„Ko je lažljivac ako ne onaj ko poriče Isusa kao Hrista? To je Antihrist, onaj koji poriče Oca i Sina. Ko god poriče Sina, nema ni Oca. Ko priznaje Sina, ima i Oca.“ (1. Jovanova 2:22,23)

Možemo zaključiti da Biblija potvrđuje jasnu istinu o Bogu Ocu kao o „jedinom pravom Bogu“ (Jovan 17:3; Efescima 17:3, Efescima 4:6; 1. Jovanova 5:20; Juda 1:25). On je Bog u prirodi (beskonačnosti), ali i u ličnosti; Izvor života i vrhovni Autoritet univerzuma (1. Korinćanima 8:6).

Zbog božanskog nasleđa, prirode i poslanja, proročanstva su i najavila kad „djevica zatrudni“ ime Sina, Spasitelja, biće Emanuel, koje znači „Bog sa nama“ (Isaija 7:14; Matej 1:23).

„A sve je od Boga, koji nas je pomirio sa sobom kroz Isusa Hrista i dao nam službu pomirenja, da objavljujemo da je Bog bio u Hristu i pomirio svijet sa sobom.“ (2. Korinćanima 5:18,19)

Kako se divne biblijske istine savršeno slažu kad ne robujemo indoktrinaciji!

Biblija isto tako uči veoma jasno da je Isus Hrist jedinorođeni Sin Božji. U svojoj prirodi On je potpuno Bog na isti način na koji je sin jednog čovjeka, u svojoj prirodi ljudsko biće. Budući Sin, Isus

je primio od Svog Oca sve što ima: božansku prirodu, život, autoritet, snagu, itd.

„Jer kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao da ima život u sebi. I dao mu je vlast da sudi, jer je Sin čovečiji.“ (Jovan 5:26,27)

Napokon, na pitanje „Da li je Isus Bog“, odgovaramo u skladu sa objavom Svetog pisma: „Da, u božanskoj prirodi po nasleđu, kao jedinorođeni od Oca, ali ne u ličnosti, već Sin Božji.“

14. Koja mjerila koristimo?

Isus je ovdje na zemlji dao neke veoma hrabre izjave o sebi. Jedna od ovih zadivljujućih objava se pojavljuje u Jevanđelju po Jovanu 5:18-27.

„Zato su Judejci još više tražili priliku da ga ubiju, jer ne samo da je po njima kršio Subotu nego je i Boga nazivao svojim Ocem, izjednačavajući se s Bogom. Isus im je na to rekao: ‘Zaista, zaista, kažem vam, Sin ne može ništa da učini sam od sebe, nego samo ono što vidi da Otac čini. Jer što god On čini, to i Sin čini na isti način. Jer Otac voli Sina i pokazuje mu sve što sam čini. Pokazaće mu i veća djela od ovih, da biste se vi divili. Jer kao što Otac podiže mrtve i oživljava ih, tako i Sin oživljava one koje hoće. Jer Otac ne sudi nikome, nego je sav sud povjerio Sinu, da bi svi poštovali Sina kao što poštuju Oca. Ko ne poštuje Sina, ne poštuje ni Oca koji ga je poslao. Zaista, zaista, kažem vam, ko sluša moju riječ i vjeruje onome koji me je poslao, ima vječni život i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život. Zaista, zaista, kažem vam, dolazi čas, i već je tu, kad će mrtvi čuti glas Sina Božjeg, i koji čuju, živjeće. Jer kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao da ima život u sebi. I dao mu je vlast da sudi, jer je Sin čovječiji.”

Isus tvrdi da je Bog Njegov Otac i da stoga i On ima božanske ingerencije u izvršnom smislu. Takođe tvrdi da mu je dat i sud, što znači da će suditi čitavom svijetu. On također daje važnu izjavu da svi treba da slave Sina kao što slave Oca. Isus tvrdi da ima pravo na naše obožavanje.

Ako bi vam neko prišao i rekao, ja sam vrijedan vašeg

obožavanja, bilo bi kulturno da pitamo: „Zbog čega tvrdiš da imaš pravo na obožavanje? Na osnovu čega tražiš da te obožavam? Koje su tvoje kvalifikacije?“ Prirodno bi bilo da izvadimo svoja mjerila i počnemo da premjeravamo ovu osobu koja daje takve hrabre zahtjeve i da vidimo da li je kvalifikovana za to. Pitanje je koja mjerila ćemo koristiti?

Kada Otac predstavlja Isusa svijetu, On nam govori zašto ga trebamo slušati. U Očevom objašnjenju je ključ za mjerila koja ćemo koristiti. Obratite pažnju:

*„Ovo je moj voljeni Sin, koji je po mojoj volji! Njega slušajte!“
(Matej 17:5)*

Obratite posebnu pažnju na to što Otac govori. Koji je razlog zašto bi trebali da poslušamo Isusa, Njegova učenja i tvrdnje? Bog daje jedan jednostavan razlog: Ovo je Sin moj kog volim, i koji je po mojoj volji. Stoga naša mjerila moraju biti zasnovana na odnosu. Ona moraju biti zasnovana na odnosu koji Isus ima sa Ocem.

Otac nije rekao: „Ovo je Onaj kroz koga je stvoren univerzum“ kao osnov zašto bismo trebali slušati Isusa. Otac nas upućuje na odnos koji Sin ima sa Njim kao razlog zašto bismo ga trebali poslušati i slijediti. To je stvar naslijeđenog autoriteta i manifestacije božanskog karaktera, a ne moći i sile.

POSMATRANJE HRISTA SA SVJETSKOG STANOVIŠTA

Ali, da li smo voljni da slušamo Isusa i da ga slijedimo na osnovu Njegovog odnosa sa Ocem ili prirodno upotrebljavamo neka druga mjerila da mjerimo Isusa; mjerila sa kojima smo rođeni; mjerila kojima svi ljudi mjere pravu veličinu; mjerila koja su zasnovana na moći, poziciji i učinku. Da li nas zmijina laž prirodno

vodi ka pogrešnim mjerilima da odredimo da li je Isus vrijedan obožavanja? Kada kažemo premjeriti, mislimo na naše pretraživanje Svetog pisma. Da li je moguće odmjeriti Hrista na svjetski ili tjelesan način, što bi značilo da upotrijebimo mjerila koja Bog nije tražio od nas da koristimo? Obratite pažnju šta Pavle kaže:

„Zato mi od sada nikoga ne poznajemo po tijelu. Ako smo Hrista i poznavali po tijelu, sada ga tako više ne poznajemo.“ (2. Korinćanima 5:6)

Pavle govori da je nekada posmatrao Hrista sa svjetskog staništa. To mu nije donijelo pravu spoznaju i stajao je u opoziciji Hristu i hrišćanstvu. Ključna tačka je da ako koristimo pogrešna mjerila na Hristu kroz Sveto pismo, onda se može desiti da potražujemo pogrešne stvari u vezi sa Njim.

Iznova i iznova čitamo djela naučnika u njihovim nastojanjima da predstave Hrista, i fraze „punoća božanstva“ i „Hrist je Bog u najpunijem smislu“ i da sve manje od „totalne jednakosti“ predstavlja omalovažavanje Hristovog božanstva. Kakva mjerila se koriste u ovim slučajevima? Zašto je Hrist konstantno podvrgnut ovom procesu dokazivanja Njegovog urođenog božanstva? Ovo je proces koji potpuno odgovara postavci – da li zadovoljavaš naše standarde? Da li su ovo mjerila koja nas Otac moli da koristimo? Da li smo sigurni da istražujemo Hrista na način na koji Otac to želi od nas? Kao što smo vidjeli u prethodnim poglavljima, ako Hrista činimo jednakim Ocu kao što svijet to uvijek čini – urođenom silom – to u stvari može poricati stvarnog Hrista kroz pogrešna mjerila. Poricanje Sina povlači za sobom i poricanje Oca (vidi: 1. Jovanova 2:22-23).

MJERENJE ZASNOVANO NA ODNOSU NASPRAM MJERENJA PO UČINKU

Uporedimo mjerila koja su zasnovana na odnosu i učinku:

Mjerenje zasnovano na odnosu	Mjerenje zasnovano na učinku
Očeve riječi o Hristu	Dužina postojanja
Poznavanje Očevog karaktera	Izvor moći
Poznanje života sa Ocem	Količina moći
Nasleđe od Oca	Položaj u odnosu na Oca

Ako upotrijebimo sistem mjerenja zasnovanog na učinku, onda ćemo posmatrati sve tekstove u Bibliji koji govore o Hristovoj moći i sposobnostima *kao osnov* za Isusovu dostojnost obožavanja. Ali Otac ne daje nijedan od ovih razloga kao osnov zašto bismo ga trebali slušati. Sasvim sigurno, Isusova moć i urođeni atributi govore kakav je Isus, ali sve ove stvari su odmah jasne kada kažemo da je Hrist svojim nasleđem primio ime preslavnije od anđela.

Ako kažemo da vjerovanje da je Hrist rođen predstavlja omalovažavanje Hristovog božanstva, onda nenamjerno sugerišemo da je nasleđe koje mu je Otac dao nedovoljno. Nasleđe i uputi od Oca, u stvari, nisu dovoljni da se riješi pitanje Hristovog božanstva. Da li možda govorimo: „Ti možeš da nam kažeš da je jednak, ali mi ćemo to ispitati za sebe da bi bili sigurni.“ Očigledno, jednom kada se uvjerimo da je Hrist božanski, tražićemo potvrdu da su njegove urođene moći i sposobnosti najvišeg reda. U ovom trenutku suočeni smo sa opasnostima pretjeranog dokazivanja i fokusiranja na stvari koje nisu suštinske.

Ako naša mjerila budu zasnovana na *odnosu*, onda će pitanja postojanja i izvora moći biti podređena pitanju odnosa Sina i Oca. U suštini, mi obožavamo Sina zato što nam Otac tako kaže.

Vjerujemo da je on božanski, jer je po Očevom obličju. Zar ovo nije dovoljno? Zar Očeva riječ i dato nasleđe nisu dovoljni da obožavamo Isusa? Luciferu to očigledno nije bilo dovoljno. On je zahtijevao više od Očeve riječi; on je želio čvrste dokaze *zasnovane na učinku*.

Ako razumijemo da se tok Očevih blagoslova otvara ka nama u pokornosti i poslušnosti Njegovoj Riječi, da li je moguće da neprihvatanjem jedinorođenog Sina Božjeg kao jednakog sa Ocem, koje je zasnovano samo na Njegovoj Riječi, mi sprječavamo tok Njegovih blagoslova? Da li Očeve mogućnosti da izlije veće blagoslove svog Duha može biti direktno vezano za način na koji posmatramo Njegovog Sina?

POROBLJENI MJERENJEM ZASNOVANIM NA UČINKU

Pošto mjerila zasnovana na učinku nikada nisu dovedena u pitanje, ako bi bilo ko sugerisao da je Hrist rođen od Oca u vječnosti, ovo bi automatski značilo da on govori da je „postojalo vrijeme kada Hrist nije postojao.“ Zaključak se direktno izvodi iz mjerila koja koristimo. Oni, koji su porobljeni mjerilima zasnovanim na učinku, ne mogu da dozvole mogućnost da Hrist bude rođen, jer bi to značilo da Hrist ne ispunjava njihove standarde.

ISKLUČIVANJE ALTERNATIVNOG MJERENJA IZ ORTODOKSIJE

Arije je izjavio da je „postojalo vrijeme kada Hrist nije postojao.“ On je to izjavio jer je bio jednako opsjednut mjeranjem zasnovanim na učinku kao i oni koji su držali trojstvo. Zaključak je bitan onima koji odbijaju da jednostavno prihvate Očevu riječ o Njegovom Sinu ali je nebitan onima koji jednostavno vjeruju Očevoj

riječi.

Kada trinitarci nazivanju ljude arijancima, samo zato što vjeruju u riječi Svetog pisma da je Isus jedinorođeni od Oca, to predstavlja nametanje njihovog sopstvenog sistema mjerenja onima koje etiketiraju mjerilom, što oni koji su optuženi možda i ne vjeruju.

Još jedna začuđujuća stvar o nazivanju ljudima arijancima ili poluarijancima jeste da ovi termini vraćaju pitanje o božanstvu na pitanja sa kojima se crkva borila početkom 4. vijeka. Kakve veze imaju pitanja i rezonovanja debate crkve iz četvrtog vijeka, kad ta debata nije bila zasnovana na samoj Bibliji, već je koristila sistem mjerenja koji je *zasnovan na učinku i imala pagansku filozofiju kao platformu?* Ovi termini su potpuno nevažni u ispravnoj biblijskoj diskusiji o božanstvu i to su termini izvedeni iz zaokupljenosti mjerenjem *zasnovanim na učinku*. Ali oni koji insistiraju na vavilonskim mjerilima, neminovno se i sami priklanjaju Vavilonu. Očite dokaze za ovo vidimo u argumentaciji trinitaraca.

Dakle, jednakost Oca i Sina je *u odnosu* a ne u urođenim moćima.

15. Božji duh

Tema svetog Duha je na mnoge načine misterija za nas. Isus prikazuje tajanstvenu prirodu Duha kada se obraća Nikodimu.

„Vjetar duva gdje hoće i čuješ njegov šum, ali ne znaš odakle dolazi i kuda ide. Takav je svako ko je rođen od Duha.“ (Jovan 3:8)

Pitanjima Božje prirode, posebno onima koja ne možemo sve-
sti u svoje šeme razmišljanja treba pristupati sa najvećim oprezom
i poštovanjem.

Ovo je pogotovo tačno po pitanju svetog Duha, jer možemo
doći u opasnost korišćenja toka misli u njegovom opisivanju, koji
ne odgovara Svetom pismu. Zbog nivoa tajnosti koji okružuje sve-
tog Duha, naša nastojanja da ga razumijemo će jasnije otkriti naše
skrivenne pretpostavke kada pokušamo da protumačimo njegovu u-
logu.

Pogledajmo ponovo skrivene pretpostavke koje opisuju troj-
stvo:

Premisa: Postoje tri osobe u božanstvu.

Skrivena pretpostavka: Položaj božanstva je pripisan samo bi-
ćima najviše urođene moći.

Biblija jasno otkriva da sveti Duh posjeduje atribute božanstva.
Ako pristupimo Bibliji sa skrivenim pretpostavkama da je položaj
božanstva pripisan samo bićima sa urođenim moćima, onda nema
opcija osim da prihvatimo da sveti Duh ima sopstveni urođeni
izvor života. To je logičan ishod. Kao što smo ranije pokazali, takva
skrivena pretpostavka izaziva velike poteškoće kada pokušamo da
harmonizujemo sve nadahnute tekstove po pitanju Božje prirode i

ličnosti.

RIJEKA ŽIVOTA

„I pokazao mi je rijeku vode života, bistru kao kristal, kako teče iz Božjeg i Jagnjetovog prestola.“ (Otkrivenje 22:1)

Gornji stihovi postavljaju osnovni okvir za tok života. Život teče od Božjeg (Otac) i Hristovog (Jagnje) prestola. Ovaj život je predstavljen kao rijeka koja teče od Oca i Sina. Obratite pažnju kako Hrist predstavlja ovaj koncept u Jevanđelju po Jovanu:

„Poslednjeg i najvažnijeg dana praznika, Isus je ustao i povikao: ‘Ako je neko žedan, neka dođe k meni i pije! Ko bude vjerovao u mene, kao što je rečeno u Pismu, iz njegovog tela poteći će reke žive vode.’ A rekao je to za Duh koji je trebalo da prime oni koji vjeruju u njega. Tada, naime, Duh još nije bio dat, jer Isus još nije bio proslavljen.“ (Jovan 7:37-39)

Isus je govorio o izlivanju žive vode (vode života). Ovu vodu možemo primiti od Hrista i prenijeti je dalje drugima. Za ovu vodu Jovan govori da je sveti Duh. Ovaj koncept toka vode od Hrista je takođe pomenut i kada je Mojsije udario u kamen. Stijena je bila simbol Hrista, a voda je bila simbol životodavnog duha. (2. Mojs. 17:5-7; Ps. 78:20; 1. Kor. 10:4).

Ovako David objašnjava koncept izvora i rijeke:

„Kako je dragocjena dobrota tvoja, Bože! U sjeni krila tvojih sinovi ljudski utočište nalaze. Naslađuju se izobiljem iz doma tvoga, napajaš ih bujicom lijepih stvari. Jer je u tebi izvor života, tvojom svjetlošću mi vidimo svjetlost.“ (Psalam 36:7-9)

David kombinuje koncept izvora sa tokom vode i onda daje paralelu sa konceptom svjetla. David, takođe, daje indiciju da

Božje prisustvo u stvari teče u toj rijeci koja teče od prestola:

„Postoji rijeka čiji tokovi raduju grad Božji, najsvetije veličanstveno prebivalište Svevišnjega. Bog je usred toga grada, zato se poljuljati neće. Bog će mu pomoći kad jutro svane.“ (Psalam 46:4,5)

Gornja izjava ne govori samo o zakonu života za ljude, to je zakon života za cio svemir. Očev život, veliki izvor svega, teče kroz Sina cijelom univerzumu. Pošto stvorenim bićima svjetova koji nisu pali pod grijeh nije potreban Spasitelj, ovaj tok života je univerzalni zakon koji funkcionira i van Plana spasenja. Ovo je važna poenta. Ovo znači da ličnosti Oca i Sina nisu samo uloge za cilj demonstiranja Božjeg karaktera pred palim svijetom. Ove ličnosti rade za sva stvorena bića kojima treba Plan spasenja i sva koja su van Plana spasenja.

DUH KAO ŽIVOT OD HRISTA

Dodjeljivanje Duha je dodjeljivanje Hristovog života. Ovo nije neka treća ličnost koja simulira Hristov život ili na svoj način pokušava da predstavi Hristovu ličnost, već je to direktno Hristov život. Jednostavnost ovog ne može se previdjeti. Duh je zapravo Hristov Duh lično kroz posredstvo sveprisutnog Duha. Ovo načelo je takođe predstavljeno kroz simbol mane.

Obratite pažnju kako Pavle koristi termine Božjeg Duha, Hristovog Duha i Duha naizmjenično u Rimljanina 8:9,10:

*„Ali vi niste u tijelu, nego u Duhu, ako Božji Duh zaista prebiva u vama. Ali ako neko nema **Hristov Duh**, taj nije Njegov. A ako je **Hristos u vama**, tijelo vam je doduše mrtvo zbog grijeha, ali Duh vam donosi život zbog pravednosti.“*

Pavle koristi termine Božji Duh, Hristov Duh, Hrist i Duh

naizmjenično predstavljajući iste stvari. U Efescima poslanici 3:14-17, Pavle koristi paralelu između Očevog Duha koji je u unutrašnjem čovjeku i Hrista koji počiva u našim srcima.

„Zato savijam koljena pred Ocem našeg Gospoda Isusa Hrista, po kome se zove svaka porodica na nebu i na zemlji. Da bi vam prema bogatstvima svoje slave omogućio da se utvrdite kroz Duha njegovog u unutrašnjem čovjeku, i da Hrist prebiva kroz veru u vašim srcima, da budete u ljubavi ukorijenjeni i utemeljeni.“

Na drugom mjestu Pavle koristi interesantan izraz da jasno podrži koncept toka života koji smo adresirali gore.

*„Jer znam da će to dovesti do spasenja posredstvom vaših molitvi i pomoću **Duha Isusa Hrista**.“ (Filipljanima 1:19)*

Pavle jasno govori da je Hristov Duh poslat kao pomoć. To je Hristov Duh i on je dat da bude pomoć. Prirodno tumačenje ovoga je očigledno u svjetlosti ostalih prezentovanih dokaza.

TAJANSTVENE STEPENICE

Pogledajmo još jedan primjer ovog procesa. Isus je dao veoma duboku izjavu Natanielu koja pomaže da se objasni ovaj tok duhovne vode od Boga Oca ka Njegovom Sinu i ka nama. Na ovom primjeru je dato preciznije objašnjenje uloge anđela.

„Zaista, zaista, kažem vam, vidjećete nebo otvoreno i Božje anđele kako uzlaze i silaze k Sinu čovječijem.“ (Jovan 1:51)

Ovo je veoma interesantna izjava. Ona predstavlja Hrista kao stepenice koje dosežu od neba do zemlje. Uz ove stepenice anđeli se penju i silaze.

Ovo je fascinantna izjava. Hrist je predstavljen kao posrednik za vezu između Boga i ljudi. Kroz ovog posrednika anđeli nam

donose Božje blagoslove. Hrist je otkriven kao onaj koji povezuje zemlju i nebo ne samo u legalnom smislu, već i u pravom, opipljivom smislu. Božji blagoslovi prolaze kroz posredovanje Hrista i kroz službu anđela. Ovo je u savršenoj harmoniji sa Jovanom 7:37-39 ili sa Otkrivenjem 1:1.

Kao što ljudi mogu biti dragovoljni kanali protoka Božje ljubav i blagoslova ka drugima, tako i anđeli mogu biti dragovoljni kanali blagoslova ljudskom rodu. Anđeli, puni Hristovog prisustva u svojim srcima, utiču na ljudska srca da se okrenu ka Bogu. Kao što je Hrist u nama nada slave, tako je Hrist i u anđelima, omogućujući im da budu službeni duhovi osnaženi Njegovom silom. Hristov Duh je spona, a ljestvice i anđeli su voljni poslanici koji poslužuju u Hristovom Duhu kao Božji poslanici.

U božanskom toku blagoslova, Hrist predstavlja ljestvice i vezu između neba i zemlje. Anđeli su posrednici koji donose blagoslove nade, hrabrosti, zdravlja i života svima nama i nose naše molitve na nebo.

Ako pretpostavimo da je sveti Duh posebna osoba, gornja izjava nema smisla. Pretpostavka kaže da je sveti Duh posrednik u komunikaciji između Boga i čovjeka; sveti Duh (kao posebna osoba) je posrednik kroz koga Bog čini svoja čuda. Ali ovo nije ono što čitamo u nadahnutim tekstovima. Oni nam govore da je Hrist posrednik, da Njega simbolizuju ljestvice, a da su anđeli dobrovoljni posrednici koji rade kroz to sredstvo.

Postoji tajnovitost koja okružuje ovaj proces komunikacije između neba i zemlje. Hrist je kanal komunikacije. Hrist je ne samo tok (koji prima od Oca), već i kanal ili rijeka ili ljestvice komunikacije. Ovo su vitalne istine koje su jednostavno objašnjene. Tajanstvene stepenice nam govore kako Hristov Duh, koji je Duh istine,

radi. Ako je sveti Duh posebna osoba, razlika između Njega i Hrista bi bila u tome što bi on bio imenovan za kanal; rad anđela bi bio sekundaran u odnosu na Duha. Ali rad anđela je primarni i centralni za konkretnu pomoć ljudskom rodu.

HRISTOVA UTJEŠNA SVEPRISUTNOST

Sa ovim mislima razmotrimo sledeći tekst:

„Kad stigne utješitelj koga ću vam ja poslati od Oca, Duh istine, koji izlazi od Oca, to će svjedočiti o meni.“ (Jovan 15:26)⁶

Sveti Duh je *sam* Hrist koji je lišen ljudske prirode. Rijeka teče od Hrista koji je stijena. Pošto više nismo vezani načelom da dokazujemo da je Duh nebesko biće svojom *urođenom moći*, možemo čitati ove stihove sasvim prirodno. Sveti Duh je Hristova sveprisutnost. Neki kažu da se Hrist odrekao svoje sveprisutnosti kada je uzeo ljudsku prirodu. Nikada to nećemo pronaći u nadahnutim tekstovima. Sveprisutnost koju je Hrist posjedovao na nebu je bio sveti Duh.

Isus je bio iskušan u svemu kao i mi (Jev. 4:15; Jev. 2:17,18). On kroz *iskustvo* zna teškoće ljudskog života. Možemo li reći ovo za Duha kao posebnu osobu? Da li sveti Duh (kao posebna osoba) zna kroz *iskustvo* kako izgleda biti kušan? Da li ima smisla da Isus kaže svetom Duhu koliko je težak život i da onda pošalje onog koji nije to iskusio da nas utješi? Da li je to logično? Sa aspekta onih koji drže trojstvo, sveti Duh može da nas utješi snagom, mirom i silom,

⁶ Veoma je važno znati da u ovim tekstovima o „utješitelju“ nema lične zamjenice „on“, kako stoji u prevodima Biblije. Osim toga, „parakletos“, u originalnom značenju „pozvan na nečiju stranu“, riječ je koja u novosaveznim tekstovima stoji u pasivnom obliku (Jovan 14:16,26; 15:26; 16:7). U aktivnom obliku (parakletor) ova riječ se nalazi u knjizi o Jovu 16:2 (Septuaginta).

ali da li bi mogao da nas utješi razumijevanjem i iskustvom?

LAŽNE PRETPOSTAVKE

Mnogi ljudi čine grešku misleći da je dovoljno da ako mogu da dokažu da postoje tri ličnosti u božanstvu, da je to dovoljno da podrže teoriju o jednakom trojstvu iste vječnosti. Ništa ne bi moglo biti dalje od istine. To je samo pogrešna pretpostavka da božanska bića moraju imati urođeni izvor života i da je jednakost zasnovana na urođenoj moći, a ne na nasleđu, i to je ono što stvara ovakvo mišljenje.

Da li počinjete da shvatate da je Božanstvo daleko manje tajanstveno nego što ga učenje o trojstvu čini? Suveren svemira ima saradnika, svog Sina koji je po Njegovom obličju i od Oca ka Sinu i dalje ka univerzumu teče rijeka života, koja je sveti Duh. Ovo je tako divno jednostavno. Isus je potpuno božanski i posjeduje svu punoću božanstva kroz svoj *odnos* sa svojim Ocem.

16. Poznanje Boga

U ideji trojstva sa jednakim licima iste vječnosti, rečeno nam je da su tri ličnosti izabrale da se manifestuju u obliku Oca, Sina i Duha, da bismo razumjeli karakter Boga. Koncept u kojem Bog predstavlja nepoznatu suštinu koja se manifestuje u različitim oblicima koji otkrivaju njegov identitet, direktno je izveden iz grčke misli koju su prihvatili pojedini djelovi hrišćanstva kroz Justina mučenika i mnogo više kroz Augustina. Rani hrišćani su smatrali grčku religiju kao onu koja nije vrijedna Boga, ali su bili podijeljeni po pitanju grčke filozofije. Dosledan teizmu, Augustin (354-430) je smatrao Boga sveznajućim, svemogućim, sveprisutnim, moralno dobrim, stvoriteljem (*ex nihilo*) i održavaocem univerzuma. Augustin je razvio misao koja je postojala još u vrijeme Platona, Aristotela i Zenona iz Kitijuma, da je Bog savršeno biće. Pošto je nabrojao hijerarhiju najviših odlika (stvari koje imaju prvenstvo), Augustin potvrđuje da „Bog živi u najvišem smislu“ i da je „najmoćniji, najpravedniji, najljepši, najbolji, najblagosloveniji.“ (O Trojstvu, XV, 4).

Uticao grčke filozofije na kraju je načinio Boga do nekog stepena takvim da se ne može spoznati. Možemo ga dijelom spoznati, ali ne i poznavati ga.

BIBLIJA PREDSTAVLJA OCA I SINA KAO IDENTITETE KOJI SE MOGU SPOZNATI

Kao što smo vidjeli, Biblija nam predstavlja Boga kao Oca i Sina koji se udružuju sa nama kroz Njihovog sveprisutnog Duha,

ako prihvatamo doslovno ono što Biblija kaže. Suština identiteta Boga je otkrivena u ličnostima Oca i Sina, što je srž njihovog postojanja.

„Za nas postoji jedan Bog Otac od koga je sve, i mi u Njemu, i jedan Gospod, Isus Hrist, kroz koga je sve, i mi kroz Njega.“ (1. Korinćanima 8:6)

„A ovo je život vječni: da upoznaju tebe jedinog istinitog Boga i Isusa Hrista koga si poslao.“ (Jovan 17:3)

Grčka riječ „ginosko“ označava spoznaju u smislu odnosa sa Bogom (vidi 1. Kor. 8:3; Gal. 4:9; 2. Tim. 2:19; Jovan 10:14,27).

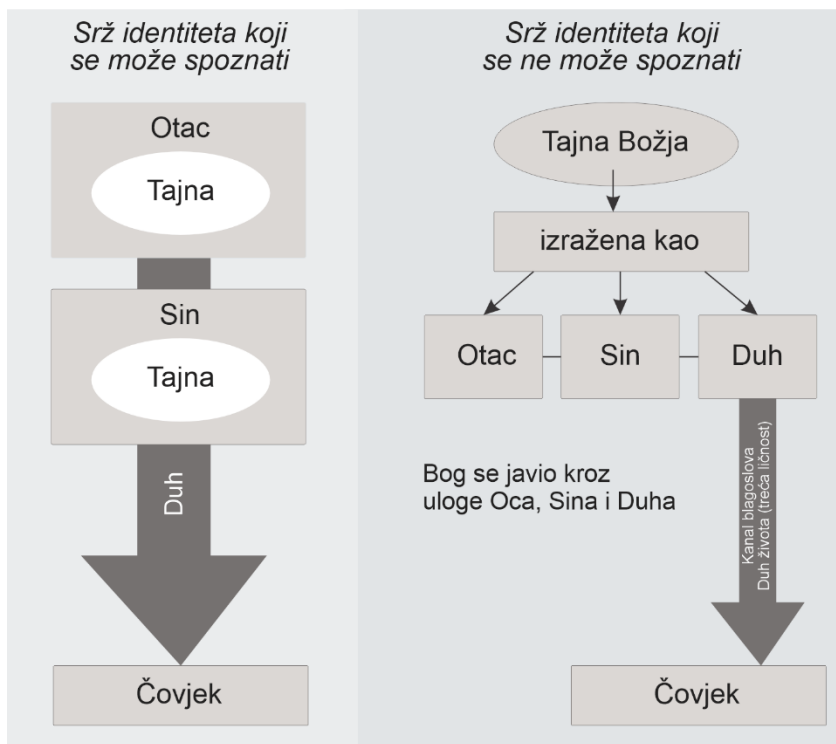
Bog je Hristov Otac; to je ono što je On u srži svog identiteta. Hrist je Božji Sin. To je ono što je On u srži svog identiteta.

Ovo je izuzetno važno. Biblija i Duh proroštva nam otkrivaju Oca i Sina kao prave osobe koje nisu uzele uloge i nisu izražavanje oblika, već su jednostavno ono što jesu. Biti ono što neko jeste je veoma bitno da bi imali blisku vezu sa bilo kime.

TROJSTVO PREDSTAVLJA SVE ČLANOVE BOŽANSTVA KAO PREDSTAVNIKE – ALI KOGA?

Termini „Otac“, „Sin“ i „Duh“ su uloge koje su preuzeli članovi Božanstva da predstave, koga? Boga? Ali kog člana Božanstva? Pa svi oni predstavljaju Boga. Ako vjerujemo da je Bog kao tri osobe, preuzeo uloge da bi predstavio ljudima kakav je jedini Bog, onda je netačno reći da druge dvije individue predstavljaju nekog drugog, već da svi predstavljaju jedinog Boga, ali ko je taj Bog? Pa to je tri u jednom i jedan u tri. To je misterija, koja se ne može shvatiti u potpunosti, tako da u suštini Boga ne možemo upoznati u suštini Njegovog identiteta. Zato neki trinitarci poriču da Bog

ima identitet. Otac, Sin i Sveti Duh preuzimaju uloge da izraze ono što je u umu i srcu jedinog Boga. Oni su samo način izražavanja, a ne istinske tačke pojmljivosti. U ovome je sadržano sjeme grčke jeresi, nepoznata suština koja je izražena na različite načine, ali ti oblici ne predstavljaju ono što je istinito. Ovo je neizbježan rezultat posmatranja Boga kao komisije od tri osobe koje imaju zacrtane uloge od vječnosti.

Čini se da je doktrina o trojstvu, u kojoj god formi ga izrazite, udar sotonske ingenioznosti koja predstavlja sliku Boga koji nije potpuno pojmljiv, ali nam daje utisak da jeste.

Koja je osnovna doktrina koja stvara ovu moć za papstvo?

„Misterija trojstva je centralna doktrina katoličke crkve. Na njoj su osnovana sva ostala učenja crkve... Crkva uči ovu doktrinu sa velikom pažnjom i posle četiri vijeka razjašnjavanja, odlučila je da je objavi na ovakav način: U jedinstvu božanstva postoje tri osobe, Otac, Sin i Sveti Duh, različite jedne od druge. Tako, po riječima atanasijanskog gesla: Otac je Bog, Sin je Bog, i Sveti Duh je Bog, a ipak nema tri boga već je samo jedan Bog.“ (Handbook for Today's Catholic, 1977, p. 12)

Koncept trojstva remeti spoznaj u Oca, Sina i Duha. On čini nemogućim da se usaglasi jedinstvenost i trojstvo sa biblijskim integritetom. Koncept mistične jedinstvenosti, metaforičko korišćenje termina Otac i Sin i koncepcija Duha kao potpuno posebnog bića, ali ujedinjenog sa ostalima, rađa mnogo pitanja koja su veoma konfuzna za odgovor. Spiritualno ili metaforičko korišćenje termina Otac i Sin, u suštini razara njihove ličnosti kao Oca i Sina.

Metaforička primjena termina Otac i Sin mijenja stvarnost njihovih ličnosti. To su polazišta odakle se može završiti samo u jednom pravcu – u misticizam i okultizam.

TROJSTVO JE DRAMA KOJA PORIČE JEDNOSTAVNO ČITANJE BIBLIJE

U odnosu na metodologiju, doktrina trojstva napada srž jednostavnog čitanja Svetog pisma. Bog u suštini izvodi dramsko djelo, On preuzima formu koja ga predstavlja, ali nije u stvari On. Ova suptilna promjena potpuno mijenja mogućnost čitanja Biblije onako kako mi to radimo. To otvara vrata suptilnim i višim kritičkim formama razmišljanja. Na primjer, Biblija naziva Hrista „Sin Božji“, a možemo čuti propovjednike koji, u odbranu trojstva, kažu da Isus nije „stvarno“ Božji Sin. Jednostavno čitanje Biblije se gubi

i u svakom trenutku Sotona može da nas inficira pitanjem, „Je li istina da je Bog kazao...“ ili, da li Bog to misli bukvalno?

Obratite pažnju na sledeći primjer.

„Plan spasenja je bio sadržan u zavjetu koji su učinile tri ličnosti božanstva, koje posjeduju kvalitete božanstva. U cilju uništenja grijeha i pobune u svemiru i da bi se ponovo uspostavila harmonija i mir, jedno od božanskih bića je preuzelo ulogu Oca, a drugo ulogu Sina. Preostalo božansko biće, Sveti Duh, će takođe učestvovati u planu spasenja. Sve ovo se desilo prije nego što su se grijeh i pobuna pojavili na nebu. Prihvatanjem uloga koji je plan predvidio, nijedno od božanskih bića nije izgubilo moći božanstva. Po pitanju njihovog vječnog postojanja i ostalih atributa, bili su jedno i jednaki. Ali po pitanju plana spasenja, postojalo je, u nekom smislu, pokoravanje uloge Sina ulози Oca.“ (Gordon Jensen, Review and Herald, October 31, 1996)

Ovo je čista špekulacija bez i jedne trunke biblijske podrške. Ovo takođe čini članove božanstva glumcima u predstavi i usvaja metaforičku interpretaciju.

Direktan rezultat prihvatanja trojstva od strane Adventističke crkve je napad na doslovnu i stvarnu Svetinju na nebu. Isti rezultat proističe iz lažiranog učenja o opravdanju vjerom.

Doslovno shvatanje Oca i Sina je naša jedina odbrana u zaštiti Svetinje.

Logički je nedosledno da imate Oca i Sina koji nisu doslovni u Svetinji koja je doslovna. Ako Bog nije doslovno otkriven u ličnostima Oca i Sina, onda ništa u Bibliji ne trebamo smatrati doslovnim.

DA BUDEMO KAO DRUGE CRKVE

Jedno od najvećih iskušenja za adventiste sedmog dana bilo to da budu prihvaćeni od strane drugih crkava i da prestanu da nose naziv kulta. Pošto je trojstvo u opšteprihvaćenom hrišćanstvu imperativ, neophodnost za skidanje etikete kulta bilo je upravo prihvatanje trojstva u dugom procesu negdje od 1930. do 1980. godine.

Pošto je Le Roj Edvin Frum (1890-1974) napisao knjigu *Pitanja o doktrini*, magazin *Eternity* je dao sledeći komentar o Adventistima:

„Želio bih da kažem da smo ushićeni što možemo da ispravimo nepravdu, veoma okaljanoj grupi iskrenih vjernika, i da ih u našim umovima i srcima izuzmemo iz grupe jeretika kao što su Jehovini svjedoci, Mormoni i hrišćanski Sagentolozi, da ih priznamo kao iskupljenu braću i članove Hristovog tijela...“ (Magazin Eternity „Da li su Adventisti sedmog dana hrišćani?“ Donald Grey Barnhouse, septembar 1956)

Ovo odricanje Božjeg identiteta je oborilo načelo *Sola Scriptura* i uvelo spiritističke elemente službe kao i razne druge jeresi. Postepena propast adventističke vjere i prakse u posljednjih 80 i više godina vodi porijeklo do ove doktrine. Napadi na Svetinju, istražni sud, Hristovu prirodu, hrišćansko savršenstvo, način bogoslužnja, uloge muškaraca i žena u službi, pogledi na nadahnuće, upotreba drame i sve ostalog što još možemo pomenuti vuče tragove do Boga koji se ne može spoznati u kontekstu zasnovanom na učinku koje se zove trojstvo.

17. *Isti juče, danas i sutra*

Kada čitamo 1. poglavlje Mateja i 3. poglavlje Luke nalazimo značajan metod identifikacije Hrista. Korišćenje genealogije u svrhu identifikuje je sasvim jasan referentni okvir za odnos.

Korišćenje genealogije je bilo ključno u Izraelu kao dokaz svog nasljedstva i posjedovanja zemlje (vidi: 4. Mojsijeva 36. glava). Genealogija je bila referentna tačka za svaku osobu koja je živjela u Izraelu. U većini slučajeva kada je nova osoba predstavljena u Svetom pismu, ona se predstavlja kroz referencu odnosa. Zapazite:

„*Vizija Isaije, Amozovog sina, o Judi i Jerusalmu, koju je imao u danima Judinih kraljeva Ozije, Jotama, Ahaza i Jezekeje.*“ (Isaija 1:1)

„*Gospodnja riječ dođe Ezekielu, sinu Buzija, sveštenika u haldejskoj zemlji, na rijeci Hevaru.*“ (Ezekijel 1:3)

Interesantno je da je u najranijim genealogijama koje su popisane u 1. Mojsijevoj, prva osoba kod koje je napravljen prelaz u referentnoj tački je Nimrod (1. Mojsijeva 10:8-10). *Referentni okvir za Nimroda bila su djela koja je činio, a ne zavisnost od odnosa iz kog se rodio. Ovo je suština vavilonske prevare.*

Nimrod je radije želio da bude poznat po tome šta je činio, umjesto po onome kome je pripadao. U svijetlu onoga što smo vidjeli u prvih nekoliko poglavlja ove knjige, ovo je potpuno dosledno sa kraljevstvom zasnovanim na odnosima nasuprot kraljevstvu zasnovanom na učinku. U kraljevstvu zasnovanom na odnosu, identifikovani ste onim od koga ste, kome pripadate. U kraljevstvu zasnovanom na učinku, identifikovani ste onim što činite.

Identifikacija po učinku je veoma prisutna u hrišćanskom načinu razmišljanja i praksi. „Dozvolite da vam predstavimo večerašnjeg predavača, profesora doktora X koji posjeduje dva doktorata iz filozofije i religije.“ „Naša crkva ima u svom posjedu toliko i toliko obrazovnih ustanova, toliko i toliko kompanija, toliko i toliko bolnica, a prisutna je u preko 230 zemalja u svijetu.“ Da li ste ovo već negdje čuli?

U Bibliji su ljudi svakako bili pamćeni i po svojim djelima. Ali to je sekundarno u odnosu na njihov identitet kojeg imaju u odnosu. U velikoj većini slučajeva opis djela se tiče problematičnih situacija glavnih aktera.

Kao što smo ranije napomenuli, efektivna komunikacija između dvije ili više osoba zahtijeva jasnu identifikaciju tih osoba. Ako ne postoji sistem za dosledne referentne tačke osobe, tada je na kraju ta osoba neprepoznatljiva, jer se referentne tačke stalno mijenjaju.

Ako je neka osoba prije svega poznata po svojim ulogama ili djelima, referentna tačka će postati konfuzna, jer je čovjek uvijek uključen u više uloga ili djela u različitim vremenskim periodima i na različitim mjestima. Porodični odnosi se ne mijenjaju, ali uloge i pozicije u životu se konstantno mijenjaju.

Drugi razlog zašto je odnosni referentni okvir toliko kritičan jeste da on ne samo da obezbjeđuje identitet, on takođe pruža i kanal kroz koji možemo dobiti blagoslov. Djela koja činimo ne znače ništa bez blagoslova i odobrenja onih na koje se ugledamo. Ovo je suština riječi koje je Otac rekao Sinu. „Ovo je Sin moj voljeni (identitet), koji je po mojoj volji (blagoslov).“ To su dva sastojka koja su potrebna za dosledni identitet sa osjećajem svrhe i smisla. Ne postoji ništa drugo što može to da obezbijedi.

TROJSTVO ZBUNJUJE/UNIŠTAVA ODNOSNI REFERENTNI OKVIR

U pogledu pitanja božanstva, ovi problemi postaju kritični. Vens Ferel u svojoj knjizi *Odbrana božanstva* daje jasne i značajne tačke o članovima božanstva.

*„Ovdje je primarni uzrok ove prividne konfuzije u ljudskim umovima: Ljudi ne razlikuju prirodu božanstva od Njihovog rada. Učenjem o individualnoj misiji svakog člana da spase čovječanstvo, dolazimo u iskušenje da zamišljamo da Njihove pojedinačne aktivnosti i rad za čovječanstvo, objašnjava prirodu i unutrašnje attribute svakog od njih.“ (Vance Ferrell, *Defending the Godhead*, Harvest time books, 2005, p. 7)*

Ovo je kritična tačka čitave debate o božanstvu. Iz ugla onih koji drže trojstvo, termini Otac, Sin i Sveti Duh označavaju **rad** članova božanstva, a ovo nije Njihov **pravi identitet**. To su uloge koje su preuzeli Otac, Sin i Duh za djelo spasenja. Prilikom ove tvrdnje, oni koji drže trojstvo, uništavaju doslednu referentnu tačku prepoznavanja Oca i Sina. Izvrtanjem ovih odnosnih pojmova u opis posla dovedeni smo u istu poziciju kao i Grci kod Areopaga: Bog za kog tvrdimo da obožavamo postaje nepoznat Bog.

„A ovo je život vječni da upoznaju Tebe jedinog istinitog Boga, i koga si poslao Isusa Hrista.“

Da bi upoznali Boga, moramo imati dosledni referentni okvir. Doktrina o trojstvu uklanja ovaj referentni okvir i čini Boga zaista neprepoznatljivim.

VJEČNO JEVAŃDELJE ZAHTIJEVA NEPROMJENJIV REFERENTNI OKVIR ZA BOGA, ZAKON I JEVAŃDELJE

Pitanje doslednih referentnih tačaka koji se protežu kroz

Pismo je od suštinskog značaja za naše razumijevanje Jevanđelja. To je razlog zašto Pavle kaže da je jedan Gospod, jedna vjera i jedno krštenje (Efescima 4:5). To je razlog zašto Pavle kaže da nema drugog Jevanđelja do onog koje je propovijedao (Galatima 1:8,9). To je razlog zašto je Pavle rekao da je isto Jevanđelje propovijedano starom Izraelu, propovijedano i hrišćanima njegovog vremena (Jevrejima 4:2). Za nas je životno važno da dosledne referentne tačke u odnosu na: 1. Božju ličnost, 2. Božji Zakon, i 3. Jevanđelje budu pokorene Bibliji i njenom otkrivenom Planu spasenja, a ne da Biblija i Plan spasenja budu pokoreni nama. Odbrana Subote zavisi isključivo od jedne dosledne referentne tačke u odnosu na Zakon. Ako je Zakon promjenljiv, onda je i Subota. Odbrana Svetinje i istražnog suda brani se na osnovu doslednosti u odnosu na Jevanđelje. To je razlog zašto ga zovemo vječno Jevanđelje. Jevanđelje se nije promijenilo. Njegov izraz se promijenio od tipa do antitipa, ali sam plan se nikada nije promijenio.

Doslednost Zakona i doslednost Jevanđelja zavisi od doslednosti Božje ličnosti. Ako su naše referentne tačke o Bogu promjenljive, onda su promjenljivi i Zakon i Subota i Svetinja. Doktrina trojstva čini referentne tačke Boga promjenljivima, a posebno referentne tačke za Hrista. Drugo lice božanstva postaje Sin Božji, što znači da se njegove referentne tačke mijenjaju. Mnogi tvrde da je Hrist u svom otjelovljenju, ponovo promijenio svoj odnos i kada se vratio na nebo, opet ga je promijenio.

Promjenom referentne tačke Hristovog odnosa prema Ocu, mi gubimo doslednost referentne tačke. Ova promjenljivost čini definiciju Hrista podvrgnutu nama, umjesto da mi budemo podvrgnuti Njemu. Ovo je lako vidjeti na primjeru Zakona.

Vječni univerzalni Zakon

Identitet Zakona (referentna tačka)	Zakon je neprekidni izraz Boga i Njegovog kraljevstva		
Vremenski raspon	Od Stvaranja do Mojsija	Jevreji prije krsta	Hrišćani posle krsta

Zakon obavezuje ljude zato što je stalan i neprekidan.

Segmentirani promjenljivi Zakon

Identitet Zakona (referentna tačka)	Ništa posebno nije rečeno	Dekalog	Novi uput – volite jedan drugoga
Vremenski raspon	Od Stvaranja do Mojsija	Jevreji prije krsta	Hrišćani posle krsta

Ljudi obavezuju Zakon i određuju njegova ograničenja zato što je segmentiran i promjenljiv.

Znajući da je Božji zakon prepis Božjeg karaktera, onda isti proces kojim je Zakon segmentiran omogućuje segmentaciju ličnosti samog Boga.

Pozivajući se na termine Oca i Sina kao prema ulogama i djelovanju Boga, umjesto da su ove uloge u stvari sam Bog, Bog postaje podvrgnut čovjeku. Sve reference po pitanju Njega samog su spakovane u različite segmente i mogu da se koriste u korist negiranja izjava o Njegovoj ličnosti, pripisujući ih Njegovom radu.

Klasičan slučaj ovoga je segmentiranje otjelovljenja. Pogledajte sledeći stih:

„Jer kao što Otac ima život u sebi, tako je i Sinu dao da ima život u sebi.“ (Jovan 5:26)

„Isus Hristos je juče i danas isti i u svim dobima (eonima).“ (Jevrejima 13:8)

Jedinorođeni Sin

Misija	Stvoritelj	Mesija	Sveštenik	Sudija	Kralj
Srž identiteta (odnos)	Sin Božji (otkriven i dostupan u Pismu)				

Jedinorođeni Sin nije uloga, već srž identiteta. To se ne mijenja i svi tekstovi u Pismu direktno otkrivaju ko je On.

Drugo lice božanstva koje postoji samo od sebe

Uloga	Stvoritelj	Mesija	Sveštenik	Sudija	Kralj
	Sin Postoji bez početka	Sin Utjelovljen	Sin Nakon utjelovljenja?		
Srž identiteta (odnos)	Samopostojeće drugo lice božanstva				

Ako Drugo lice božanstva uzima ulogu „Sina“, tada „Sin“ postaje dio djelovanja Drugog lica, a ne ta sama osoba. Tada biblijski tekstovi o Sinu mogu govoriti samo o djelu i ne predstavljaju direktnu objavu Drugog lica u božanstvu.

Tekstovi o Sinu se dijele na prapostojanje, utjelovljenje i ulogu sveštenika/kralja.

Izjava u Jovanu 5:26 koristi referentne tačke Oca i Sina. Ako ove referentne tačke nisu dosledne kao što je prikazano u okviru trojstva, onda postaje lako da se porekne da je ova izjava univerzalna referenca. Gornja referenca postaje poznata kao „Referenca otjelovljenja.“ To znači da više nije izjava o Hristovoj LIČNOSTI, već je samo izjava o Hristovom RADU. Kroz ovaj metod segmentacije možemo u stvari nesvjesno preuzeti kontrolu nad Hristovom ličnošću i učiniti ga da bude ono što želimo da bude. Pošto smo mi stvorili segmentirane okvire, mi odlučujemo koji biblijski tekstovi se uklapaju u koji segment. Segmentirani pogled trojstva nije u skladu sa činjenicom da je Isus Hrist isti juče i danas i zauvijek (u svim eonima).

U UTJELOVLJENJU NEMA PROMJENE U ODNOSU

Jevanđelje po Jovanu nam daje nekoliko referenci o Hristovoj ličnosti koje nam iz dosledne referentne tačke precizno govore ko je Isus. Obratite pažnju na sledeći primjer.

„Zato su Judejci još više tražili priliku da ga ubiju, jer ne samo

da je po njima kršio Subotu nego je i Boga nazivao svojim Ocem, izjednačavajući se s Bogom.“ (Jovan 5:18)

Ovaj stih je dosledno upotrebljavan u kontekstu trojstva gdje se odnosi na predpostojanje Hristovog božanstva i kao referenca koja dokazuje da je On druga ličnost božanstva.

Ali šta je sa sledećim stihom:

„Isus im je na to rekao: ‘Zaista, zaista, kažem vam, Sin ne može ništa da učini sam od sebe, nego samo ono što vidi da Otac čini. Jer što god On čini, to i Sin čini na isti način.’“ (Jovan 5:19)

Ovaj stih se dosledno naziva referenca otjelovljenja. Ali šta je to što izjavu u Jovanu 5:18 čini referencom Hristovog istinskog postojanja a sledeći stihu referencom djela otjelovljenja? Ko odlučuje? Bez dosledne referentne tačke, svako odlučuje za sebe koji stih se odnosi na koji segment.

Pogledajmo još jedan primjer u Jovanu 5. glava.

„Ne čudite se tome, jer dolazi čas u koji će svi koji su u grobovima čuti njegov glas i izaći će – oni koji su činili dobro u uskrsenje života, a oni koji su činili zlo u uskrsenje osude.“ (Jovan 5:28,29)

Da li nam Hrist ovdje govori da On sam po sebi posjeduje moć da podigne ljude iz mrtvih i da će On to učiniti na kraju ljudske istorije ili da je Kanal kroz koji će to Bog učiniti? Naredni stih kaže sledeće: *„Ja ne mogu ništa da učinim sam od sebe – kako čujem onako sudim. Moj sud je pravedan, jer ne vršim svoju volju, nego volju onoga koji me je poslao.“ (Jovan 5:30)*

Ovo je saglasno sa 1. Korinćanima 6:14: *„A Bog je uskrsnuo Gospoda, a i nas će uskrsnuti svojom silom.“* (uporedi sa Rimljanima 8:11; 2. Korinćanima 4:14)

Da li je Jovan 5:30 jednostavno referenca o otjelovljenju? Ako bismo dozvolili da termin Otac i Sin bude naša dosledna referentna

tačka, ne bismo ni morali da postavimo ovo pitanje, jer nije potrebna segmentacija, jer sve reference o Ocu i Sinu otkrivaju tačno ko su oni, a ne samo ono što oni rade.

Tačno je da je Isus kada je došao na ovu zemlju zamijenio svoju božansku prirodu ljudskom, ali ako pretpostavimo da je Hrist promijenio svoju stvarnu vezu sa Ocem u utjelovljenju, onda je naša dosledna referentna tačka izgubljena.

Ako kažemo da je Hrist pokazao zavisnost od Boga samo u utjelovljenju, onda se priroda odnosa promijenila. Ovo je značajna tačka. Postavlja nam se pitanje kroz cio Novi Savez da li mi vjerujemo da je Isus Sin Božji. Ali ako primimo model trojstva, možemo samo reći da prihvatamo da je Isus Sin Božji u Planu spasenja ili radi predstavljanja Božanstva. U stvari, to je poricanje da je Isus zaista Božji Sin. Ovo je suština sporenja. Da li prihvatamo riječi Oca da je Isus Njegov Sin ili ne prihvatamo?

Ako proučite reference u Jovanu 5 i u Duhu proroštva, vidjećete da nema nikakvih segmentacija. Hristova ličnost je dosledna cijelim tokom.

Sve reference iz Biblije o Hristu kada se govori o odnosu Oca i Sina otkrivaju da je ovo tačno ono što Hrist, Sin Božji jeste.

Isus Hrist je sigurno isti juče, danas i zauvijek, ali samo kroz odnosnu referencu sa svojim Ocem. Ako Isus nije zaista Sin Oca, onda ne postoji jasno identifikovana dosledna referentna tačka za nas da poznamo Hrista. Hrist jednostavno postaje kameleon koji evoluirao i mijenja različite oblike i uloge za potrebne svrhe, kao i glumci u Holivudu.

Jedini način na koji možemo da poznajemo Hrista i samim tim i Njegovog Oca je vjerovanjem da je Isus zaista jedinorođeni Sin. To je jedini dosledni referentni okvir po kom ga moramo poznati i

identifikovati. Jednom kada postanemo sigurni u doslednu referentnu tačku za Boga i Njegovog Sina, onda možemo biti sigurni i u dosledan referentni okvir za Njegov zakon i Njegovo Jevanđelje. Svi oni stoje ili padaju zajedno.

18. Gradnja na čvrstoj platformi

Sotona je od početka pokušavao da zbuni ljudski rod o značenju Božjih izjava. Sotonina prva izjava Evi nije bio direktan napad na ono što je Bog rekao, već ubacivanje sumnje u to šta je Bog stvarno mislio. „*Da li je Bog zaista rekao da ne jedete sa svakog drveta u vrtu?*“ Implikacija i način postavljanja pitanja predstavlja potpuno drugačiji okvir razumijevanja. Sotonino pitanje sugerise da mora da postoji neka greška ovdje. Sotona ne pokušava da uspostavi bilo kakav razlog zašto on misli da postoji greška u onome što Eva misli da je Bog rekao, on samo pretpostavlja, na osnovu sopstvenog referentnog okvira, da je u pitanju greška. A taj referentni okvir je da svako ima nezavisan izvor života, kao što smo naveli u prvih nekoliko poglavlja. Ova pretpostavka nikada nije navedena, već se jednostavno pretpostavlja.

Božji uput je bio jednostavan i razumljiv: „*S drveta spoznanja dobra i zla ne jedi, jer onog dana kada budeš jeo s njega, sigurno ćeš umrijeti.*“ (1. Mojsijeva 2:17)

Da su Adam i Eva prihvatili jednostavno i doslovno značenje, to bi spriječilo neizreciv očaj u kojem ljudski rod sada pati.

Koja je poenta ove ilustracije? Ključni element Sotoninog napada na istinu je da se pokrene sumnja u doslovnost Božjih izjava. Kada prihvatimo sumnju kao opciju, događa se direktan napad. To je ono što je Sotona učinio kada je otvoreno izjavio: „*Sigurno nećete umrijeti.*“ Ovo je direktan napad nakon početnog ubacivanja crva sumnje.

Činjenica da je Eva morala da ponovi ono što je Bog rekao

sugeriše da joj je bilo potrebno da se i sama ponovo uvjeri. Mogla je jednostavno da kaže „DA!“ i da ne nudi nikakvo objašnjenje. Ponuđeno opravdanje sugeriše da radoznalost i sumnja već rastu u njenom umu. Tome je svakako doprinio vizuelni utisak zmije. Empirijski i naučni dokazi su pospješili ovu sumnju. Činjenica da zmija jede voće sa zabranjenog drveta, a i dalje je živa i može da govori, daje težinu Sotoninoj skrivenoj pretpostavci da mora biti neke greške u njenom razumijevanju šta je Bog rekao, ili da je Bog jednostavno pogriješio.

Pavle upozorava na ovo:

„Pazite da vas neko ne odmami filozofijom i praznom prevarenom, prema ljudskoj tradiciji, na načelima ovog svijeta, a ne po Hristu.“ (Kološanima 2:8)

Klica prvog načela svijeta niče iz prve laži – „Nećete vi umrijeti.“ Ona sugeriše urođeni život i moć koju posjeduje čovječanstvo i da prikazivanje te moći pokazuje vrijednost čovjeka. Ova načela su u neprestanom ratu sa jednostavnim izjavama Pisma koje nas stalno podsjeća da nas je Bog stvorio i da smo mu odgovorni svakog trenutka svakog dana.

RAZVIJANJE BIBLIJSKIH UČENJA NASUPROT SPEKULATIVNOJ TEOLOGIJI

Ako ispitamo razne crkve i denominacije sa osvrtom na ključne stubove hrišćanske vjere, vidjećete da se nijedna od njih ne drži dosledno jednostavnog i doslovnog pogleda.

Na primjer, većina crkava vjeruje u besmrtnost duše i da pravedni idu pravo u raj. Takva vjerovanja čine koncept istražnog suda ništavnim. Neki takođe negiraju potrebu doslovnog drugog

Hristovog dolaska. Za druge, vjerovanje u evoluciju čini vjerovanje u značaj Subote nepotrebnim, jer ona u tom kontekstu nema smisla. Takođe spiritualiziranje Hristove prirode obesmišljava koncept pravog hrišćanskog savršenstva. Ako Hrist nije doslovno preuzeo našu prirodu, onda ne možemo imati stvarnu pobjedu nad grijehom. Uzroci i efekti su jednostavni i očigledni pronicljivom biblijskom učeniku.

Doktrina	Biblijska vjerovanja
Otac i Sin	Doslovna i lična bića.
Sveti Duh	Božja i Hristova prisutnost gdje nisu doslovno prisutni.
Nebo	Nebo (Božje prebivalište) je stvarno i doslovno mjesto.
Stvaranje	Zemlja je stvorena za 6 doslovnih dana.
Đavo	Stvarni Đavo, pali anđeo Lucifer, Sotona koji nas kuša.
Priroda čovjeka	Smrtna, smrt je doslovna – vraćamo se u prah. Plata za grijeh je druga vječna smrt a ne vječnost u paklu.
Starost zemlje	Doslovnih cca. 6000 godina po doslovnom starosaveznom rodoslovu.
Potop	Potop je doslovno prekrrio cijelu Zemlju.
Starosavezne ličnosti i događaji	Svi se smatraju istinitim.
Božji Zakon – uputi	Doslovno ih treba držati.
Subota	Doslovni sedmični odmor je podsjetnik na doslovnih 6 dana stvaranja.
Proročanstva	Imaju doslovno ispunjenje koje se tumači metodom istoricizma na doslovnim entitetima na Zemlji ili na Nebu.

Djevičansko začće	Doslovno.
Hristova priroda	Hrist je doslovno preuzeo našu prirodu, a ne Adamovu prirodu prije pada.
Isusova čuda	Sve se zaista dogodilo.
Hristova smrt	Doslovno su se desila. Cijela Isusova ličnost je umrla.
Uskrsenje	Doslovno i stvarno. Centralna nada hrišćanstva.
Nebeska Svetinja	Doslovna i stvarna. Službu vrši stvarni prvosveštenik Isus.
Starješina	Doslovni muž doslovne žene.
Hrišćansko savršens- stvo	Doslovno i stvarno kroz Hristovu vjeru.
Istražni sud	Doslovan i stvaran. Izvještaji na Nebu doslovni i stvarni. Pradavni iz Danila 7. glava (Bog Otac) i Sin čovječiji su stvarne i doslovne osobe i predstavljaju doslovni antitip sveštenstva u Svetinji nad Svetinjama u pravoj nebeskoj Svetinji.
Drugi Hristov dolazak	Doslovan i stvaran događaj.
Milenijum na Nebu	Doslovan i stvaran.
Obnova Zemlje i univerzuma	Doslovna i stvarna.

Razlog zašto postoji tako mnogo konfuzija i lažnih doktrina, svodi se na jedno jednostavno načelo – odbacivanje doslovnog tumačenja Biblije. Lažna i đavolska učenja nastaju kroz spiritualizovanje biblijskih tekstova pod uticajem i komunikacijom sa zlim duhovima. Stoga je komunikacija sa zlim duhovima – spiritizam, a spiritualizacija tekstova se takođe naziva spiritizmom. I ono što je

komunikacija i ono što je komunicirano je spiritizam.

Termin „Vavilon“ nije namijenjen niti korišćen kao termin prekora, već kao opisna imenica koja opisuje nepoželjno stanje „pomiješanosti“ i „zbrke“ u religijskom svijetu. Ovo sasvim sigurno nije Gospodnja volja, koji se molio da Njegov narod bude jedan, da podjele i sekte postoje u Njegovoj zajednici vjernih. Pitanje da li se nalazite u duhovnom Vavilonu jednostavno se može utvrditi kroz test odnosa i vjerovanja u doslovne istine Božje Riječi.

19. Šest uobičajenih metoda za odbranu Trojstva

1. SPIRITUALISTIČKI STAV O OCU I SINU NASUPROT DOSLOVNOSTI

Jedan od ključnih argumenata koji se koriste protiv pravog odnosa Oca i Sina je da je previše doslovan i da predstavlja nametanje ljudskog koncepta Bogu. Pravi odnos između Oca i Sina se smatra kao umanjujući prema jednakosti Oca sa Sinom. Centralna mana ovog argumenta je nesposobnost da se definiše osnov jednakosti. Pretpostavljeni koncept jednakosti reflektovan u sili i položaju je nametanje ljudskih ideja božanstvu. Zasnivanjem jednakosti na sili i učinku nemoguće je držati doslovni pogled na odnos Oca i Sina. Ovo je prirodna posledica. Sledeća posledica je mijenjanje načela hermeneutičke interpretacije od jasnog čitanja do spiritualizovanog čitanja kao što vidimo na primjeru ispod:

„Još jedna bitna poenta uključuje kako interpretiramo Bibliju. Ovdje se problem tiče da li trebamo interpretirati neke stihove doslovno ili ih trebamo tretirati figurativno. Možda to možemo ilustrovati na ovaj način. Iako često nazivamo Isusa Sinom i često Oca nazivamo prvom ličnošću božanstva, da li zaista želimo da razumijemo takve izraze kao potpuno doslovne? Ili bi bilo prikladnije da ih interpretiramo na više metaforički način koji se oslanja na selektivnim aspektima sinovstva i očinstva.“ („The Trinity“, Whidden, Moon and Reeve, p. 94)

Autorovo pitanje je da li trebamo uzimati stvari doslovno. Međutim, pitanje koje možemo postaviti je šta nas upućuje na

metaforičko razumijevanje, osim predodređivanja da je trojstvo ispravno?

„Zar nije potpuno očigledno da problematični tekstovi postaju problem samo kada se pretpostavi isključivo doslovna interpretacija izraza kao što su ‘Otac’, ‘Sin’, ‘Prvorođeni’, ‘Jedinorođeni’, ‘Proizišao’ i tako dalje? Da li takva doslovnost ide nasuprot uglavnom figurativnom ili metaforičkom značenju koju biblijski pisci koriste kada opisuju osobe u božanstvu.“ (Ibid, p. 106)

Tekstovi su „problematični“ samo ako ih predodredite vjerovanju u trojstvo. Ovi pisci uzimaju nevjerovatnu slobodu da pretpostave da znaju šta su biblijski pisci mislili i tumače kao figurativno značenje. Jednom kada počnete da koristite metaforički proces rezonovanja u bavljenju biblijskim stihovima koji ne odgovaraju vašoj predodređenosti, svaka biblijska doktrina koja vam se nađe na putu može se dovesti u poziciju koja vama odgovara. Bespotrebna metaforička pretpostavka čini sigurnim čovjekov trijumf nad onim što je potrebno da vjeruje. Ovaj metod koriste evangelisti da izbjegnu Subotu, čineći je duhovnim odmorom, a ne doslovnim.

Ne postoji direktan biblijski razlog da zauzmemo spiritualistički stav doslovnog pogleda na odnos Oca i Sina osim što se čini nemogućim vjerovanje u trojstvo jednakosti po moći. Ovo je predmet optužbe nametanja pretpostavke, tjeranjem pred rudu.

Zdrav razum nalaže da prihvatimo termine Otac i Sin tako kako piše. Karakter i doslednost Božja ne dozvoljavaju ni primisao manipulacije u smislu dezinformisanja ili dovođenja u bilo kakvu zabludu ljudskog roda kojemu je upravo čista istina očajnički potrebna.

Neuspjeh u definisanju osnova jednakosti i ustanovljavanja

striktno biblijskog okvira za tu definiciju, nameće spiritualistički metod interpretacije Biblije. Kada se ovaj princip jednom ustanovi, centralni princip protestantizma (Biblija i samo Biblija) pada i tradicija trijumfuje. Bitno je znati da je plodno tle za razvoj trojstva bio u Aleksandriji, mjestu koje je veoma dobro poznato zbog svojih spiritualističkih metoda interpretacije.

2. PROMJENA IDENTITETA HRISTA U UTJELOVLJENJU

Centralni dio ove debate se obično vrti oko diskusije o značenju i vremenu na koje se odnosi izraz „rođen“. Jednom kada se osoba posveti trojstvu u jednakosti po moći, koristeći spiritualistički metod interpretacije, očigledno je nemoguće vjerovati da je Hrist rođen u vječnosti. Spiritualističko načelo koje je jednom počelo mora se nastaviti i ne samo da ono izaziva da termini Otac i Sin budu spiritualizovani, već je isti slučaj i sa terminom „rođen“. Tako počinje tok. Spiritualistički stav dozvoljava dvije alternative, duhovno rođenje u vječnosti ili duhovno rođenje u utjelovljenju. Većina stručnjaka favorizuje ovo drugo. U svakom slučaju, ono što je predstavljeno je spiritualističko. Obratite pažnju na sledeće izjave.

„Neki stihovi koji ukazuju na podređeni položaj koji Hrist zauzima u odnosu na Oca, možda govore o Njegovom utjelovljenom stanju a ne Njegovom proslavljenom položaju.“ (The Trinity, Whidden, Moon and Reeve, p. 94)

Vjerovanje u rođenje prilikom utjelovljenja dovodi do promjene u prirodi odnosa između Oca i Sina. To bi značilo da Hrist nije bio Sin prije utjelovljenja i da je postao Sin posle utjelovljenja. Ovaj metod izoluje stihove u Bibliji koji identifikuju Hrista kao Božjeg Sina.

Pismo jasno ukazuje na odnos između Boga i Hrista i jasno pokazuje Njihove ličnosti i individue (Jovan 5:18,19; 5:28-30; Jevrejima 1:1-5).

Uočljivo je da se u pokušaju dokazivanja bilo kakve zablude koristi segmentacija stihova. To je svakako slučaj i u dogmi o trojstvu. Biblija koristi univerzalnu referentnu tačku o Ocu i Sinu, a ne segmentiranu eru utjelovljena nasuprot eri prije rođenja. Jedini razlog zašto mislimo da se Biblija dijeli na ovaj način je zbog predodređenog gledišta o trojstvu članova jednakih moći. Jednom kada uklonimo ovu predodređenost i Bibliju čitamo jednostavno, ovdje više nemamo problema.

3. KONFUZIJA OKO TERMINA TAJNA

Korišćenje riječi *tajna*, da se opiše Bog, može dovesti do trenutnog konflikta ideja. Biblija nam jasno govori da je spasenje direktno povezano sa poznanjem Boga. Nema sumnje da moramo poznavati Božji karakter da bismo ga poznavali. Niko neće sporiti ovu činjenicu. Kada diskutujemo o nekim aspektima Božje prirode, kao na primjer, odakle dolazi Njegova moć, ili kako riječju stvara, ili od koje je materije Njegovo tijelo, ništa od ovoga nam nije otkriveno, to je tajna. Ali jasno je da postoje neki aspekti Njegove prirode koje razumijemo kao što Pavle kaže:

„Jer njegova nevidljiva svojstva, naime njegova vječna moć i božanstvo, jasno se vide još od stvaranja svijeta, budući da se prepoznaju po onome što je stvoreno, tako da nemaju izgovora.“
(Rimljanima 1:20)

Pavle kaže da su Njegovi nevidljivi atributi otkriveni u stvorenim stvarima. Mislim da je ovo prilično jasno. Ako nije, formula za

spasenje u Jovanu 17:3 postaje veoma problematična.

Kako ćemo onda razdvojiti potrebu da poznajemo Njegov karakter, od nemogućnosti da razumijemo neke aspekte Njegove prirode? Gdje je linija koja razgraničava? Ovdje sasvim jasno postoji tenzija. Postoje dvije opasnosti. Ako pokušamo da razumijemo tajanstvene aspekte Božje prirode, veoma brzo možemo pasti u idolatriju i razviti lažan koncept o Bogu. Sa druge strane, ako opišemo neka svojstva Božje prirode koja su otkrivena ili cio Njegov karakter i ličnosti koju trebamo znati, kao tajnu, tada smo u opasnosti da ne poznajemo suštinski dio Boga koji je vitalno važan za naše spasenje.

Kada koristimo termine Otac i Sin, da li su ovi termini pojmljivi i razumljivi? Da li ovi termini reflektuju karakter Oca i Sina koje moramo poznavati ili su to samo nepostojani nazivi koji reflektuju božanstvo koje ne možemo zaista spoznati? Na drugom mjestu, da li je bitno znati kako se Otac odnosi prema Sinu? Da li njihov odnos ima ikakav uticaj na to kako bismo trebali tretirati jedni druge? Zar nije Njihov odnos temelj svim odnosima i kako bi oni trebali da izgledaju?

Proučavaocima Biblije je opšte poznato da su imena likova iz Biblije bila data po njihovom karakteru. Da li je moguće da je ovaj princip koji je ustanovio Bog i koji predstavlja Njegovo kraljevstvo mogao da se primijeni na termine Otac i Sin? Da li ovi termini oslikavaju karakter, ličnost i osobine ili su samo funkcionalne etikete i metafore, koje nam pomažu da zagrebemo površinu velike tajne?

Svakako da postoje tajne u vezi sa Bogom koje ne razumijemo, ali model trojstva stvara vanbiblijske misterije koje nas tjeraju u povlačenje ka misteriji kao jedinom načinu odbrane. Stvari koje su otkrivene su za nas i našu djecu i naša je dužnost da ih proučavamo

i da dobijemo biblijski odgovor.

Sami zagovornici trojstva često priznaju u svojim publikacijama da je ono neshvatljivo. Ako propadaju svi pokušaji da se objasni trojstvo i ako je van naše moći poimanja, zašto uopšte imamo fundamentalne istine o trojstvu? Ako ne možemo da ga objasnimo, onda obmanjujemo ljude kada pokušavamo da ga objasnimo. Ako ne možemo da ga objasnimo, zar ne bi trebala postojati doza uzdržanosti u napadima na one koji vide ovo iz druge perspektive? Teško je razviti dogmu o tajni, zar ne?

Ako je odnos Oca i Sina van svake granice shvatanja, prema kom modelu savršenog odnosa ćemo se oblikovati? Da li je jedinstvo odnosa Oca i Sina toliko teško za razumijevanje? Postoje aspekti ovog odnosa koje sasvim sigurno ne razumijemo, ali da li su tajanstveni do tačke da ne možemo da se identifikujemo sa njima? Jedinstvo između Oca i Sina može biti shvaćeno jer je ono isto kao jedinstvo koje je Hrist imao sa učenicima.

Međutim, sa tačke gledišta trojstva gdje vlada jednakost po sili, ovaj koncept zajednice je zaista velika tajna. Ali iz perspektive da je Sin slika Oca i da Sin sve od Njega prima i da imaju veoma blizak odnos, svakako možemo reći da se vječno božanstvo može shvatiti kroz stvorene stvari, kako Pavle naglašava. To je logično i smisleno od Boga. Doktrina trojstva stvara nemoguće situacije do tačke da se zahtijeva od nas da vjerujemo u nešto što se ne može objasniti niti razumjeti. Naravno da postoje mnoge stvari koje ne znamo o Bogu, koje nam nisu otkrivene, jer nam nisu ni potrebne, ali ono što je otkriveno jasno govori da postoji Otac: izvor svega i Njegov jedinorođeni Sin, koji je primio nasljedstvo od Oca, tako u Njemu prebiva sva punoća, i da je Bog sa nama kao osoba kroz sveprisutnog Duha. Ovo nije komplikovano već prilično jednostavno i sve

ovo je objavljeno u Bibliji za nas i našu djecu.

Korišćenje tajanstvenog načina izražavanja zadaje ozbiljan udarac identitetu Boga i našoj sposobnosti da se povežemo sa Njim. Koliko su dalekosežne posledice takvog načina razmišljanja, najbolje se vidi na primjeru tradicionalnih crkava gdje je praktično sve pretvoreno u misticizam i okultizam.

Roj Adams podvlači potencijalnu konfuziju identiteta koja se pojavljuje kada vjerujemo u trojstvo:

„Zamislite situaciju da biće koje znamo kao Boga Oca dođe i umre za nas, a ono koje znamo kao Isusa ostane na nebesima (govorimo u ljudskim terminima da bi napravili poentu). Ništa se ne bi promijenilo, samo bismo ih zvali imenom kojim sada zovemo drugog. To znači jednakost u božanstvu.“ (Lekcija Subotne škole od 10. aprila 2008)

Poenta ovoga je da je identitet osobe nebitan, jedino je bitno djelo koje se vrši. Ovo je neizbježni rezultat jednakosti po sili. A to je takođe i neizbježni rezultat spiritualističkog pogleda na Boga. Kada govorimo u ljudskim terminima, to znači da ne bi bilo bitno da li svog oca zovete majkom, ili da li svoju majku zovete ocem, bitna je samo uloga koju vrše u tom momentu. Ali ovo podriva srž identiteta po odnosu i poznavanje nekoga. Ako se osoba promijeni kao kod Oca i Sina, oni prestaju da postoje kakvim su bili, veza je izgubljena, a sa njom i blagoslov. Takve špekulacije treba odbaciti kao napad na naš lični odnos i zajednicu sa Ocem i Sinom koju otkriva Sveto pismo.

4. MJERENJE BOŽANSTVA PO MOĆI I UČINKU

U literaturi koja podržava dogmu o trojstvu neprestano se

provlači termin moći i sile koju Hrist ima od sebe i u sebi. Njegova sopstvena sila ga kvalifikuje da bude božanstvo. Tako između ostalih nebuloza koje se mogu pročitati ili čuti postoji vjerovanje da je Isus uskrsnuo samog sebe. Između ostalog, ovo je direktan atak na zdravi razum.

Nigdje ne postoji ideja da se takva sila može naslijediti ili da je jednakost u odnosu.

Ova jednakost zasnovana na sili je jasno istaknuta u knjizi Le Roja Fruma „Pitanja o doktrini“.

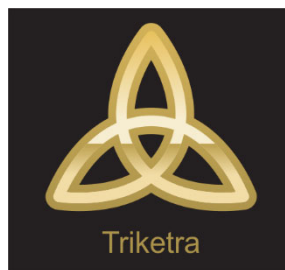
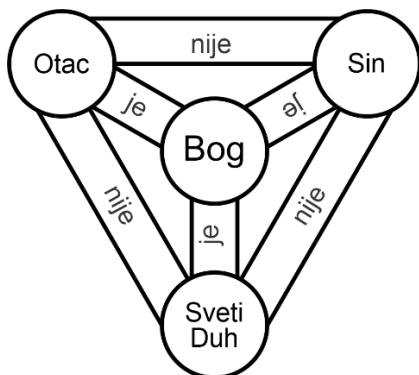
„(1) Hrist je jedno sa vječnim Ocem – jedno u prirodi, jednak u sili i autoritetu, Bog u punom smislu, vječan i samopostojeći, sa izvornim životom, nepozajmljenim, neizvedenim; (2) Hrist je postojao od vječnosti, različit od, ali ujedinjen sa Ocem, i posjeduje istu slavu i sve božanske attribute.“ (Le Roy Froom, Questions on Doctrine, p. 14)

Prema ovom pogledu, božanstvo se prepoznaje kroz samostvorenu urođenu silu i položaj. Ali takvo vjerovanje ne potiče iz Biblije, već je nametnuto Bibliji. Lucifer, a ne Hrist, je onaj koji traži jednakost kroz moć i položaj. Hristova jednakost je osigurana kroz Njegov odnos sa Ocem, On nije morao da dokazuje to Sotoni kada je bio kušan u pustinji, a ne mora da dokazuje to ni nama. Mi možemo samo prihvatiti Očevu Riječ da je Hrist Njegov voljeni Sin i da je po Očevoj volji da sva punoća počiva u njemu.

5. VOĐENJE DISKUSIJE PO NIKEJSKOM I ATANASIJANSKOM NAČELU

Branici trojstva u Adventističkoj crkvi prihvataju izjave iz nikejskog i atanasijanskog načela kao polazišnu tačku za dalji rad i legitimni kontekst diskusije o Božanstvu. Nije li to simptomatično?

Takođe (neuspješno) pokušavaju da članovima crkve predstave svoje vjerovanje kao različito od katoličke formulacije, iako je argumentacija praktično ista. Čak se koriste i isti simboli kao što je trinitistički trougao (štit) ili duboko okultni simbol zvani triketra.

Triketra je uobičajeni simbol u Wicca neopaganizmu

Adventistički stručnjaci favorizuju citate savremenih protestantskih autora po pitanju Božanstva. Zaista je teško shvatiti da neko ko vjeruje da je ljudska duša besmrtna i da Bog prži grešnike u paklu zauvijek može imati bilo kakav ispravan koncept Boga ili propovijedati jevanđelje.

6. PRETPOSTAVLJANJE

Kada govorimo o istini, da li je mudro pretpostavljati stvari koje nisu izjavljene u Bibliji? Crkva priznaje da je doktrina o trojstvu upravo to – pretpostavka.

„Iako ni jedan stih iz Pisma ne daje formalnu izjavu o doktrini trojstva, pretpostavlja se činjenicom od strane biblijskih pisaca i spomenuta je nekoliko puta. Samo vjerom možemo prihvatiti postojanje trojstva.“ (Adventist Review Vol. 158 No. 31, 1981, p. 4)

„Iako Stari Zavjet ne uči eksplicitno da je Bog trojedini, aludira na množinu u Božanstvu.“ (Seventh-day Adventists Believe ... A Biblical Exposition of 27 Fundamental Doctrines, 1988. R&H Publishing Assoc. p. 22)

„Doktrina o trojstvu nije primarno doktrina o kojoj se može špekulisati. Ona je spekulativna konstrukcija materijala koje nam je dalo otkrivenje i hrišćansko iskustvo. Definicija je izdržala test vremena, uglavnom zato što se vjeruje da je crkva imala Božansko vođstvo kada ju je uokvirila.“ (H. Maldwyn Hughes, M. A., D. D. Christian foundations, An introduction to Christian doctrine, p. 141, fourth edition, Jul 1933)

„Egzegete i teolozi danas se slažu da Jevrejska Biblija ne sadrži doktrinu o trojstvu, iako je bilo uobičajeno u prošlosti da dogmat-ski traktati o trojstvu citiraju 1. Mojsijevu 1:26, ‘Da načinimo čovjeka po svom obličju, kao što smo mi’ (Pogledati takođe 1. Moj. 3:22, 11:7, Isa. 62:3), kao dokaz množine u Bogu... Dalje, egzegete i teolozi se slažu da Novi Zavjet takođe ne sadrži izričito doktrinu o trojstvu.“ (Encyclopedia of Religion, Trinity, Vol. 15, p. 54, 1987)

„Vjerovatno najjača indicija za takvo nebesko trojstvo se pojavljuje u čuvenoj jevanđeoskoj poruci koju je Isus dao crkvi u formuli za krštavanje: ‘Idite, dakle, i naučite sve narode krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetoga Duha’ (Mat. 28:19).“ (The Trinity, Whidden, Moon and Reeve, p. 32)

Međutim, U ovom Isusovom nalogu, po svemu sudeći, umetnut je dodatak „krsteći ih u ime Oca i Sina i Svetog Duha“ neposredno nakon sabora u Nikeji 325. godine n.e., kada se zvanično počela uvoditi trojstvena dogma o Božanstvu koja je postala imperativ u tradicionalnom hrišćanstvu, takođe u uskoj vezi sa ceremonijom krštenja.

„Krštenje je promijenjeno od Isusovog imena ka imenu Oca, Sina i Svetog Duha u drugom vijeku.“ (Britannica Encyclopedia, 11th Edition, Volume 3, p. 365)

Najjače indicije naravno nisu eksplicitne izjave. Koristeći se metodologijom „najjačih indicija“ za ono što hoćete da nađete, može dovesti do izjava kao što je sledeća:

„A šta je sa direktnom molitvom Svetom Duhu? Iako nemamo jasan primjer ili direktnu zapovijest da se molimo Svetom Duhu u Bibliji, takva praksa ima u načelu neku podrazumijevanu biblijsku podršku... Djeluje logično da se Božji narod može moliti direktno Svetom Duhu i obožavati ga.“ (The Trinity, p. 273)

Ovi ljudi (pisci knjige „Trojstvo“) misle da je u redu da se mole direktno Svetom Duhu.

„Uloga trojstva u učenju o Bogu uvijek rađa pitanja. Jedan od razloga je taj što se ta riječ ne pojavljuje nigdje u Bibliji, niti ima jasne objave te ideje. Ali Biblija daje prostora za njenu formulaciju i koncept predstavlja razvoj biblijskih tvrdnji i koncepata. Iako doktrina o trojstvu nije dio onoga što Biblija sama kaže o Bogu, ona je dio onoga što crkva mora reći da očuva biblijski pogled o Bogu.“ (The Reign of God, An Introduction to Christian Theology from a Seventh-day Adventist Perspective. Richard Rice, 1985. Andrews University Press)

Priznanje je jasno. Trojstvo je sredstvo koje je crkva mislila da mora da konstruiše da bi sačuvala ono što su vjerovali da Biblija pokušava da kaže o Bogu. Ovo je jasan slučaj tradicije iznad Biblije.

Evo još jedne izjave:

„Iako riječ trojstvo ne postoji u Bibliji (niti postoji riječ utjelovljenje), učenje koje ona opisuje se sasvim jasno nalazi u njoj. Ukratko, doktrina o trojstvu je koncept da ‘Bog vječno postoji kao

tri osobe, Otac, Sin i Sveti Duh i svaka od tih osoba je u potpunosti Bog, a postoji jedan Bog.” (The Trinity in Scripture by Gerhard Pfandl, June 1999)

Jedan od najfascinantnijih tekstova je Vens Ferelov opis Nebeskog Suda i kako svaki član Božanstva odlučuje naizmjenično i kako njih troje sve sprovode u djelo:

„Sada se vraćamo u daleku prošlost. Tri člana trojstva su morala da smisle način kako da riješe tri problema:

Prvi problem je bio taj što je Božanstvo imalo tako veliku silu, autoritet i intelekt. – Anđeli, stanovnici drugih svetova i ljudi na zemlji bi imali veliki problem da se povežu sa Njima i da ih vole. Iako ja volim male divlje životinje koje žive oko moje kuće na selu, one žive u konstantom strahu od mene. One prepoznaju da imam moć i snagu koje one ne mogu shvatiti, prestrašene su. Božanstvo je prepoznalo da će imati ovaj problem kada su stvorili podređena bića. Kako su mogli izraziti svoju duboku ljubav za ta bića i da ih ubijede u to?

Drugi problem je da ih ima troje u Božanstvu. Teško je identifikovati se sa troje vođa. Razmislite o tome na momenat. (Na primjer, kako bi se pali ljudi molili trima Bogovima?) Postojala je potreba za posebnim obrascem, tako da ljudi gledaju u jednog Vrhovnog Boga kao Gospodom svega u njihovim životima.

Treći problem je bio u tome što je svaki od članova Božanstva imao potrebu za definisanim imenom preko kojih bi ih Njihova stvorenja identifikovala i dijelom ih razumjela. Upamtite da su svi potpuno Božanski sa jednakom silom druge dvojice; ali su im bila potrebna različita imena.

Iako je svaki član Božanstva, budući vječan, imao svu silu, svako je imao poziciju i vršio je djelo koje se razlikovalo o djela

druge dvojice. Ovo nije bilo teško izvesti, jer je jedan već bio vrhovni. Drugi je bio Ljubljeni Sin. Treći je bio Sveti Duh. Njihovi položaji i djela će riješiti sva tri problema spomenuta iznad.“
(Vance Ferrell, Defending the Godhead, pp.10,11)

20. Hrist kao kanal, izvršitelj ili predstavnik

Postoji mnogo mjesta u Bibliji gdje razlika između modela „izvora života“ (koji otkriva Hrista kao rođenog) i modela trojstva (koji otkriva Hrista kao nerođenog, koji posjeduje svoj sopstveni izvor i dijeli ga sa Ocem) postaje veoma jasna. Obratite pažnju na sledeće stihove:

„Vi ste moji svjedoci,‘ govori Gospod, ‘i moj sluga kog sam izabrao, da biste znali i verovali mi i razumjeli da sam ja onaj isti. Prije mene nijedan bog nije bio načinjen, niti će biti posle mene.“
(Isaija 43:10)

„Ovako kaže Gospod, Izraelov Kralj i Otkupitelj, Gospod nad vojskama: ‘Ja sam prvi i ja sam poslednji, osim mene nema Boga.“
(Isaija 44:6)

„Ovako kaže Gospod, Otkupitelj tvoj, onaj koji te je oblikovao od majčine utrobe: ‘Ja, Gospod, činim sve, sam nebesa razastirem, zemlju rasprostirem. Da li mi neko pomaže u tome?’“ (Isaija 44:24)

„Ja sam Gospod i nema drugog. Osim mene nema Boga. Ja ću te ojačati, iako me ne poznaješ, da bi se od istoka do zapada znalo da nema drugog osim mene. Ja sam Gospod i nema drugog.“ (Isaija 45:5,6)

Ovi stihovi predstavljaju izazov za oba stanovišta. Svaki stih predstavlja i spominje jedno jedino biće. Izrazi: „osim mene nema Spasitelja,“ „osim mene nema Boga,“ „rasprostro sam zemlju sam,“ i „osim mene nema drugog“ su nedvosmisleni, sve je isključeno osim tog jednog bića o kojem se govori.

„...Ako ozbiljno shvatimo jasno svjedočanstvo novozavjetnih pisaca da je Isus Bog, to znači zaključiti da na koga god da se odnosi izraz Gospod, YHWH ili Jehova, u tekstu iz Isaije 43:10,11, Njegov identitet mora uključivati i Isusa iz Novog Zavjeta koji je tvrdio da je, na neki način, bio Jehova iz Starog Zavjeta.“ (The Trinity, p. 48)

Ovo je bitna poenta. Ako Isus nije uključen u stihove Isaije 43:10,11; 44:6 i 45:5,6, kako onda Hrist može tvrditi da je jednak Bogu i biti obožavan kao Bog? Sa druge strane, ako je Hrist uključen, kako onda da se odnosimo prema tome što je naglašeno samo jedno biće? Zar ne bi bilo mnogo jednostavnije da stih kaže „Nema Boga osim Oca, Sina i Svetog Duha u jednom nerazdvojnem jedinstvu“?

UČINITI DA „JA“ ZNAČI „MI“

U modelu trojstva, jedan način da se riješi ovaj problem jeste da „ja“ znači „mi“. Jedan član Božanstva govori u ime svih i nema razlike među članovima. *„Ovdje imao tri osobe u jednoj materiji ili miksturu tri osobe u tajanstvenom jedinstvu koje ne možemo u potpunosti razumjeti.“ (Max Hatton, Understanding the Trinity, p. 133) „Ova dva koncepta su veoma slična i rezultat je isti: Mješavina nerazdvojivog, tajanstvenog jedinstva koja dozvoljava da jedan govori u ime svih bez fokusa na to ko priča.“ (Erwin Gane)*

Prvo: Da bi prihvatili ovo, moramo podnijeti lingvističku žrtvu: „ja“ više ne znači „ja,“ već „mi“.

Drugo: Mora doći do gubitka značaja o kom članu Božanstva se govori. Da li je bitno ko u stvari govori? Da li postoji potencijal kroz proces miješanja da se izgubi individualnost svakog člana u nekim tekstovima? Za neke ovo nije bitna stvar, jer su oni svi

svakako jedno, ali za nas koji smo zainteresovani za lični odnos sa Isusom i Ocem, ovo je jako bitno.

Ako tekst u Isaiji govori samo o Ocu, kako tvrde mnogi koji ne vjeruju u trojstvo, tada izgleda nemogućim da se uskladi sa tekstovima iz Novog Saveza koji tvrde da je Isus božanski. A jasno je da Isus ima puna prava da bude obožavan. Da li postoji način da se ovi stihovi čitaju bez lingvističke žrtve ili bez poricanja Hristovog božanstva?

JEDNAKOST ZASNOVANA NA MOĆI STVARA KONFUZIJU

Ključ se nalazi u našem razumijevanju jednakosti članova u Božanstvu, kao i toka izvora života od Božanstva. U 10. poglavlju vidjeli smo dva načina mjerenja Božanstva. Sistem mjerenja zasnovan na moći određuje Božanstvo kroz urođenu moć i neograničeno postojanje koje se mjeri vremenom i vječnošću.

Trojstveni tip jednakosti zahtijeva da postoji božanski izvor života koji posjeduje Otac i božanski izvor života koji posjeduje Sin i u jednakosti ovih posjeda vidimo osnov za jedinstvo iz kojeg izvire ljubav i jedinstvo. Dva izvora života (ili tri kada uključimo i Svetog Duha) stvaraju prirodni potencijal za autonomnu i individualnu akciju.

Pogledajmo sledeću konstataciju apostola Pavla:

„On [Hrist] je slika nevidljivog Boga, prvorođeni prije svakog stvorenja. Jer je kroz njega sve bilo stvoreno na nebesima i na zemlji, vidljivo i nevidljivo, bilo da su to prestoli ili uprave ili poglavarstva ili vlasti. Sve je stvoreno kroz njega i za njega. On je prije svega, i sve je u njemu objedinjeno.“ (Kološanima 1:15-17; uporedi sa Jeremijama 1:1-4, 9,10)

Otac je stvorio svjetove kroz Svog Sina. Sin je položio temelje zemlji i nebesima. Kako ovo da razumijemo?

OTAC JE IZVOR A HRIST IZVRŠITELJ

Svaku prividnu kontradiktornost stvorila je jednakost po sili, po kojoj je potrebno da smatramo osobu Božanstva božanskom.

Očev život teče kroz Sina. Sin dijeli Očev život. Ova činjenica čini nemogućom jednakost zasnovanoj na sili. Takav koncept jednakosti nastao je u Sotoninom, a ne Božjem umu.

Ako dozvolimo da Otac bude izvor, a Hrist da primi svu punoću života, tada Hrist može raditi kao Očev predstavnik, umjesto da se od njega traži da bude nezavisni pokretač djela. Ali šta je sa tekstovima u Isaiji?

„Vi ste moji svjedoci, govori Gospod, i moj sluga kog sam izabrao, da biste znali i vjerovali mi i razumjeli da sam ja onaj isti. Prije mene nijedan bog nije bio načinjen, niti će biti posle mene. Ja, ja sam Gospod, i osim mene nema spasitelja.“ (Isaija 43:10,11)

Hrist objavljuje u Jovanu 5:19,20 da ništa ne čini sam od sebe, već čini ono šta vidi da Otac čini. I Otac mu pokazuje sve što čini i Sin prati. U ovoj svjetlosti vidimo Hrista kao Očevog predstavnika koji govori o Ocu da je izvor svih stvari. Da li je Hrist izuzet iz ove jednačine? Ne, jer ovaj tekst ukazuje na izvor, a ne na predstavnika ili izvršioca.

„Za nas postoji jedan Bog Otac od koga je sve, i mi u Njemu, i jedan Gospod, Isus Hrist, kroz koga je sve, i mi kroz Njega.“ (1. Korinćanima 8:6)

Otac je predstavljen kao izvor – „Od koga je sve“, a Hrist kao pokretač – „kroz koga je sve.“

Sveto pismo dalje kaže:

„A sve je od Boga, koji nas je pomirio sa sobom kroz Isusa Hrista i dao nam službu pomirenja, da objavljujemo da je Bog bio u Hristu i pomirio svijet sa sobom, ne računajući im njihove presteupe, i stavio u nas riječi pomirenja.“ (2. Korinćanima 5:18,19)

Ovaj stih ukazuje da je Otac Spasitelj, koji je pomirio svijet sa sobom kroz Hrista. Otac je izvor, Hrist je božanski autorizovani Predstavnik i Izvršitelj.

Apostol Pavle u 1. Timoteju 2:3-5 potvrđuje ovaj koncept:

*„To je dobro i ugodno u očima našeg **Spasitelja, Boga**, koji želi da se svi ljudi spasu i dođu u spoznaju istine. Jer **jedan je Bog, i jedan je posrednik između Boga i ljudi, čovjek, Hristos Isus.**“*

Zapazite, Bog je Spasitelj, a **čovjek** Isus Hrist izvršitelj spasenja i **jedini posrednik** između Boga i ljudi. Da postoji još neki posrednik, treće lice, Pavle ovo nikad ne bi mogao izjaviti.

I u Hristovom Otkrivenju, koje je dato Jovanu, izvor je Otac. **Svemu je Otac izvor. Svemu što Hrist čini je Otac izvor. Hrist je sve primio od Oca.** Jedini razlog zašto crkva ovo odbacuje je taj što ne želi da odbaci svoj paganski osnov jednakosti. Ovakav sistem jednakosti potiče od Sotone, ne od Boga. Sotona je jedini koji je izjavio da će se uzdići do prestola, sjesti na gori zbornoj i biti kao Svevišnji. Sasvim je sigurno da je Sotona izmislio jednakost koja je zasnovana na moći.

Kada shvatimo izvor i koncept predstavnika, Biblija postaje mnogo jasnija i jednostavnija. Uzmimo na primjer slanje Anđela Izraelcima.

„Evo, šaljem pred tobom anđela da te čuva na putu i da te dovede na mjesto koje sam pripremio. Čuvaj ga se i slušaj njegov glas. Ne buni se protiv njega, jer on neće oprostiti vaše presteupe. On nosi

moje ime. Ali ako dobro slušaš njegov glas i činiš sve što kažem, ja ću biti neprijatelj tvojim neprijateljima i tlačiću one koji tebe tlače.“
(2. Mojsijeva 23:20-22)

Spomenuti Anđeo je Hrist (vidi: 1. Korinćanima 10:4). Ako Hrist govori kao Očev predstavnik i šta će Otac uraditi kroz Sina kao anđela koji ih prati, onda je stih jasan. Moramo zapamtiti da Hrist govori ono što čuje da Otac govori i kao Božja RIJEČ, On komunicira sa nama.

U kontekstu činjenice da je izvor života Otac, svi tekstovi u Isaiji se uklapaju savršeno. Ovi tekstovi ukazuju na Oca kao izvor. Hrist nije isključen jer dijeli/nasleđuje Očev život i sva punoća božanstva prebiva u Njemu. Sve ovo je moguće jednom kada napustimo koncept jednakosti zasnovane na moći koji potiče iz Isaije 14:12-14.

21. Zapečaćeni Očevim imenom

PARABOLA O DJEVOJKAMA

Parabola o deset djevojaka u Mateju 25. glava otkriva interesantno svjetlo koje pravi razliku između mudrih i ludih djevojaka. Očigledna razlika između mudrih i ludih djevojaka su zalihe ulja koje su mudre djevojke imale. Ulje je simbol Svetog Duha koji je pomagao mudrim djevojkama da prate ženika na svadbenu večeru.

Drugi faktor koji pravi razliku između mudrih i ludih djevojaka je činjenica da je prijem na slavlje povodom vjenčanja određen time da li mladoženja poznaje goste. Upoznati nekog traje neko vrijeme, a lude djevojke su potrošile svoje vrijeme za koje su mogle upoznati mladoženju.

Postoji veza između zaliha ulja i poznavanja mladoženje. Isus je učenicima pojasnio vezu između Njega i rada Svetog Duha:

„I ja ću zamoliti Oca i on će vam dati drugog utješitelja da bude

s vama uvijek, Duha istine, koga svijet ne može primiti, jer ga ne vidi i ne poznaje. A vi ga poznajete, jer stoji i biće u vama. Neću vas ostaviti kao siročiće. Doći ću k vama.“ (Jovan 14:16-18)

Isus je rekao da je On taj koji će nam doći. Kroz Duha Hrist prebiva u nama.

POZNAVANJE MLADOŽENJE JE POZNAVANJE ISUSA NAŠEG UTJEŠITELJA

Duh koji se pominje u Jovanu 14:16-18 je sveprisutnost Hristovog Duha. Kroz zalihe ulja djevojke su upoznale Hrista. Tvrdi se da Sveti Duh kao treća osoba olakšava proces upoznavanja Hrista, ali takvo vjerovanje je kontradiktorno Bibliji i zdravom razumu. Osnovni princip bliskosti i približavanja nekome se ne dešava preko treće strane koja je odvojeno i lično biće. Drugim riječima, čovjek ne može razviti jak osjećaj bliskosti sa svojom ženom preko svog kuma – to je preljuba!

Sotona je uveo ovakve teorije da bi zaklonio Isusa iz naših života kao Utješitelja.

Prihvatanje Duha dolazi iz istinitog poznavanja Oca i Sina. Primanje života od Boga može da se desi jedino ispravnom identifikacijom Boga i čovjeka i taj proces identifikacije ustanovljen je kroz Božja uputstva (Zakon).

Mora biti evidentno samo po sebi da je vjera u pravog Oca, Njegovog Sina i Njihovog sveprisutnog Duha potpuno drugačiji Bog nasuprot konceptu trojstva jednake vječnosti. Grananje ovih različitih vjerovanja je veliko i međusobno se isključuju. Mnogi ljudi tvrde da je ovo mali problem. Takva izjava otkriva manjak razumijevanja ovih problema i potpuno je nesmotrena.

IZRAZITI PRIMJER IZRAELOVOG OBOŽAVANJA LAŽNIH BOGOVA

Na granici sa Hananom Izrael je bio zaveden u obožavanje lažnog boga.

„Dok je Izrael prebivao u Sitimu, narod je počeo da čini blud s Moabskim kćerima. I one su pozivale narod na žrtve svojim bogovima, i narod je jeo i klanjao se njihovim bogovima. Tako se Izrael priklonio Balu feorskom. I Gospod se žestoko razgnjevio na Izrael.“ (4. Mojsijeva 25:1-3)

Kako je Izrael mogao, tik uz granicu sa Hananom, odjednom da se okrene i postanje dijelom obožavanja lažnih bogova? Ove stvari su zapisane nama kao upozorenje.

Više od pedeset godina nakon svog nastanka, Adventistička crkva nije imala puno interakcije sa vavilonskim kćerima. Vremenom veze i dijalozi su počeli da se razvijaju do te mjere da su adventističke obrazovne i druge institucije usvojile njihove metode, načela i neka vjerovanja, od kojih je najteže posledice ostavilo prihvatanje trojstva i promjena stava o Hristovoj ljudskoj prirodi. Adventizam je ponovio istoriju Izraela i sada poštuje lažnog boga odnosno trijadu duhovnog Vavilona.

NE MOŽEMO BITI ZAPEČAČENI DOK SLUŽIMO LAŽNIM BOGOVIMA

Zapazite razliku između onoga što je zapisano na čelima 144.000 i onoga što je napisano na čelu žene koja jaše zvijer.

„I pogledao sam, kad gle – Jagnje stoji na gori Cionu i s njim sto četrdeset i četiri hiljade onih koji imaju ime njegovog Oca napisano na svojim čelima.“ (Otkrivenje 14:1)

„Žena je bila obučena u purpur i skerlet, i ukrašena zlatom, dragim kamenjem i biserima. U ruci je imala zlatnu čašu punu

gadosti i nečistote svog bluda. Na čelu joj je bilo napisano ime: 'Misterija, Vavilon Veliki, majka bludnicama i zemaljskim gadostima.'“ (Otkrivenje 17:4, 5)

Za svakog ko poštuje Boga, Bog kojeg poštuju i kome služe je u centru njihovih razmišljanja. Zašto 144.000 imaju ime Jagnjetovog Oca napisano na čelima? Zašto nije ime trojstva, trojedinog Boga napisano na njihovim čelima?

Nasuprot tome, žena koja jaše zvijer je svoj um ispunila tajnom tj. misterijom i Vavilonom, odnosno zbrkom. Bog kome ona služi je potpuna misterija i izaziva veliku pometnju i ova pometnja vodi ka velikoj mrzosti koja je otkrivena u prvom poglavlju Rimljanima. Nasuprot Bogu koji je poznat kroz djela svog stvaranja, prostitutkin bog je zbunjujuća misterija.

Kada god zalutamo od obožavanja pravog Boga, um je ispunjen misterijama, lažnim sistemom obožavanja koje je mrsko Bogu. Zapazite sledeće:

„Da li je neki narod zamijenio svoje bogove za one koji nisu bogovi? A moj narod je moju slavu zamijenio za nešto od čega nema koristi. 'Čudite se tome, nebesa, i naježite se od velike strahote', govori Gospod, 'jer je moj narod dva zla učinio: ostavili su mene, izvor žive vode, i iskopali su bunare, provaljene bunare koji ne mogu da drže vodu.'“ (Jeremija 2:11-13)

Izrael je često zavoden da obožava lažne bogove. Zašto mislimo da smo mi imuni na takvu mogućnost?

U Jeremiji 2:13 primjećujemo da je Izrael, kada je odbacio Boga, odvojen od izvora žive vode. Božji Duh nije više tekao ka njima, jer su odbacili istinito poznanje Boga. U sledećem poglavlju Bog objavljuje sledeće:

„Zato su prestali veliki pljuskovi, nema ni prolječne kiše. Tvoje

je čelo postalo čelo bludnice. Nemaš više stida.“ (Jer. 3:3)

Neuspjeh u prepoznavanju istinitog Boga, raskida našu vezu sa izvorom života i sprečava poznu kišu.

Ako ne vjerujemo iskreno da je Bog Otac i da ima Sina, već vjerujemo u trojstvo, ako bi takvim pojedincima izlio svoju silu, **Bog bi potvrdio njihovo vjerovanje u lažnog boga. Ovo se nikada neće dogoditi. Pozna kiša (Joel 2:23; Jakov 5:7) može doći samo ako poznajemo istinitog Boga i Isusa Hrista.** Misterija trojstva je lažni bog koji će baciti optužbu na Božji narod, zbog toga što ima čelo žene bludnice. Izrael nikada nije smatran Vavilonom, što je potpuno logično, jer su to bila dva geografski različita entiteta, ali je on smatran bludnicom od momenta kada je odbacio obožavanje istinitog Boga, što je jednako priključenju duhu i praksi Vavilona (vidi Ezekijel 16. glava).

LAŽNO BOGOPOŠTOVANJE IZLAŽE VJERNIKE UNIŠTENJU

Božji blagoslov Izraelu je uvijek zavisio od njihovog držanja Njegovih uputstava. Nedržanje Zakona je donosilo prokletstvo. Uputstva su ograda zaštite i kada je ta ograda provaljena Božji narod je ranjiv.

„Ako budeš slušao glas Gospoda, svog Boga, i držao i tvorio sva njegova uputstva koja ti danas dajem, Gospod, tvoj Bog, uzvišće te iznad svih drugih naroda na zemlji.“ (5. Mojsijeva 28:1)

„Ako ne budeš slušao glas Gospoda, svog Boga, i ne budeš držao i tvorio sva njegova uputstva i njegove odredbe koje ti danas dajem, sva ova prokletstva doći će na tebe i stići će te.“ (5. Mojsijeva 28:15)

Trojstvo jednake vječnosti koje izvire od kćeri vavilonskih nije

biblijski Bog i kao takav je prekršaj prvog Uputa iz Dekaloga. Prekršaj Zakona krši savez koji Božji narod ima sa Njim.

Vidjeli smo ranije da je Božji narod zapečaćen Očevim imenom na svojim čelima. Božji sledbenici prepoznaju Oca kao velikog izvora svega i prepoznaju da je Njegov Sin naslijedio sve od Njega. U prepoznavanju istinitog Boga oni imaju pravu vezu sa izvorom života i mogu primiti neophodno ulje da bi mogli ići na svadbu. Oni koji ne poštuju ovog Boga su izloženi krvoproliću osvetničkog anđela iz Ezekijela 9 glava.

„Zatim je iz svega glasa povikao na moje uši: ‘Neka pristupe oni koji nadziru grad, svaki sa svojim smrtonosnim oružjem u ruci.’ I gle, došlo je šest ljudi iz pravca gornjih vrata koja gledaju na sjever, svaki sa svojim razornim oružjem u ruci. Među njima je bio i jedan čovjek obučen u lan, s pisarskim priborom za pojasom. Oni su ušli i stali pored bakarnog oltara. Slava Izraelovog Boga podigla se s heruvima nad kojima je bila i prešla na prag doma. On je pozvao čovjeka obučenog u lan, koji je za pojasom imao pisarski pribor. Zatim mu je Gospod rekao: ‘Prođi kroz grad, posred Jerusalema, i znakom obilježi čela ljudi koji tuguju i plaču zbog svih gadosti koje se čine u njemu.’ A drugima na moje uši reče: ‘Prođite za njim kroz grad i ubijajte. Neka se vaše oko ne sažali i nemojte imati samilosti. Pobijte i istrijebite starce, mladiće i djevojke, djecu i žene. Ali ne prilazite onima na kojima bude znak. A počnite od mog svetišta.’ Tako su počeli od staraca koji su bili pred domom.“ (Ezekiel 9:1-6)

Oni koji odbiju da poštuju istinitog Boga će biti obmanuti da vjeruju laži. Ne postoji neutralnost.

„I zato Bog dopušta da na njih djeluje zabluda, da bi vjerovali laži, kako bi svi oni bili osuđeni jer nisu vjerovali istini, nego su

voljeli nepravdu.“ (2. Solunjanima 2:11,12)

Ovo su izuzetno ozbiljni problemi. Moramo imati Očevo ime napisano na čelima, a ne znak misterioznog trojstva. Da bi izbjegli opasnosti, moramo priznati naš grijeh kršenja Njegovih uputa i poricanja Njegovog Sina. Moramo se moliti u vrijeme prije nego što anđeli osvete krenu da ubiju nevjerne stanovnike Jerusalima. Moramo uzdisati i plakati za našom braćom i sestrama, koji su uključeni u lažno poštovanje. Zapazite da su oni koji su zapečaćeni još u gradu, kada zapečaćenje počne. Nisu se preselili iz grada na „svetije“ mjesto, jer ne postoji nikakva uzvišenija istina od one koja je već prepoznata od Božjeg naroda vremena kraja. Oni su ono što Biblija naziva ostatak (Otkrivenje 12:17).

22. Stvoreni po Njegovom obličju

DEFINICIJA OBLIČJA

„Zatim Bog reče: ‘Hajde da načinimo čovjeka po svom obličju, sličnog nama, i neka vlada nad morskim ribama, nad stvorenjima koja lete po nebu, nad stokom, nad svom zemljom i nad svim drugim životinjama što se miču po zemlji.’ I Bog je stvorio čovjeka po svom obličju, po obličju Božjem stvorio ga je – muškarca i ženu stvorio ih je.“ (1. Mojsijeva 1:26,27)

Bog je stvorio čovjeka po svojom obličju. Pogledajmo ova dva stiha da vidimo šta još možemo da naučimo. Riječ *obličje*, na hebrejskom „cehlem“, znači: (1) *sjena*; kao sjenka figure; (2) *sličnost*; (3) i stoga predstavlja *figuru ili idola*.

Bog je stvorio čovjeka nalik ili po obličju Boga. Druga riječ koja se koristi je sličnost (*na našem jeziku takođe „obličje“*). Ova riječ, na hebrejskom „*dmut*“, znači: *sličnost, model, oblik*, ili je priložka odredba: u stilu, na način, sličnost.

Tako je čovjek načinjen po modelu, obličju ili nalik na Boga. Pogledajmo kroz Sveto pismo da vidimo kako se ove dvije riječi koriste. Riječ *slika* se koristi 15 puta u Starom Savezu. Riječ *sličnost* se pominje 26 puta u 23 stiha.

„DA NAČINIMO ČOVJEKA PO SVOM OBLIČJU“ – OTAC GOVORI SINU

Kada Bog kaže „Da načinimo čovjeka po svom obličju,“ ko je govorio, a ko je slušao?

Otac je govorio svom Sinu. Šta, dakle, znamo o Ocu i Sinu?

Otac i Sin imaju obličje. Kako se ovo odnosi na čovjeka?

Zapazite da u Postanju 1:26 Otac kaže Sinu, „da načinimo čovjeka po svom obličju.“ Onda kaže „koji će biti gospodar/i“ (u originalu stoji množina), što ukazuje da je obličje uključivalo množinu i da je množina dvoje. Bog nije rekao „gospodar“, već „gospodari“. Ovo je značajno i prošireno je u 27-om stihu.

„I Bog je stvorio čovjeka po svom obličju, po obličju Božjem stvorio ga je – muškarca i ženu stvorio ih je.“

Ova formula nam govori dvije stvari:

1. „Po obličju Božjem stvorio ga je“:

Adam je stvoren po istom obliku ili tjelesnom liku kao Bog, kao i u karakteru i umu; sa sposobnošću da misli, stvara, voli i osjeća.

2. „Muškarca i ženu stvorio ih je“:

S obzirom da u Postanju 1:26 Bog govori svom Sinu, On je u stvari govorio, „Hajde da (Ti i Ja) stvorimo (Adama i Evu) po (mojem i tvojem) obličju.“ Dakle, imamo dva božanska bića koja razgovaraju i slažu se da stvore dva bića po Njihovom obličju.

ODNOS MUŽA I ŽENE JE NAČINJEN PO OBLIČJU ODNOSA OCA I SINA

Dakle, Postanje 1:27 nam govori da je čovjek stvoren po Božjem obličju u jednini (karakter, tijelo i sposobnost razmišljanja) kao i po obličju Oca i Sina. Na taj način su Adam i Eva kao cjelina načinjeni po obličju Oca i Sina. Zapazite pažljivo kako je odnos između Adama i Eve bio također dio Božjeg obličja.

Ne samo da su Adam i Eva bili stvoreni po Božjem liku individualno, nego je njihov odnos bio refleksija koja je nalik na odnos između Oca i Sina. Pošto je ovo slučaj, onda nam zaista odnos između Adama i Eve daje ključ da razumijemo odnos između Oca i Sina.

Sekvenca stvaranja otvara nam tok života:

1. Hrist proizilazi od Oca i posjeduje Njegov život – Otac je Njegova Glava.

2. Adam proizilazi od Hrista i prima Njegov život – Hrist je Glava.

3. Eva proizilazi od Adama i prima njegov život – Adam je njena Glava.

Upravo to Pavle opisuje u 1. Korinćanima 11:3:

„Ali želim da znate da je svakom mužu glava Hristos, a ženi je glava muž, a Hristu je poglavar Bog.“

Otac i Sin	Adam i Eva
Sin proizilazi iz Oca (Jovan 8:42; Izreke 8:22-30).	Eva proizilazi od Adama (1. Moj. 2:21-23).
Hrist je bio slika Oca i od Njega je naslijedio sve što posjeduje. On je Saradnik koji može razumjeti sve Očeve namjere. (Jev. 1:2-4).	Eva je bila pomagač i društvo Adamu koja je bila slična njemu. Sve što je imala naslijedila je od Adama. Ona je načinjena od njegove kosti, ne od zemlje (1. Moj. 2:20-24).
Otac je glava Hristu (1. Kor. 11:3).	Čovjek je glava ženi (1. Kor. 11:3).
Hrist je primio Očevo ime (Jev. 1:4).	Eva je primila Adamovo ime (1. Moj. 5:2).
Hrist je jednak sa Ocem kroz Njihov <i>odnos</i> (Jovan 5:18; Fil. 2:6).	Eva je bila jednaka sa Adamom kroz njihov odnos. Bili su jedno tijelo (1. Moj. 2:24).
Otac je sve stvorio kroz Hrista. Očev <i>izvor života</i> je kanalisiran (njegovan) od Hrista i kroz Hrista je postao cio univerzum (1. Kor. 8:6; Kol. 1:17, Ef. 3:9).	Adamovo sjeme (život) je njegovala Eva i od Eve je izašao cio ljudski rod (1. Moj. 4:1; 1. Moj. 5:3).

Bez Sotonine laži o urođenoj moći, gornji tekst daje divan tok Božjeg života. Ono **nije** lista ko je superioran nad kim! To je satanistički model razmišljanja.

BOŽANSTVO SE MOŽE RAZUMJETI

Pavle u Rimljanima poslanici 1:20 ukazuje da se Božanstvo **može** razumjeti kroz **stvorenja koja su stvorena od postanja**.

Nasuprot pokušaju da pronađemo Boga tako što ćemo Ga tražiti, mi možemo poznati Boga kroz ono što nam je otkriveno. Pavle naglašava da se Božanstvo može razumjeti kroz stvaranje.

Stvaranje Edena je bila **minijatura** neba. Eden je bio zamišljen kao udžbenik vasiona koji ukazuje na red i organizaciju neba. Najznačajniji dio stvaranja „minijature neba“ je bio onaj koji je stvoren po Božjem obličju. Zapazite da je ovo obličje mnogo više od samog karaktera, to je bila jedinstvena kreacija po Božjem obličju.

Jedini način razumijevanja ovog posebnog poretka koji je „jedini stvoren po Božjem obličju“ jeste uparivanje Adama i Eve u uniju muža i žene koja reflektuje uniju odnosa Otac/Sin. Anđeli reflektuju Božji karakter i individualno su bliži u tome što su duhovna bića kao Bog. Jedina karakteristika koja nas čini „jedinima“ nalik Bogu je odnos muž/žena, dvojni autoritet – gdje je čovjek izvor autoriteta a žena je autoritet njegovatelja. Ni jedno drugo stvorenje nije tako stvoreno.

Sposobnosti koje muž treba da ima da bi funkcionisao ispravno, zavise direktno od njegovog poznavanja Oca i Sina.

ODNOS MUŽ-ŽENA JE ODGOVOR NA SOTONIN IZAZOV HRISTU

Sotonina pobuna je počela prije stvaranja ovog svijeta.

Velika borba je usredsređena na odnos koji je Božji Sin imao sa Ocem. Stvaranje ljudskog roda će biti pouka za cio svemir, ne samo kao pouka Božje kreativnosti, već i da se bolje otkriju elementi Božanstva. Rimljanima 1:20 jasno naglašava da je Božanstvo otkriveno u stvaranju.

Moramo se zapitati zašto se Bog upustio u interesantan metod stvaranja čovjeka i žene. Zašto je Eva uzeta kao rebro od Adama? Zašto je Eva primila svu svoju suštinu od Adama i zašto je Eva jedina u vrtu koja je mogla razumjeti Adama? Zar nas ovo ne uči nešto o odnosu Oca i Sina?

Osim ovoga, zar nije to pouka cijelom svemiru što je Eva imala ulogu pomoćnika i njegovatelja u odnosu na Adamov položaj vođstva? Zar Evina uloga ne uči svakoga o kritičnoj ulozi autoriteta i podređenih struktura? Pažljivo zapazite sledeće:

„A muž ne treba da pokriva glavu, jer je Božja slika i slava, a žena je mužu slava. Jer nije muškarac nastao od žene, nego žena od muškarca. I nije muškarac stvoren radi žene, nego žena radi muškarca. Zato, a i zbog anđela, žena treba da ima vlast nad glavom.“ (1. Korinćanima 11:7-10)

Ovi stihovi su u najmanju ruku intrigantni. Pavle ne koristi argumente posle pada za muževljevo vođstvo, već poziciju prije pada. Važnost toga što žena ima vlast ili autoritet na svojoj glavi joj omogućuje da bude ključni činilac koji demonstrira kako se odgovara na izvor autoriteta – njenog muža. Ova ilustracija otkriva anđelima i vasioni Hristovu ključnu ulogu u ostvarivanju autoriteta Oca kroz Hristovo podređivanje Njemu. Stoga žena ima simbol autoriteta na svojoj glavi – zbog anđela. Ovo značajno pomaže našem razumijevanju Božje uprave zasnovane na porodici i zašto Sotona mrzi porodicu.

IZOBLIČAVANJE BOŽANSTVA JE REFLEKTOVANO U IZOBLIČAVANJU MUŠKO/ŽENSKOG ODNOSA KOJI IZOBLIČAVA JEVANĐELJE

Kao što smo vidjeli, Božanstvo se spoznaje kroz stvari koje su stvorene, kao što je to stvaranje Adama i Eve. Dalji dokaz o ovome dolazi iz činjenice da ostatak poglavlja opisuje odbijanje slavljenja Boga koje pritom izobličava odnose između muškarca i žene što vodi do rđavog ponašanja.

„Jer premda su upoznali Boga, nisu mu kao Bogu iskazali slavu ni zahvalnost, nego im je razmišljanje postalo isprazno i nerazumno srce im se pomračilo. Tvrdili su da su mudri, ali su postali bezumni i zamijenili su slavu neraspadljivog Boga likovima nači-njenim po obličju raspadljivog čovjeka i ptica i četvoronožaca i gmizavaca. Zato ih je Bog, po strastima njihovog srca, predao nečistoti da sami obeščaćuju svoje tijelo. Oni su Božju istinu promijenili u laž, pa su poštovali i obožavali ono što je stvoreno umjesto Stvoritelja, koji je blagoslovljen u svu vječnost. Amin. Zato ih je Bog prepustio sramnim strastima: njihove žene su prirodne odnose zamijenile protivprirodnim, a tako su i muškarci ostavili prirodne odnose sa ženom i u svojoj požudi uspalili se jedni za drugima, pa muškarci s muškarcima čine ono što je sramno i primaju zasluženu platu za svoje pokvarene postupke.“ (Rimljanima 1:21-27)

Proučimo gornje stihove:

1. Poznavali su Boga – odnos Oca i Sina (stih 21).
2. Način razmišljanja im se izopačio – vjerovali su zmijinoj laži da pojedinci imaju urođeni izvor moći i to je pomjerilo njihov sistem vrijednosti od vrijednosti odnosa do urođene moći. Stoga je odnos između muža i žene shvaćen kao odnos dva posebna bića sa posebnim urođenim moćima. Ovo poništava razumijevanje toka

života, a u izmijenjenom odnosu muškarca i žene je izgubljen pravi odnos između Oca i Sina. (Stih 21)

3. Tako su promijenili slavu nepromjenjivog Boga u sliku onoga što su ljudi umislili – nezavisna bića jednaka po sili sa sopstvenim pravima. Pošto je biće sa urođenim moćima bilo načelo po kojem su se vladali, nije prošlo mnogo dok ljudi nisu počeli da obožavaju moćne zvijeri i moćne ptice i druge životinje koje iskazuju moćne karakteristike. (Stihovi 22,23)

4. Ovo je uništilo ispravne odnose među muškarcima i ženama, što je dovelo do ogromnog seksualnog izopačenja. Što su izobličeni bili odnosi između muškaraca i žena, to je bila veća laž koju su imali o Bogu. (Stihovi 24,25)

5. Sa uništenim poimanjem Boga u životima muškaraca i žena, postali su otvoreni ka homoseksualnosti koja potpuno uništava sliku o Bogu. (Stihovi 26-28)

Sekvenca u prvom poglavlju Rimljanima je vrlo značajna.

1. Diskusija o jevanđelju kao Božjoj sili za spasenje vjerom (Rim. 1:16-18).

2. Gušenje istine od strane bezbožnika (Rim. 1:19).

3. Ova referenca je pojačana utiskom o poznavanju istine o istinitom Bogu otkrivenom kroz stvaranje. Najviše otkrivenje je stvaranje čovjeka po Božjem obličju (Rim 1:20).

4. Diskusija o izobličavanju Boga je reflektovana u izobličavanju muško ženskih odnosa, koje je izobličenje slike o Bogu (Rim. 1:21-27).

5. Plod grešnosti i pokvarenosti (Rim. 1:28-31).

Gornja sekvenca podržava naglašavanje ponovne uspostave porodičnih odnosa kako je najavljeno u proročanstvu o (simboličnom) povratku Ilije:

„Evo, ja vam šaljem proroka Iliju prije nego što dođe veliki i zastrašujući Gospodnji dan. On će obratiti srce očeva ka sinovima i srce sinova obratiće ka očevima, da ne dođem i ne udarim zemlju uništenjem.“ (Malahija 4:5,6)

1. Obnavljanje pravih porodičnih odnosa će dovesti do ispravnih uloga muškaraca i žena u braku.

2. Obnavljanje slike o Bogu u muško/ženskom odnosu će dovesti do ispravnog razumijevanja odnosa Oca i Sina.

3. Ispravno razumijevanje odnosa Oca i Sina će obnoviti kanal blagoslova kao što je otkriveno u 1. Kor. 11:1-3.

4. Obnovom će se vidjeti da je Otac izvor „od koga je sve“ i da je Hrist pokretač i njegovateljski autoritet „kroz koga je sve“ 1. Kor. 8:6.

5. Povratak Oca na mjesto izvora svih blagoslova će pripremiti put da Božji narod dobije pečat Očevog imena na čelima. Otk. 14:1.

Ove istine daju kritičnu važnost muško-ženskom odnosu koji podržava ispravno shvatanje opravdanja vjerom. Stoga:

Kad god se odnos između muškarca i njegove žene opisuje terminima jednakosti po moći, jednakosti u sposobnosti, jednakosti po inteligenciji, a ne jednakošću u odnosu, uništava se Božja slika i kanal blagoslova je prekinut.

Kad god muž odbije da hrani i zaštiti svoju ženu i djecu, Božja slika u čovjeku je uništena i kanal blagoslova je prekinut.

Kad god žena daje naređenja ili želi da dominira nad svojim mužem, Božja slika u čovjeku je uništena i kanal blagoslova je prekinut.

Ovo su jako bitne stavke. Koliko porodica zaista reflektuje Božju sliku u svojim domovima?

Da li razumijete zašto Pavle daje sledeće instrukcije?

„Isto tako, starije žene... da poučavaju druge dobru, kako bi mogle učiti mlađe žene da vole svoje muževe, da vole svoju djecu, da budu mudre, čestite, uzorne domaćice, dobre, poslušne svojim muževima, kako se o Božjoj riječi ne bi pogrдно govorilo.“ (Titu 2:3-5)

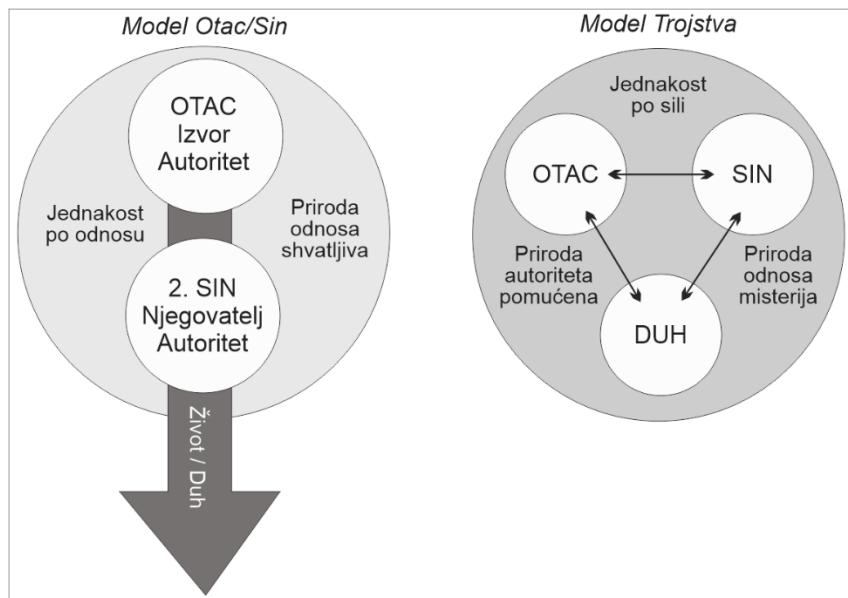
Da li ste se ikada zapitali kako učenje mladih žena da vole i slušaju svoje muževe i vole svoju djecu i učine njihove domove prijatnim mjestom, može spriječiti huljenje? Ako se žene ne nauče da se pokoravaju vođstvu svojih muževa, već su naučene da im izigravaju majku ili da vladaju nad njim, tok života je uništen i Božja slika je uništena. Otac se nikada ne pokorava Sinu – On je izvor, sjeme koje se njeguje u Hristovom tijelu – U njemu [Hristu] živimo i naše biće postoji! (Djela 17:28) Da li vidite ozbiljnost ovih stvari?

RAZUMIJEVANJE BOŽANSTVA JE SUŠTINSKI BITNO ZA RAZUMIJEVANJE JEDNAKOSTI, AUTORITETA I OSNOVE ZA ODNOS

Kada uporedimo strukturu božanstva Otac/Sin sa trojstvom, vidimo značajne promjene u tome kako razumijemo autoritet, jednakost i prirodu odnosa.

U trojstvu je primarni autoritet Oca *pretpostavljen* autoritet. Po standardima trojstva, Sin je jednostavno mogao zauzeti poziciju koju Otac ima. Sin zauzima ulogu sekundarnog autoriteta, ali u stvari nije sekundaran zbog svoje jednakosti i suvječnosti kroz urođenu moć. Ovo je kontrast apsolutnom autoritetu Oca u modelu Otac/Sin i delegiranom autoritetu Sina. Struktura autoriteta je jasna; ona nije pretpostavljena i ustanovljava direktan kanal strukture blagoslova. Model trojstva remeti pitanje autoriteta i ova zbrka je vidljiva u slici o Bogu kroz zbrku koju vidimo u ulogama

muškaraca i žena danas.

U modelu Otac/Sin, priroda odnosa je veoma jasna, dok je u trojstvu priroda jedinstva između Oca, Sina i Duha potpuna misterija. Jedinstvo osoba baca veo preko koncepta jedinstva. Neki teolozi su već počeli da prihvataju stav o „jednoj suštini“ da bi spriječili optužbe o troboštvu, ali je vjerovanje o jednoj suštini još veća misterija iako će zadovoljiti prohtjeve jedinstva jasnije nego unija tri osobe iste vječnosti.

Rezime ove misli o materiji (suštini) je da je priroda odnosa misterija i nije shvaćena kroz stvari koje su stvorene. Pošto je priroda odnosa potpuna misterija, da li je čudno da su ljudski odnosi postali tako izvitopereni i pokvareni da rezultuju potpunom misterijom?

Jedina stvar koja je jasna u modelu trojstva jeste stavka o

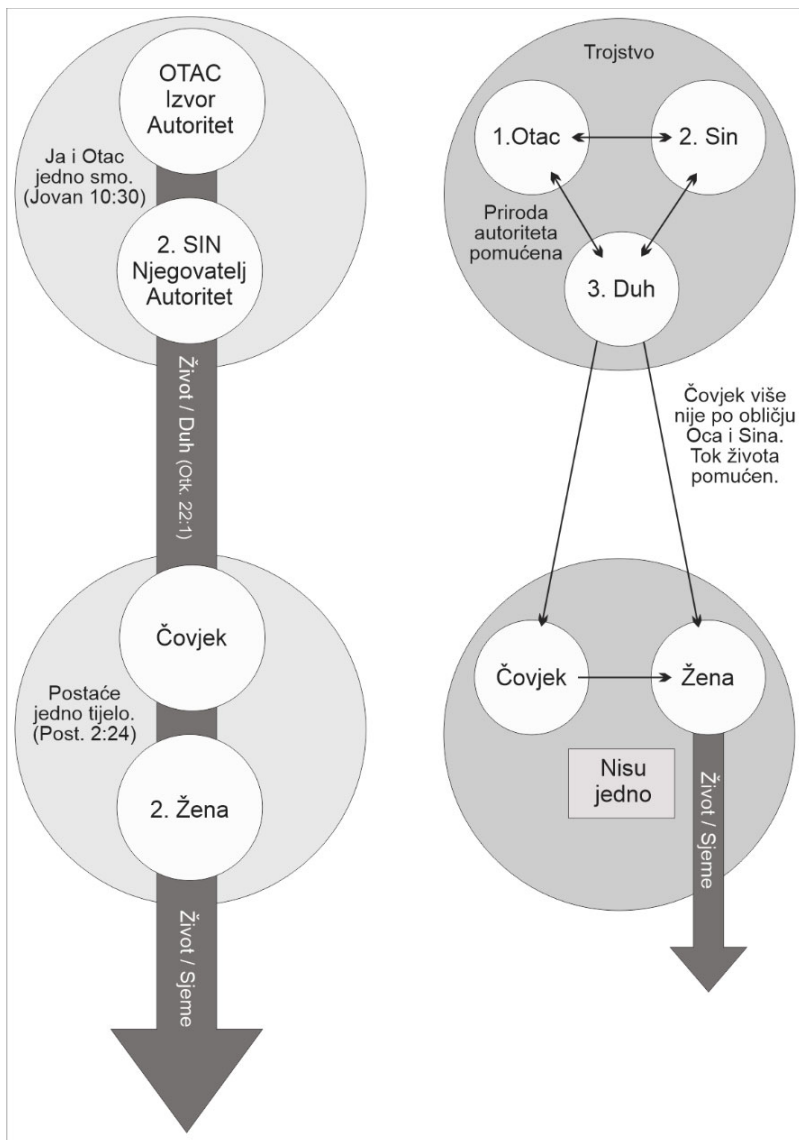
jednakosti; jednakosti zasnovanoj na moći i urođenim karakteristikama. Stavovi o autoritetu i prirodi odnosa su poremećeni i tajanstveni.

Karakteristike	Model Otac/Sin	Model Trojstva
Autoritet	Jasan i apsolutan	Pretpostavljen i nejasan
Jednakost	Zasnovana na odnosu	Zasnovana na moći
Priroda odnosa	Shvaćena	Misterija

ZAŠTITA IZVORA ŽIVOTA ZAVISI OD ISPRAVNE PORODIČNE STRUKTURE

Očev život teče kroz Sina ka cijelom univerzumu. U tom životu je ljubav, radost, mir, strpljivost, nježnost, dobrota, vjera, krotost i umjerenost. Božji Duh teče ka nama i daje nam život, kako duhovni, tako i fizički; neprekidni tok blagoslova za koji moramo vratiti radost i hvalu za sve što Bog radi za nas. Izostanak zahvalnosti i slavljenja Boga uništava zakon života u univerzumu. Zaštita ovog toka života zavisi o ispravnom razumijevanju strukture Božanstva i strukture porodične cjeline koja je zasnovana po Božjoj slici.

Ako se držimo stava da Isus posjeduje samostalni život, nezavisan od Oca, onda je porodična jedinica podložna gravitiranju ka istom shvatanju jednakosti muškarca i žene koja je zasnovana na njihovim sposobnostima. Ideja o jednakosti u trojstvu, zasnovana na mjerenju moći i učinka, uništava tok života Božjih blagoslova. Da li vidite kako trojstvo utiče na brakove svugdje u hrišćanskom svijetu?

Dijagram (na prethodnoj strani) s lijeve strane čuva tok života održavanjem činjenice da je čovjek stvoren po Božjem obličju. Na desnoj strani vidimo da je tok života poremećen i da je odnos

*između muškarca i žene promijenjen. Ako je čovjek zaista stvoren po Božjem obličju u **formi** i **odlikama**, onda trojstvo nije održivo. Treća osoba bi morala biti stvorena pored muškarca i žene da bi čovjek bio po Božjem obličju. Još jedna poenta vrijedna spomena jeste da je u dijagramu sa desne strane predstavljeno naglašavanje stvaranja života od majke. Ovaj sistem dozvoljava svakakve stilove bogoslužnja usmjerenog ka proslavi ženskog pola.*

Svakako da ne smijemo i ne možemo prividjeti uticaj sekularne filozofije i misli koja se, logično, kreće paralelnom linijom sekularnog humanizma i satanističkog koncepta koji sve više degradira smisao porodice i porodičnih vrijednosti. Može se reći da lažirana religija i svjetovni trendovi korespondiraju, međusobno se dopunjuju i podržavaju. Shodno tome, prilikom pseudo obraćenja u crkvama, unapređenje bračnih i porodičnih odnosa po Božjem obličju faktički se ne događa, jer je koncept ostao isti.

Ako smo počeli da uviđamo važnost porodične strukture i Božanske strukture u obezbjeđivanju Božjih blagoslova, na pravom smo putu povratka Božjeg obličja.

23. Obnavljanje kanala blagoslova

U prethodnom poglavlju vidjeli smo kako se čuva tok života kao kanal blagoslova koji ide od Oca do Sina i muškarca i žene. Struktura muško-ženskih odnosa po Božjem obličju Oca i Sina je vitalna u očuvanja toka života. U ovom poglavlju ćemo se fokusirati na duhovnu prirodu ovog zakona.

FIZIČKI I DUHOVNI KANAL BLAGOSLOVA

Čovjek je stvoren sa dva izvora koji se odnose na tijelo i duh, kao što je prikazano u 1. Mojsijevoj 2:7. Čovjek prosleđuje svoje fizičko sjeme kroz seksualni odnos, ali svoje duhovno sjeme prosleđuje kroz riječi koje govori. Kako fizički, tako i duhovno:

1. Čovjek prenosi svoje sjeme svojoj ženi u ljubavnoj intimi i ona se stara o njemu da se formira tijelo.

2. Čovjek tada ispunjava to tijelo duhovnim sjemenom blagosiljajući svoju djecu i ženu te se tako njeguju i duh i tijelo. Ovo je čudo fizičkog i duhovnog rođenja i rasta.

Interesantno je da čovjek mora održavati ravnotežu između fizičkog i duhovnog izvora. Ako se čovjek fokusira samo na fizičko sjeme, stvoriće tijela kroz svoju ženu; ali ako ne obraća pažnju na duhovno sjeme, onda će ta tijela biti mrtva ili beživotna u duhovnom smislu (nerođena odozgo).

Na to je Isus mislio kada je rekao:

„Što je rođeno od tijela, tijelo je, a što je rođeno od Duha, duh je. Ne čudi se što sam ti rekao: ‘Morate da se rodite odozgo.’“ (Jovan 3:6,7)

Ovo načelo formiranja i ispunjavanja je proces koji je Bog koristio da stvori svijet.

Forma		Ispunjavanje	
Dan 1	Prostor, svjetlo i tama	Dan 4	Sunce, Mjesec i zvijezde
Dan 2	Voda na Nebu i zemlji	Dan 5	Stvorenja koja lete i plivaju
Dan 3	Tlo i vegetacija	Dan 6	Stvorenja koja žive na kopnu, Adam i Eva

OČEVA ULOGA DAVAOCA BLAGOSLOVA

Proces ispunjavanja oblika ili uma djeteta i stvaranje robusnog osjećaja identiteta dolazi primarno kroz formu blagoslova. Zato Solomon kaže sledeće:

„Unuci su kruna starcima, a slava su sinovima očevi njihovi.“
(Izreke 17:6)

Riječ *slava nosi* u sebi značenje *hvaliti* kao u „mudri da se ne hvali mudročću svojom“ (Jeremija 9:23,24); ne hvalite se niti nalazite *vrijednost* u svojoj mudrosti. U ovom smislu, dijete stiče osjećaj *vrijednosti* i *identiteta* od svog oca. Riječ na hebrejskom je *ab* – Otac. Djetetov otac je izvor i sjeme, a njegova majka njeguje to sjeme. Da se formira i ispuni tijelom i (ispravnim) duhom zahtijeva i oca i majku, ali je otac izvor blagoslova kao što je predstavljeno u Izrekama 17:6.

Stvari možemo sumirati na sledeći način:

1. Božji život teče kroz nesebičnu ljubav prema svim Njegovim stvorenjima.

2. Mi trebamo biti centar svjetlosti i blagoslova na isti način. Moramo biti savršeni u svojoj sferi kao što je On u svojoj.

3. Svako dijete živi životom (koji teče kroz) svog oca.

4. Ovaj život je Isusov život koji se manifestuje u našem smrtnom tijelu.

5. On će proizvesti u nama isti karakter kao što je u Njemu.

Da li vidite moć u razumijevanju strukture i toka Božjeg života? Ovo je srce poruke opravdanja vjerom. Ključni dio razumijevanja opravdanja vjerom uključuje razumijevanje strukture i toka Božjeg života.

Ne želimo da izvodimo zaključak da je lično spasenje neke osobe zavisno od druge osobe. Svaka osoba prima blagoslov i spasenje direktno od Boga. Ali kao što osoba može naučiti o spasenju od propovjednika ili neka osoba prima hranu koju je spremila druga osoba, tako i ljudska djela mogu djelovati kao kanal blagoslova i prenijeti blagoslov spasenja.

Pa kako onda otac prenosi blagoslov na svoju djecu?

*„Smrt i život u vlasti su jezika, i ko ga voli, ješće plod njegov.“
(Izreke 18:21)*

„Od tebe ću načiniti veliki narod, blagosloviću te i učiniću da tvoje ime bude veliko; i bićeš blagoslov za druge. Blagosloviću one koji tebe blagosiljaju, a prokleću onoga ko na tebe priziva zlo, i preko tebe će se blagosloviti svi narodi na zemlji.“ (Post. 12:2,3)

„Zato je Isak pozvao Jakova, blagoslovio ga i podučio: ‘Nemoj uzeti ženu od hananskih kćeri. Ustani, idi u Padan-Aram u kuću Betuela, oca svoje majke, i tamo uzmi sebi ženu od kćeri Labana, brata svoje majke. Bog Svemoćni blagosloviće te i učiniće te plodnim i umnožiće te, tako da će od tebe postati velik narod. I daće ti Abramov blagoslov, tebi i tvom potomstvu, da zauzmeš zemlju u kojoj si stranac i koju je Bog dao Abram.“ (Postanje 28:1-4)

Očeva riječ daje *identitet* i *sistem vrijednosti* djetetu. *Vrijednost* teče od *izvora života* i kao što otac predstavlja nebeskog Oca

u porodičnoj strukturi, on nosi *izvor života*.

Obratite pažnju na naglašavanje blagosiljanja svoje djece od strane patrijarha. Kada otac kaže svom djetetu, ti si dragocjen, ti si bitan, ti si poseban i ti si Božje dijete, njegove riječi nose blagoslov i Božji život.

„Duh je taj koji daje život, tijelo ne koristi ništa. Riječi koje sam vam govorio Duh su i život su.“ (Jovan 6:63)

NAPAD NA OČEVU ULOGU

Neprijatelj naših duša veoma dobro razumije ova načela. Zna da će, ako zatvori izvor koji teče direktno od oca ili ga zaguši kroz izmjenu pokorne uloge majke, spriječiti da se dijete napuni svetog Duha.

Sotona zna da očevi predstavljaju izvor i da drže ključeve ispunjenja djece Svetim Duhom sa svojim blagoslovima. Iz ovog razloga je izmislio sve što može da bi uništio očevu ulogu i da zaustavi *izvor života*. On to može uraditi na tri osnovna načina:

1. Izvući oca iz doma.
2. Izazvati da otac ignoriše svoju odgovornost da blagoslovi dijete.
3. Izazvati da majke preuzmu ulogu lidera u domu.

Ove stvari dešavaju se svugdje u crkvi i društvu. Kada je par razveden i otac ima limitiran pristup djetetu, to oduzima blagoslov djetetu.

Kako Sotona izaziva da ljudi ignorišu svoju odgovornost prema svojoj djeci? Kada su Adam i Eva pali i prigrlili laž „nećete vi umrijeti“ – fatalnu pretpostavku, njihov *sistem vrijednosti* je promijenjen iz *sistema vrijednosti kroz odnos* u onaj koji je

zasnovan na učinku. Čovjek je naveden da obožava djela sopstvenih ruku (Isa. 2:8). Potreba da bude uspješan u smislu edukacije, karijere ili biznisa postaje toliko velika da on zapostavlja potrebe sopstvenog djeteta. On se fokusira da bude neko velik i da ostavi svoj trag u istoriji. Pošto je njegov fokus na sebi, djeca postaju prepreka i Sotona će ohrabriti Oca da prokune svoju djecu, da im govori da su glupavi ili jednostavno loši i sveukupno će ih ignorisati. Navođenjem oca da prokune sopstvenu djecu, on truje izvor života i nanosi veliku ranu djeci i uništava njihov osjećaj *vrijednosti*. Takva zatrovana djeca će odrasti i manifestovati iste neumorne težnje, prenoseći kletvu na sledeću generaciju. Za neke je bol prevelik – rezultat je samoubistvo tijela ili duha ili oboje.

Poslednja taktika je taktika zamjene uloga ili rotiranje uloga po potrebi. Ako otac nema sposobnosti da bude vođa, ako je manje inteligentan od svoje žene, ili manje pouzdan, onda je prirodno da žena preuzme ulogu vođe. Ali pošto ona nije izvor blagoslova, zauzevši njegovu poziciju, ona (ne shvatajući) devalvira njegovu ulogu i oduzima djeci slavu. Preuzimanjem ili zauzimanjem uloge muža, žene ne poštuju njegovu poziciju autoriteta i svojim primjerom navode djecu da učine to isto i njima.

Neshvatanje ili pogrešno shvatanje uloga oca i majke zaista može spriječiti Božje blagoslove za cijelu porodicu. S druge strane, spontani zdravi autoritet oca i zdrava uloga žene i majke donijeće blagoslove porodici.

OBEĆANJE ABRAMU ISPUNJENO U PORODIČNOJ STRUKTURI

Činjenica da je ispravna porodična struktura vitalna za tok Božjeg života u našu djecu je izražena u sledećem stihu:

„Od Abrama će postati velik i moćan narod, i preko njega će se blagosloviti svi narodi na zemlji. Jer mi je poznato da će poučiti svoje sinove i svoj dom posle sebe da se drže Gospodnjeg puta postupajući pravično i kako valja, tako da Gospod ispuni na Abramam sve što je obećao za njega.“ (Post. 18:18,19)

Ovaj stih je formula:

1. „Poznato mi je.“ Ova riječ *poznati* ima isto značenje kao kada je Adam poznao svoju ženu. Ona simbolizuje prenos sjemena. Bog je postavio sjeme u Abramam.

2. „Da će poučiti svoje sinove i svoj dom posle sebe.“ Abram će prenijeti svoje sjeme svojoj porodici. On će ih poučiti, jer je izvor blagoslova za svoju porodicu.

3. „Da se drže Gospodnjeg puta.“ Sjeme koje je u kombinaciji sa strukturom dozvoljava porodici da se drži puteva Gospodnjih.

4. „Da postupaju pravično i kako valja“ – kada kanal života teče, pravednost će biti demonstrirana u životu.

5. „Da Gospod ispuni na Abramam sve što je obećao za njega“ – da će Abram biti velika i jaka nacija i da će sve porodice na zemlji biti blagoslovene u njemu.

SJEME I ULOGA NJEGOVATELJA

Načelo *semena* i *njegovanja* se odigrava na tri nivoa:

1. Otac (sjeme) i Sin (njegovanje) – Jovan 5:19,20. 2. Hrist (sjeme) i zajednica vjernika (njegovanje) – Efes. 5:24,25. 3. Muž (sjeme) i žena (njegovanje) – Efes. 5:22.

Kao što je muž glava ženi, tako je Hrist glava zajednice vjernih. Zajednica je prepoznata kao žena, koja uzima Hristovo sjeme i podiže ga njegovom u narod koji drži uputstva Božja i koji je po obličju

njihovog Oca Isusa, kao što je Set načinjen po obličju njegovog oca Adama, kroz Evu.

Kako Hrist daje svoje sjeme zajednici vjernih? Ono prvo dolazi k nama direktno kroz lično biblijsko proučavanje. Takođe dolazi i kada porodica zajedno vrši službu, ali u društvenoj zajednici ono dolazi kroz starješinstvo zajednice. Apostoli su se neprestano trudili u službi molitve i Riječi (Djela 6:4). Imali su zadatak da hrane stado (Jov. 21:17; Djela 20:28; 1. Pet. 5:2). Starješine vjerske zajednice su zemaljski predstavnici *načela muškog osjemenjavanja*. Članovi zajednice predstavljaju ženu koja njeguje sjeme i nosi Hristovo obličje u svojim izdancima – onima koji drže Božja uputstva i imaju Hristovu vjeru. (Otk. 14:12).

Starješine prvo moraju nositi potrebne kvalifikacije iz svog doma da bi se mogli starati za zajednicu vjernika (vidi: 1. Timoteju 3:4,5). Zato žene ne mogu biti starješine, jer bi bila katastrofa da vladaju svojim domom.

Očekivano, ovakav stav iritira mnoge demokratski i sekularno profilisane ljude, ali to će biti slučaj samo ako sistem *vrijednosti* kao osobe vučete iz satanističkog koncepta *urođene moći, položaja i nezavisnosti*.

DESTRUKTIVNO DJELOVANJE KONCEPTA TROJSTVA NA PORODIČNU STRUKTURU

1. Trojstvo identičnih bića mijenja strukturu Božanstva od odnosne jednakosti ka jednakosti po učinku.
2. Mi smo kao porodica načinjeni po Božjem obličju.
3. Trojstvo pomijera porodicu od odnosne jednakosti ka jednakosti zasnovane na učinku.

4. Ovaj pomak guši kanal blagoslova izvrtanjem duhovnog sjemena i načela njegovanja.

5. Gušenje blagoslova dodatno otežava dotok Svetog Duha u živote porodice i zajednice.

6. Gušenje blagoslova uništava slavu djece i stvara bezvrijednost i nesigurnost.

7. Bezvrijednost i nesigurnost intenziviraju *razmišljanje zasnovano na učinku* i stvaraju brda i doline u našem životu koje sprječavaju da Sveti Duh dopre do nas.

Da li je ta fatalna pretpostavka vrijedna svega ovoga? Da li je vrijedno zaustaviti kanal Božjeg *izvora života* – Njegov Duh, rasturanjem strukture koja nas je uspostavila? Zar ovo nije žalošćenje Svetog Duha?

Kada razumijemo Božji *sistem jednakosti po odnosu*, onda prividna nepravda i nejednakost potpuno nestaju i izvor život postaje ponovo otvoren za nas. Ovo nam daje kontekst za sledeće stihove i otkriva njihovu važnost.

„Pobožnost koja je čista i neuprljana pred našim Bogom i Ocem jeste ovo: brinuti se za siročad i udovice u njihovoj nevolji, i čuvati se prljavštine ovog svijeta.“ (Jakov 1:27)

„Učite se dobro činiti, tražite pravdu, ukoravajte tlačitelja, pravdu dajte siročetu, branite pravo udovice.“ (Isaija 1:17)

Srce čiste vjere jeste obilaziti sirote i udovice; obnavljati izvor Izraelu; pustiti vodu iz kamena da Božja zajednica može da pije. Ako porodica izgubi oca ili je otac nevoljan da njeguje svoju djecu, tada je dužnost vođa zajednice da popune tu prazninu. Ako dijete izgubi majku, zajednica ga mora hraniti i njegovati i starati se za njega. To je preuzimanje odgovornosti u spasavanju izgubljenih i duša na umoru koje nemaju izvor u svojim domovima.

APEL DA SE OBNOVI PORODIČNA STRUKTURA BLAGOSLOVA

Naš Otac na nebesima je znao tačno šta Isus treba da čuje prije nego što se suprotstavio Sotoni u pustinji. Njemu je bio potreban jednostavan blagoslov:

*„Kad se krstio, Isus odmah izađe iz vode, a nebesa se otvoriše i on ugleda Božijeg Duha kako silazi kao golub i spušta se na njega. A glas sa neba reče: ‘Ovo je moj voljeni Sin, koji je po mojoj volji!’“
(Matej 3:16,17)*

Ova izjava Oca otkriva jednu stvar bez koje Njegov Sin ne može da živi i ne može da stvara iz sebe i to je vrijednost koja je izvedena iz Očevog blagoslova. Ovo ne bi bio problem za nerođenog Sina. Blagoslov kod krštenja, iako lijep, ne bi bio vitalan, ali rođeni Sin mora imati taj blagoslov. Isus ne bi mogao da ispuni svoju misiju bez njega. On, u ovom momentu, otkriva samo srce Božjeg kraljevstva. Baš kao što Božji Sin ne može istinski raditi bez blagoslova Njegovog Oca, ne možemo ni mi.

Koliko su moćne riječi, *ovo je Sin moj voljeni koji je po mojoj volji*. Ako ih prihvatimo i primimo u srce one mogu izliječiti bilo koju ranu, bilo koji bol, ako vjerujete u to.

Kada je Otac govorio Isusu, svome Sinu, Riječ je prolazila kroz Hrista ka svima nama. Ovdje je sila koja poravnava planine ponosa i ispunjava doline depresije. Ovdje je ključ predat u ruke vjere koja će otključati silu nebesa.

Ako pratimo Isaiju poglavlja 1. do 3. pažljivo, uočićemo stalni pad vođstva u Izraelu:

1. Formalizacija bogoslužnja (Isa. 1:13-15).
2. Snižavanje načela vođa (Isa. 1:23).
3. Prihvatanje istočnih/vavilonskih načela – razmišljanje zasnovano na učinku (Isa. 2:6).

4. Uzimanje dobrih ljudi – voda i hljeb su uzeti – izvor je zatvoren – kanal je odsječen (Isa. 3:1,2).

5. Uzdizanje nezrelih vođa jer tijela djece nisu ispunjena izvorom života i stoga su nastrojena da razmišljaju po učinku a ne po odnosu i time nesigurna i željna kontrole (Isa. 3:3,4).

6. Nepoštovanje autoriteta (Isa. 3:5).

7. Feminizacija vođstva – žene će vladati nad njima (Isa. 3:12).

„A sve im se to događalo za primjer i napisano je za upozorenje nama, koji živimo na kraju vjekova. Dakle, ko misli da stoji, neka pazi da ne padne.“ (1. Korinćanima 10:11,12)

Obratimo pažnju na istinsko djelo pripreme za Gospodnji dolazak:

„Slušajte! Neko viče u pustinji: ‘Raščistite put Gospodu! Poravnajte kroz pustu zemlju stazu našem Bogu! Neka se podigne svaka dolina, neka se spusti svaka gora i svako brdo! Brežuljkast kraj neka postane ravan, neravan kraj neka se pretvori u ravnicu! Tada će se otkriti slava Gospodnja i svi će je ljudi vidjeti, jer su to riječi iz Gospodnjih usta.’“ (Isaija 40:3-5)

„Jer će biti velik u Gospodnjim očima. Ali ne smije da pije vina ni opojnog pića. Biće pun Svetog Duha već od majčine utrobe. Mnoge od Izraelovih sinova obratiće k Gospodu, njihovom Bogu. Ići će pred Bogom pun Duha i snage kao Ilija, da srca očeva obrati deci i neposlušne mudrosti pravednih, da Gospodu pripremi spreman narod.“ (Luka 1:15-17)

Ni „Ilija“ posletka vremena neće biti opijen vavilonskim vinom, gdje se veličina mjeri učinkom ili urođenom moći. On će obnoviti porodične izvore okretanjem djece ka njihovim očevima i vidjeće u njima kanale svoje slave. Očevi, muževi, majke i djeca – svi zajedno treba da izbace prokletstvo iz svojih domova i zajednica

vjernika koje sprečava kanale Božjih blagoslova.

„Evo, ja vam šaljem proroka Iliju prije nego što dođe veliki i zastrašujući Gospodnji dan. On će obratiti srce očeva ka sinovima i srce sinova obratiće ka očevima, da ne dođem i ne udarim zemlju uništenjem.“ (Malahija 4:5-6)

24. Životne strukture

TOK ŽIVOTA/BLAGOSLOVA KROZ INDIVIDUALNI KANAL

*„Kad bi se u njoj našli ova tri čovjeka – Noje, Danilo i Jov – oni bi zbog pravednosti svoje dušu svoju izbacili, govori Gospod.“
(Ezekijel 14:14)*

Ljudi se spasavaju kao pojedinci, i na kraju odgovornost za spasenje neke osobe počiva jedino na njima samima. Individualni kanal blagoslova dolazi kroz ličnu molitvu i proučavanje Biblije. Kroz ovaj proces osoba dobija duhovni život direktno od Boga i dobija blagoslov i Njegovo vođstvo. Po pitanju dobijanja uputstava, jedini autoritet kome se savjest može pokoriti jeste Biblija i samo Biblija. Mi možemo dobiti biblijske instrukcije od porodice i vjerske zajednice, ali se sve ovo mora provjeriti u Božjoj riječi na individualnom planu.

Sposobnost da se povežemo na individualni kanal tijesno je povezana sa nukleusom porodice i vjersko-porodične strukture. Djeca su osjemenjena i brižno njegovana po načelima vjere kroz molitve i čitanja Biblije sa roditeljima. Oni koji nisu odgajani u hrišćanskom domu kao duhovna djeca primaju sjeme i njegu u vjerskoj porodici. Temelji individualnih kanala su razvijeni u porodici ili kanalima blagoslova vjerske zajednice, ali na kraju je individualni kanal osnov spasenja.

TOK ŽIVOTA/BLAGOSLOVA KROZ KANAL PORODIČNE STRUKTURE

U prethodnim poglavljima vidjeli smo da duhovni život teče

najsnažnije kroz porodične strukture. Život i smrt koji su na jeziku oca kao sijača i na jeziku majke kao njegovatelja, položiće duhovne temelje njihovoj djeci.

Primijetili smo i da je poglavarstvo oca u domu od vitalnog značaja da se očuva tok duhovnog života u porodici. U ovom smislu je otac opipljiv izvor svake porodice.

Primijetili smo i u Abramovom životu da je Bog blagoslovio Abrama da bi sve porodice na zemlji bile blagoslovene kroz njega. Ovdje vidimo kompletan sistem (duhovnog) navodnjavanja kako bi duhovni život potekao kroz društvene zajednice. Ovaj tok života je zaštićen zakonom i čini da osoba bude ukorijenjena kraj vode (Psalam 1:1-4).

Bog je stvorio ovaj duhovni sistem navodnjavanja ne samo da bi mi bili fokusirani na naše odnose kroz odnos sa Bogom, već i fokusirani na odnose kroz odnos jedni sa drugima. Kao što Biblija kaže: „*Jer ni jedan od nas ne živi samo sebi, i niko ne umire samo sebi.*“ (*Rimljanima 14:7*)

Ako bismo trebali da održavamo odnos samo sa Bogom i primimo život u svim njegovim aspektima (fizički, mentalni i duhovni) od Njega, ne bismo trebali jedni drugima i gravitirali bi prema izolaciji, a ne prema zajednici.

Životni tok kroz ljudske strukture čuva odnosni sistem društva i reflektuje Božje kraljevstvo.

Dok dijete raste može nastati duhovni paradoks između svijesti individue i autoriteta porodične strukture. Dok smo djeca, treba da poštujemo i slušamo svoje roditelje. To je autoritet koji mora biti poštovan. Ali po pitanju vjere, moramo se obratiti Božjoj riječi za viši autoritet. Obratite pažnju na paradoks:

„Poštuj svog oca i svoju majku da ti se produže dani na zemlji

koju ti daje Gospod, tvoj Bog. “ (2. Mojsijeva 20:12)

„Ko oca ili majku voli više nego mene, nije me dostojan. Ko sina ili kćer voli više nego mene, nije me dostojan. “ (Matej 10:37)

Kada postoji neslaganje u shvatanju značenja istine, moramo poštovati roditelje, ali i pratiti svoju savjest. Ovo može biti izuzetno teško, ako vaša porodica traži da činite stvari drugačije od onog što piše u Bibliji. U takvim slučajevima, viši autoritet Božje Riječi mora donijeti presudu, ali ovo ne znači da moramo prestati da poštujemo ili da se odrekemo od svojih roditelja. Prestanak poštovanja roditelja bi prekinulo Božji kanal blagoslova.

VJERSKE ZAJEDNICE ZAVISE OD PORODIČNE STRUKTURE

Propast u porodičnoj strukturi dovela bi zajednicu u stanje Sodomu i Gomoru, koje je Bog uništio jer su toliko izvrnule porodičnu strukturu da sistem toka duhovnog života više nije mogao biti operativan u toj zajednici. Slična moralna degradacija i uništenje pobožne porodice desili su se i u pretpotopnom svijetu.

Hristov Duh u Abramuu je taj koji je prenijet njegovim nasljednicima kroz blagoslov. Hristov Duh je očuvan u ostatku Izraela kroz porodičnu strukturu. Ovo je razlog Sotoninih otrovnih napada protiv porodice.

Stoga je porodica ključni element vjerske i društvene zajednice i nacije.

Porodica je primarni ključ za formiranje pojedinca. Individualni kanal života je izgrađen na platformi porodice ili, ako je potrebno, porodice u vjerskoj zajednici.

Što se tiče grupa ljudi, vjerske i društvene zajednice i nacije, njima je potrebna struktura koja reflektuje načela sjemena i staranja

u porodici. Ovo je garancija načela Božjeg kraljevstva koje je zasnovano na odnosima.

Načela toka života kroz vjersko poglavarstvo ka njenim članovima je živopisno prikazano u Mojsijevim događajima u 2. Mojsijevoj 17:8-13: „*Amaličani su došli da se bore sa Izraelom u Rafidinu. Tada je Mojsije rekao Jošui: 'Izaberi ljude pa idi i bori se s Amaličanima. Ja ću sutra stati na vrh brda sa štapom Božjim u ruci.'* Jošua je učinio kao što mu je Mojsije rekao i borio se s Amaličanima, a Mojsije, Aron i Hur popeli su se na vrh brda. I dok je Mojsije držao ruke podignute, Izraelci su bili nadmoćniji, a kad je spustio ruke, Amaličani su bili nadmoćniji. Kad su Mojsiju ruke otežale, uzeli su kamen, stavili ga pod njega i on je sjeo. A Aron i Hur držali su mu ruke, jedan s jedne, a drugi s druge strane, tako da su mu ruke ostale podignute sve do zalaska sunca. Tako je Jošua oštricom mača porazio Amaličane i narod koji je bio s njima.“

Ako bi koristili *razmišljanje zasnovano na učinku*, mogli bismo reći da je Mojsije bio kukavica što je poslao Jošuu da se bori, dok su on, njegov brat i Hur otišli na molitvu. Ali ovdje je kanal jasno prikazan. Uspjeh Jošue i vojnika je zavisio od Mojsijevih molitvi. Kada se Mojsije molio Jošua i vojnici su imali inicijativu, ali kada bi prestao, Amaličani bi nadvladali. Vidimo Arona i Hura kako pomažu Mojsiju da nastavi da moli, što je takođe bila pouka za Izraelce da ne bi blagoslov pripisali ljudskoj sili. Kao starješine, oni su odigrali svoju ulogu u održavanju kanala blagoslova.

Neko bi mogao da se zapita, ako je Mojsije bio umoran, zašto nije njegovo mjesto zauzeo Aron ili Hur i počeo da moli? Da se to dogodilo, naškodilo bi važnoj pouci u vezi toka blagoslova kroz strukturu autoriteta. Kada su se Jošua i vojska stavili pod vođstvo Mojsija i starješina, bili su blagosloveni u borbi. Koliko je ovo bitna

pouka za vođe! Da Mojsije nije molio vjerom, mnoge majke i djeca ostali bi bez oca te večeri.

Isus je demonstrirao isti ovaj princip u Novom Savezu kada je nahranio 5000 ljudi. Isus je bio izvor koji je distribuirao hljeb i ribu učenicima, i od njih mnoštvu naroda. Hrana koja ih je održavala u životu je podijeljena kroz strukturu blagoslova. Pošto je nahranio 5000 ljudi, Isus je objavio da je on „Hljeb životni“. On je onaj koji teče kroz tok u formi Utješitelja. Poenta je da mora postojati struktura da bi ovaj sistem ispravno funkcionisao.

PRIMANJE BLAGOSLOVA KROZ POKORAVANJE VOĐAMA

U pogledu ove tačke, mnogi ljudi propuštaju da prime blagoslov. Ali šta činiti kad vođe padnu?

Ključ je podsjetiti takvog vođu, kroz proces pokornosti, da je on izvor blagoslova za vjersku zajednicu i da nam je hitno potreban blagoslov za koji je on dobio pravo da nam daje. Kroz proces pokornosti moramo podsjetiti naše vođe o njihovoj obavezi da se staraju za svoje stado. Duh prkosa i pobune samo će stvoriti priliku da se uzburka frustracija ili bijes u našem vođi i što će garantovati da nećemo dobiti ono što tražimo.

Ovo načelo je veoma teško sprovesti jer smo svi primili pečat laži: „Nećete vi umrijeti“ i „Postaćete kao bogovi“ (bićete nezavisni). Prirodno je da kada neko ko je iznad nas po autoritetu radi suprotno Pismu, mi automatski reagujemo nezavisno od njih i vjerujemo da smo slobodni da činimo kako mi mislimo da je ispravno. Tako mnogi zastranjuju još dublje, osnivajući svoje grupe ili se priključujući raznim sektama.

„Molimo vas, braćo, poštujujte one koji se trude među vama i

predvođe u Gospodnjem djelu i opominju vas, i s ljubavlju ih posebno cijenate zbog njihovog rada. Budite u miru jedni s drugima. A podstićemo vas, braćo, opominjite one koji neuredno žive, tešite potištene duše, pomažite slabima, budite strpljivi sa svima. Pazite da niko nikome ne vraća zlo za zlo, nego se uvijek trudite da činite dobro jedni drugima i svima ostalima.“ (1. Solunjanima 5:12-15)

Razmišljanje zasnovano na učinku sa svojim naglaskom na pojedince sa sopstvenom moći, ne osjeća potrebu niti ikada može pojmiti važnost takve strukture. Strukture su tu da ih iskoristimo za naše napredovanje ali one postaju sredstvo kontrole, a ne blagoslova.

Ali šta se dešava ako pratite proces prokoravanja, a vođa i dalje nastavi da prati kurs koji je suprotan Bibliji? Prvo treba utvrditi da li Bog i dalje smatra ispravnim kanal strukture ili institucije kojoj se obraćamo. Ako je odgovor potvrđan, moramo ostati u kanalu blagoslova i moliti za strpljenje, dok se Gospod ne posveti rješavanju problema obraćanjem ili otklanjanjem.

Ranije smo spominjali paradoks o porodici i pojedincu. Ovaj paradoks se proširuje između pojedinca i vjerske zajednice. Nijedan čovjek ne može biti savjest drugoga, niti može jedan vjerski vođa biti odgovoran za spasenje drugog. Nijedna osoba ne može prepustiti drugoj osobi da odluči šta će čitati i vjerovati, s kime se druži i gdje će ta osoba ići na bogoslužje. Ove stvari su ostavljene savjesti. U isto vrijeme moramo pokazati našim Bogom odabranim vođama šta smo našli u Pismu i moliti se da ih Bog blagoslovi dok nas savjetuju. Pridržavanje ovog paradoksa iziskuje mnogo mudrosti i strpljenja i najviše od svega vjeru u našeg Nebeskog Oca.

Na žalost, vjernici često pribjegavaju jednoj od dvije krajnosti: ili ćute iz straha od gubitka svoje pozicije u vjerskoj zajednici ili se

eksponiraju radikalnim stavovima.

Vratimo se na paradoks individualnosti i pokoravanja i pogledajmo sledeću očiglednu kontradikciju:

„I nikoga na zemlji ne zovite ocem jer imate samo jednog Oca – onog na nebu.“ (Matej 23:9)

Uporedimo to sa ovim stihovima:

„Starijeg čovjeka nemoj prekorevati, nego ga savjetuj kao oca, mlađe muškarce kao braću.“ (1. Timoteju 5:1)

„Jer da imate i deset hiljada vaspitača u Hristu, nemate više očeva. Jer u Hristu Isusu ja sam vas začeo posredstvom dobre vijesti. Zato vas usrdno molim, ugledajte se na mene. Zato vam šaljem Timoteja, jer je on moje voljeno i vjerno dijete u Gospodu. On će vas podsjetiti na načela kojih se držim dok služim Hristu Isusu, o kojima poučavam svuda u svakoj skupštini.“ (1. Kor. 4:15-17)

U Mateju Isus govori o zloupotrebi moći od strane vođstva i u tom kontekstu ne trebamo prećutno vjerovati nekom vođi i vjerovati njihovom sudu bez ikakve konsultacije sa Božjom riječi. U kontrastu sa tim Pavle moli mlade ljude da vole i njeguju posrednike koje im Bog šalje na isti način na koji bi sin volio i poštovao oca. Ovdje nema neslaganja.

KADA SMO OSLOBOĐENI AUTORITETA USPOSTAVLJANIH VOĐA

Na početku ovog razmišljanja, veoma je važno ustanoviti na koji način se uspostavljaju vođe određene vjerske zajednice. Ukoliko se to ostvaruje kao u politici, kroz (sumnjivi) edukativni sistem, lobiranjem ili preko crkvenih klanova, onda nemamo osnova da takvu strukturu smatramo Božjom ustanovom.

Pogledajte sledeći navod iz Djela apostolskih 4:18-20:

„Tada su ih pozvali [članovi Sanhedrina, vrhovnog vjerskog tijela] i zapovijedili im da nipošto ne govore niti uče u Isusovo ime. Na to su Petar i Jovan rekli: ‘Sami prosudite da li je pravo pred Bogom da slušamo vas, a ne Boga. Mi ne možemo, a da ne govorimo o onome što smo vidjeli i čuli.’“

Jevrejski poglavari su pokušali da učutkaju apostole da ne govore u Hristovo ime i da ga ne objavljuju kao Sina Božjeg.

Da bismo ovo pravilno shvatili, moramo znati pozadinu.

Više od tri godine Isus se molio i pokušavao da dopre do jevrejskih vođa. Pojedincima je govorio da se jave svešteniku kada su bili izliječeni, On je pohvalio ženu koja je stavila dva novčića kao prilog i prisustvovao je njihovim vjerskim okupljanjima i gozbama dok je bio na zemlji. Posle svoje smrti dao je vođama još malo vremena da priznaju Njegovu smrt i uskrsenje. Imali su pedeset dana. Prije nego što se Isus vratio na Nebo, dao je ovu bitnu instrukciju: *„Nego ćete primiti snagu kad Sveti Duh dođe na vas i bićete mi svjedoci u Jerusalimu, po cijeloj Judeji i Samariji i sve do kraja zemlje.“ (Djela 1:8)*

Znak učenicima da krenu i rade i šire poruku bila je ova manifestacija Božje sile kao pečat koji odobrava, dajući autoritet njihovoj misiji, nezavisni od njihovih prethodnih ljudskih autoriteta koje je Bog postavio na to mjesto, ali koji su zloupotrebljavali svoj položaj za odbacivanje i borbu protiv istine.

Kada je došao dan Pedesetnice, učenici su molili i postili za silu da objave Isusa kao pravog Sina Božjeg. Bilo je podjela i neslaganja među učenicima, ali sve to je bilo priznato i ostavljeno. I tada je posle deset dana Bog pokazao svoju silu u dan Pedesetnice uz izlivanje Duha. Manifestacija sile je bilo zeleno svijetlo da se predstavi Hrist bez obzira na ustanovljeni autoritet. Posle ovoga, Petar i

apostoli su počeli hrabro da objavljuju Hristovo ime. Tokom njihovih propovijedi bilo je čuda kao i pojavljivanje dara proroštva. Svi ovi dokazi su ukazivali da ih Bog direktno vodi.

Možemo razložno pretpostaviti da će se ova situacija ponoviti prilikom izlivanja pozne kiše. Oni koji su uporno ignorisali istinu i istrajavali u promociji vavilonskog vina, naći će se odsječeni od Božjih blagoslova, uključujući ponajviše crkvene hijerarhije. Ali mi se, kao pojedinci, trebamo dobro čuvati od zastranjivanja i traženja blagoslova i istine tamo gdje se ne nalaze.

Ako nam se nakon našeg apela nije izašlo sa biblijskim odgovorima, a dali smo dovoljno vremena da slušamo i potvrdimo da nismo pogriješili i uključeni smo u proces intenzivne molitve i ljubavi prema vođama s kojima bi trebalo da dijelimo istu vjeru, onda se smatra poštenim da objavimo svoju poziciju, ali bez pokušavanja da privolimo ili vrbujemo ljude našim stavovima, već objavljivanjem poruke da je naša savjest pokrenuta Božjom Riječi i da je ne možemo odbaciti.

RANA KIŠA OBNAVLJA STRUKTURU PORODICE/ZAJEDNICE DA SE PRIPREMI ZA POZNU KIŠU

Sa svim ovim na umu, priprema za poznu kišu uključuje i obnavljanje *sistema navodnjavanja* u porodicama koji tada nastavlja da teče ka vjerskim zajednicama i društvenoj zajednici. Takvo obnavljanje zahtijeva dolazak učitelja pravednosti (rana kiša) da pokrene srca članova porodica da zauzmu pravo mjesto u porodičnoj strukturi – strukturi koja reflektuje Božje obličje.

Kada je naša porodična struktura obnovljena u obličje strukture božanstva, uklanjanjem gora i bregova i dolina od strane

„Ilije“ – onda će biti napravljen put za našeg Boga, sistem navodnjavanja će biti popravljen i ljubav će teći u svojoj punoći i Bog će se otkriti u poznoj kiši (Isa. 40:1-12).

Priprema za poznu kišu je odgovor učitelju pravednosti koji čini sledeće:

1. Uči nas da je Hrist povratio naše posinaštvo kroz svoje krštenje i pobjedu u pustinji.

2. Jednom kada smo u posinaštvu, možemo u potpunosti uživati u daru Božjeg ljubljenog Sina na krstu.

3. Ovaj dar pokazuje da je naše *blago* pomjereno od nas samih ka izvoru života – našem Nebeskom Ocu.

4. Tada smo ispravno upućeni u Zakon koji obnavlja pravi *identitet* Boga i nas samih i ponovo ustanovljava sistem toka života.

5. Ispravan pogled na Boga i Njegove strukture za tok života utiče na našu strukturu jer smo načinjeni po Njegovom obličju i počinje obnavljanje porodične zajednice.

6. Sve ovo djelo je dio Ilijine poruke. Ilija je upravljao ljude da se vrate Božjem zakonu i otkrio je njihovo lažno obožavanje Boga.

7. Kada je naša porodična struktura obnovljena, blagoslov će poteći u naše porodice i vjerske zajednice, i ukloniti bregove ponosa i doline depresije.

8. Tada ćemo biti pripremljeni za poznu kišu koja će nas pripremiti za promjenu.

Da li ćemo poslušati Ilijin glas i okrenuti svoja srca k očevima i da li će očevi okrenuti svoja srca k svojoj djeci? Da li ćemo tražiti da razjasnimo Boga koga obožavamo i vidjeti da li je Božji sistem *zasnovan na učinku* ili *odnosu*?

Postavimo Božju Riječ na pravilni *sistem vrijednosti i izvor života* koji su slobodni od zmijine laži – „Nećete vi umrijeti.“

Kao bludni sin, da li ćemo se vratiti k Ocu odlučni da budemo ponovo prihvaćeni kao sluge ili ćemo pod blagoslovom istražnog suda, dozvoliti Riječi da prodre u naše *razmišljanje po učinku* i zaista povjerovati da nam Božja Riječ govori: „*Ovo je moj voljeni sin.*“ (Mat. 3:17)

STRUKTURE AUTORITETA DOLAZE U PAROVIMA

Naš stav o odnosu Oca i Sina ima direktan uticaj na ljudske odnose i u terminima koncepta jednakosti i koncepta autoriteta. Kada je jednakost zasnovana na učinku, priroda odnosa Oca i Sina, kao i muža i žene, je izmijenjena do tačke kada se uloge mogu mijenjati i identitet se ne može više pripisati Ocu i Sinu ili mužu i ženi. Ovu su samo funkcionalni termini a ne izraz srži identiteta.

Ako uzmemo u obzir područja direktnog autoriteta hrišćanskog života, evidentno je da Bog ima autoritet kao što je izraženo u prve četiri Uputa Dekaloga, a da naši roditelji imaju autoritet kao što je prikazano u petom uputu. Božji autoritet je direktno prikazan u gospodstvu i Oca i Sina. Roditeljski autoritet je prikazan u poglavarstvu muža i žene. Kada pogledamo autoritet Božjeg otkrivenja o samom sebi, nalazimo da prati dvodjelnu formulu: Zakon i Svjedočanstvo ili Bibliju i Duh proroštva. U svakoj strukturi autoriteta, postoji izvorni autoritet i autoritet njegovatelja. Možemo to sumirati na sledeći način.

Sjeme/Izvor	Otac	Muž	Zakon
Njegovatelj	Sin	Žena	Svjedočanstvo

25. Temelji Vavilona

Sotonina velika prevara je direktno izgrađena na laži, „Nećete vi umrijeti.“ Kao što smo već rekli, ova laž stvara automatsku pretpostavku da svaka individua ima u sebi svoj sopstveni urođeni izvor života. Ova temeljna pretpostavka čini nemogućim da razumijemo istinu o Božjem kraljevstvu.

Ova laž ne utiče samo na stav o Zakonu, Suboti, stanju mrtvih i Svetinji, već utiče i na stav o Božjem Sinu. Hrist je istina, i svaka druga doktrina je jednostavno Njegova refleksija. Ako gledamo na sve ove doktrine kroz razmišljanje zasnovano na učinku, zar nemamo onda i razmišljanje zasnovano na učinku i o samom Hristu?

Bez potpunog iskorijenjivanja filozofije o nekoj moći koju čovjek navodno posjeduje (što se najjasnije vidi u doktrini o besmrtnoj duši) ili neke moći sadržane kroz načelo jednakosti zasnovanoj na sili, nema vam pomoći. Otrov je isti i taj otrov je ono što nas sprječava da pojmimo Hrista kao Božjeg Sina.

S takvim otrovom, naravno da je nemoguće vidjeti da je Isus sam ključ razumijevanja Božjeg kraljevstva. Ali prirodu samog Božjeg kraljevstva će odrediti to kako razumijemo Hristov odnos sa Ocem. Zato je Isus ugaoni kamen. Zato Isus ima ime slavnije od svakog imena, jer nam pokazuje kako Otac konstituše svoje kraljevstvo, kako se rukovode odnosi. Božji Sin nije voljen i prihvaćen od Oca zato što je urođeno jednak. Nije smatran vrijednim božanstva zbog svog vječnog postojanja. Nije jednak sa Bogom zato što ima „prave sastojke“, On je božanski i nosi božanski autoritet jer je Očev Sin. To je On.

Ovo je Božja mudrost kao što je rečeno u 1. Korinćanima 1:30. Otac nije napisao svoju mudrost na papiru, On ju je postavio u osobu, a ta osoba je Njegov Sin. Načelo poštovanja Boga diktira da će oni koji poštuju Boga biti kao onaj koga obožavaju. Pošto je Otac nezavisan, sam po sebi dovoljan i ne podliježe nijednom autoritetu, ovo načelo će prihvatiti svako stvorenje koje On direktno stvara. Stoga je u svojoj mudrosti prvo (uslovno rečeno) rodio svog Sina, kroz koga i za koga će stvoriti sve. Sin Božji demonstrira ključna načela pokoravanju autoritetu i u tom smislu Hrist je iznad svakog imena. On je naš primjer u svemu. On je PUT i ISTINA i ŽIVOT. On je mudrost od Boga koja donosi Božju silu (1. Kor 1:24).

Ako Hrista vidimo jednakog Ocu zato što je jednak njemu, svemoguć, samopostojeći, nezavisan, i kao samonastala druga ličnost Božanstva, onda smo osuđeni da sve naše odnose vodimo na toj osnovi jednakosti moći (koja formira suštinske sastojke otrova koji nas sprečava da vidimo Hrista kao istinitog Sina Božjeg). Ako Bog ovo čini sam, onda ćemo definitivno pratiti Njegov primjer. Možda možemo reći da druga ličnost Božanstva demonstrira načela pokornosti, ali u stvarnosti to nije On u Svom identitetu, to nije stvarnost. Ako trinitarci svoju trijadu smatraju za glumce, šta ih sprečava da to ne budu i sami?

Ako vidimo Hrista jednakog sa svojim Ocem JER je primio sve od Njega i ispunjen je svojim Ocem i samo On ima um koji može razumjeti Očevo srce, onda smo naišli na samu srž moći po odnosu. Shvatamo da su svi odnosi vođeni na principu toka života i nasleđa. Shvatamo da je Otac veliki izvor svega, a Njegov Sin je krunski dragulj razumijevanja Božjeg srca i kraljevstva. Ova istina je svjetleći metak koji pogađa srce Vavilona. Ona je kamen u Davidovoj prački koja pogađa Golijata u čelo i uništava sam centar

njegove laži – „Nećete vi umrijeti.“

Sotona ne želi da znamo ko je Hrist, jer je Hrist u sebi i od sebe, u svom sopstvenom identitetu i odnosu sa Ocem, uništitelj Sotoninog kraljevstva. Sama Hristova ličnost više sa najviših planina da je Vavilon pao. Božji Sin ne mora da izusti riječ, Njegov identitet je uništitelj Sotoninog kraljevstva. Možemo li početi da shvatamo zašto je Sotona postavio sebi imperativ da uništi Hrista. Hristov odnos sa Ocem dokazuje da je Sotona lažov.

Zastanimo na sekund i razmislimo o nečemu. Pošto je Otac izvor života, On je stoga izvor i sva sila dolazi od Njega. Usled ovakvog redosleda misli, Bog Otac može biti shvaćen u modelu vrijednosti po učinku. On je samopostojeća sila i život. On se može razumjeti u kontekstu zasnovanom na učinku. U Božjem Sinu, koji je rođen u Očevom obličju, vidimo Očevu vrhovnu demonstraciju sebe. U Hristu vidimo Očevo srce, vidimo Boga koji se zasniva na odnosu. U uzdizanju svog Sina da bude jednak Njemu, vidimo Božju mudrost u uzdizanju odnosa iznad urođene moći.

U poštovanju jedinorođenog Sina, mi poštujemo Boga odnosa. Svaka nit našeg bića treba da zadrhti od radosti pri pomisli na ovu divnu istinu. Da li ćete vidjeti Hrista kao ime iznad svakog imena, kao dragulj u Očevoj kruni, kao kamen od ugla? Ovo je Bog koga ćemo obožavati u duhu i istini. U ovom otkrivenju Hrista možemo da razgovjetno prepoznamo glas moćnog anđela koji govori „Pade, pade Vavilon.“ Možemo postati slobodni od strašnih laži koje su bile pretežak teret da nosimo.

Veoma je važno da razumijemo ispravni odnos Sina sa Ocem.

Kako se Bog otkriva? Bog se otkriva kroz Svog Sina. On je sjaj Očeve slave. Ovako se Bog otkriva. Zar ovo ne možemo jasno da vidimo?

Nigdje u Bibliji se ne govori da su Otac, Sin i Sveti Duh tri bića iste vječnosti⁷ koja su odlučila da uzmu uloge koje sada zauzimaju. Bog nije dao takvu sliku otkrivenja o sebi. Nijedna riječ nadahnuća ne podržava ovu tvrdnju. Tvrdnja da se članovi božanstva iskazuju kroz formu Oca, Sina i Svetog Duha, pada pod uticaj platonске jeresi „formi“. Ovaj koncept uči da se Bog može otkriti kroz formu, ali ta forma nije ono ko je on stvarno, to je samo reprezentacija Njega.

Ovakvo razmišljanje je dovelo mnoge u položaj da dovode u pitanje mnoge aspekte učenja o Svetinji. Šta olakšava ovo spiritualizovanje Svetinje na nebesima? Ono olakšava uklanjanje dva odjeljenja Svetinje kao nečega što nije moguće. Jednom kada su dva odjeljenja uklonjena, neki teolozi su ohrabreni da poreknu nauku o Istražnom sudu. Ništa od ovog ne bi bilo moguće da je Svetinja prihvaćena kao doslovna, **jer nam je tako Bog otkriva!**

DRUGI OSNOVNI TEMELJ VAVILONA

Pored vjerovanja u besmrtnost i urođene moći, bez obzira u kojoj formi je ono izraženo, koje otvara aveniju spiritualizma, misticizma i okultizma, te uništava ispravan koncept o Bogu i

⁷ Postoji jedan loš trinitarski argument koji se može čuti: „Bog nije mogao biti ljubav ukoliko se ta ljubav nije izrazila.“ I zbog toga su sva tri člana morala postojati istovremeno oduvijek. Poenta ovog argumenta je da se ljubav mora izraziti da bi bila ljubav. Problem sa ovim „dokazivanjem“ je što pravi konfuziju između izražavanja ljubavi i postojanja ljubavi. U stvari, tako se Božja ljubav pravi zavisnim od postojanja još nekog bića, izvan Njega i nezavisno od Njega, čime se potpuno uništava! Ilustrujmo to jednim primjerom. Adam je stvoren prije Eve. Da li to znači da Adam nije bio biće ljubavi i nije imao ljubav u sebi prije nego se pojavila Eva?

Planu spasenja, što se posledično reflektuje na sve religijske i porodične strukture – Vavilon raste iz još jednog korijena zla, a to je utopija o **nezavisnosti**. „Postaćete kao bogovi“ je druga velika Sotonina laž. Sve pseudo religije i svaki oblik ateizma sadrže u sebi premisu o nezavisnosti. Čitavo čovječanstvo je prožeto tom ideološkom obmanom u svim svojim strukturama.

Iz ova dva korijena izniču, rastu i granaju se sve moguće zablude na zemlji. I sve dok ne spoznamo i prihvatimo izvorni Božji koncept života, otkriven u Njegovoj Riječi, opiraćemo se istini i nalaziti izgovore za njeno odbacivanje. Samo prava istina ima moć da oslobađa (Jovan 8:32)!
